

EDGAR RICE BURROUGHS

POLIROM

TARZAN

în Valea Mormintului

Printre
cruciații
secolului XX

Povestea marelui Turnir din Nimmr

colecția HEXAGON

Cu șapte secole în urmă, câțiva cruciați au naufragiat pe țărmurile din nordul Africii. După o vreme, ei aveau să înalțe zidurile a două cetăți, ambele situate într-un loc izolat, numit Valea Mormântului. Cele două cetăți vor deveni curând rivale, iar urmașii cruciaților de odinioară vor păstra până în zilele noastre bizarele obiceiuri ale strămoșilor lor.

Aflând despre comorile din Cetatea Nimmr și despre frumusețea fără egal a prințesei Guinalda, beduinii pornesc în căutarea lor. Prințesa este râvnită și de regele cetății rivale. La rândul ei, ea îl iubește pe James, tânărul prieten al lui Tarzan omul maimuță...

Traducere de Anca Pâslaru și Bucan Bogdan Hasan

Ediție electronică îngrijită de

Editura POLIROM

B-dul Copou nr. 3, P.O. Box 266, 6600 Iași

Tel. & Fax (032) 214100; (032) 214111

ISBN: 973-97410-9-6

Printed in ROMANIA

Edgar Rice Burroughs

TARZAN IN VALEA MORMANTULUI

POLIROM
1995

Cuprins

Elefantul Tantor
Tovarăși ciudați
Maimuțele lui Toyat
Gorila Bolgani
Tarmangani
Ara, fulgerul
Crucea
Șarpele lovește
Sir Richard
Întoarcerea lui Ulala
Sir James
„Măine vei muri”
În cortul lui Zeyd
Spada și scutul
Mormântul solitar
Marele Turnir
Vin Sarazinii!
Cavalerul negru
Lord Tarzan
Te iubesc
„Pentru fiecare bijuterie, o picătură de sânge”
În mâinile Marilor Maimuțe
Jad-bal-ja
Răscrucea

Elefantul Tantor

Tantor se legănă cu masa lui enormă de pe o parte pe cealaltă, apoi se întinse la umbra unor copaci bătrâni. El era stăpânul acestui ținut. În ochii săi, Sheeta, ba chiar și Numa, nu făceau doi bani. De mai bine de un secol își tot plimba făptura pe aceste meleaguri, care se cutremuraseră, odinioară, sub pașii strămoșilor săi.

Este bine cunoscut faptul că Tantor a trăit în pace și bună înțelegere cu hiena Dango, cu leopardul Sheeta și chiar și cu leul Numa. Doar omul i se împotrivi, omul, ce se remarcase dintre toate celelalte viețuitoare prin răutatea sa înăscută. El lovea până și în proprii săi semenii. Omul crud, omul înfricoșător, omul creatura cea mai urâtă de toate celelalte făpturi cărora natura le-a dat viață.

De-a lungul existenței sale, elefantul Tantor nu i-a uitat nici o clipă pe oameni, fie ei negri războinici, înarmați cu lănci și arcuri, arabi cu arbaletle primitive sau albi cu carabine sofisticate, puști ce puteau ucide chiar și un elefant. Albii ajunseseră ultimii pe aceste meleaguri, dar erau cei mai răi din toți. Totuși, elefantul Tantor nu purta nimănui ranchiună, nici chiar oamenilor albi. Ura, răzbunarea, pofta de bogăție sunt doar câteva caracteristici ale ființei umane, complet necunoscute însă animalelor; ele, contrar omului, nu cunosc frica, ci doar o anumită prudență ce face antilopa și zebra să vină tiptil și să se adape acolo unde se hărjonesc lei.

Elefantul Tantor împărtășea și el această prudență. Încerca să evite omul și, în special, pe cel alb. Așa se face că, dacă un străin l-ar fi văzut în acea zi, cu siguranță că i s-ar fi părut că are vedenii, doar dacă n-ar fi pus asta pe seama căldurii și a mirajelor: pe spatele pachidermului stătea întinsă o siluetă umană, toropită de căldură. În ciuda aspectului său sălbatic, era silueta unui alb. Dar nu era nimeni prin preajmă, să-l poată vedea pe Tantor-elefantul moțâind în căldura amiezii și nici pe Tarzan odihnindu-se liniștit pe spatele enorm al însoțitorului său. Adiarea de vânt ce bătea dinspre nord nu aducea nimic neliniștitor pentru nările sensibile ale lui Tarzan. Pacea domnea peste întreaga junglă.

În inima pădurii, Fahd și Motlog, din tribul El-harb, urmați de sclavii lor negri, vânau la nord de *menzil*-ul șeicului Ibn Jad. Înaintau cu prudență, pe urmele proaspete ale elefantului. Arabii se gândeau la colții de fildeș, iar sclavii negri la carnea proaspătă a elefantului. În frunte mergea războinicul Abd Fejjuan, un sclav negru din tribul Galla, vraci, mâncător de carne crudă și vânător neîntrecut.

Fejjuan visa deseori la ținutul unde se născuse și crescuse, El-Habash; se gândea chiar să treacă pe la casa părinților săi, căci se aflau aproape de El-Habash. Luni de zile au mers spre sud, apoi au luat-o spre est. Pentru el era clar: El-Habash, ținutul său natal, era pe-aproape. Se gândea chiar că ar fi putut scăpa de sclavie fugind, așa încât Ibn Jad, stăpânul său, și-ar fi pierdut cel mai bun om. La doar două zile de mers spre nord, aproape de frontiera cu Abisinia, se găsea casa tatălui său. Se afla pe drumul pe care Ibn Jad îl trasase pe hartă cu un an înainte, când, urmând sfaturile unui vestit magician, s-a hotărât să întreprindă această expediție nebunească.

Însă acum Fejjuan nu se gândea nici la ținutul său natal și nici la planurile șeicului. Nu făcea decât să viseze, iar visele sale prinseseră, la ora povestirii noastre, iz de carne crudă.

Frunzele arborilor atârnavă în căldura amiezii deasupra capetelor vânătorilor. La o aruncătură de băț, Tarzan și Tantor-elefantul moțâiau la umbra unui copac, cu toate simțurile amorțite de liniștea pădurii și de căldura amiezii tropicale.

Fejjuan împietri. Cu un gest le ceru și celorlalți să se oprească în liniște. Exact în fața lor, pe jumătate ascuns de crengile și trunchiurile copacilor, se tolănea masivul elefant. Fejjuan îi făcu un semn lui Fahd, care se apropie fără să facă zgomot. Sclavul îi arătă printru frunze muntele de carne gri. Fahd își potrive bătrâna sa pușcă, ochi și trase. Bubuitura îl făcu pe elefant s-o ia la goană spre inima pădurii.

În clipa când Tantor-elefantul, speriat de zgomotul. Împușcăturii, s-a ridicat și a început să alerge, Tarzan se ridică și el. Exact atunci pachidermul trecea pe sub o creangă ce-l lovi pe Tarzan în frunte, trântindu-l la pământ.

Înnebunit de teamă, Tantor-elefantul fugea bezmetic spre nord, lăsând în urmă arbori prăvăliți și tufe strivite. Cu siguranță că nu și-a dat seama că-și abandonase prietenul rănit în mâinile dușmanului comun omul. Tantor-elefantul nu vedea în Tarzan un dușman; omul alb era pentru el suferință și neliniște, pe când Tarzan însemna, dimpotrivă, pace și fericire. Se

poate spune că Tantor avea, în afara celorlalți elefanți din junglă, un singur prieten pe Tarzan.

— L-ai scăpat! strigă Fejjuan.

— Necuratul, doar el și-a băgat coada! replică Fahd. Hai totuși să vedem, poate că l-am rănit.

— L-ai scăpat, îți spun eu că l-ai scăpat!

Cei doi înaintau, urmați îndeaproape de tovarășii lor de vânătoare, căutând urme de sânge. Deodată Fahd se opri.

— Ce-i asta? Ia uită-te aici. Am tras într-un elefant și am împușcat un *Nasrany*.

Între timp se apropiară și ceilalți.

— E un necredincios, zise Motlog. Și, pe deasupra, mai e și gol pușcă.

— Poate-i un sălbatic din junglă, sugeră altul. Unde l-ai împușcat, Fahd?

Se aplecă și-l întoarseră cu fața în sus.

— Nu pare a fi rănit, zise altul.

— O fi murit? Poate că dorea și el să împuște elefantul și a fost rănit.

— Nu-i mort, spuse Fejjuan, care îngenuncheară și-i ascultase inima. După urma de pe frunte cred că a leșinat din cauza unei lovituri. Priviți, se află exact pe direcția pe care a luat-o elefantul când a luat-o la sănătoasa. Cu siguranță că fiara l-a lovit.

— Hai s-o terminăm cu el, zise Fahd, scoțându-și cuțitul.

— Pe Allah, oprește-te. Bagă-ți pumnalul în teacă, Fahd, zise Motlog. Numai șeicul îi poate hotări soarta. Tu ești mereu însetat de sânge.

— Bine, dar nu-i decât un *Nasrany*, sări Fahd. Vrei să-l cămă cu noi până la *menzil*?

— Hei, uite că a mișcat, zise Fejjuan. În fond, ar putea merge și singur. Poate că nici nu vrea să meargă cu noi. Uitați-vă la el, ce solid e și ce mușchi are, parcă-i un uriaș. Pe Allah, ce bărbat!

— Legați-l, ordonă Fahd. Îl legară cu funii din piele de cămilă. Abia terminaseră, când Tarzan își reveni. Scutură din cap: părea un leu. Își revenise complet. Îi privi pe cei din jurul său și văzu că erau arabi.

— De ce m-ați legat? îi întrebă pe limba lor. Dezlegați-mă imediat!

Fahd izbucni în râs:

— Te crezi cumva egalul marelui șeic, *Nasrany*, de te-ncumeți să dai ordine beduinilor mei?

— Sunt Tarzan, replică el, pe tonul cu care ar fi spus „Sunt șeicul șeicilor”.

— Tarzan! se minună Motlog, și-l trase pe Fahd de-o parte:

— Ce ghinion pe noi! Tocmai asta a trebuit să ne cadă în mâini... De vreo două săptămâni, în toate satele prin care am trecut, i-am auzit mereu pe băștinași pomenindu-i numele și amenințând: „Așteptați numai să se întoarcă Tarzan, Regele Junglei... o să vă ucidă pe toți când o să afle că ne-ați luat bărbații în sclavie.”

— Vezi, Motlog, n-ar fi trebuit să mă oprești atunci când am scos cuțitul, se plânse Fahd. Dar, oricum, nici acum nu-i târziu; și apucă mânerul pumnalului.

— Pe Allah, nu, nu! strigă Motlog. Am luat atâtea sclavi din împrejurimi, gândește-te că unii ar putea fugi și că s-ar putea întâlni cu prietenii lui. Îți dai seama că nici unul dintre noi nu s-ar mai întoarce viu la Beled-el-Guad?

— Să-l ducem atunci la Ibn Jad, să hotărască el, zise Fahd.

— Ești înțelept, Fahd, zise Motlog. Șeicul e singurul în măsură să hotărască soarta lui. Să mergem!

Șeicul Ibn Jad era tolănit în cortul său, în partea rezervată bărbaților. Lângă el mai stăteau fratele său, Tollog, și un tânăr beduin, Zeyd. Acesta din urmă era mult mai interesat de haremul șeicului decât de discuția cu acesta. Erau separați de încăperea femeilor doar de o perdea, întinsă cam pe la înălțimea pieptului. Din când în când, Zeyd o putea zări pe Ateja, fata lui Ibn Jad, și pe Hirfa, nevasta șeicului.

În timp ce bărbații vorbeau de-ale lor, ele se îndeletniceau cu treburile femeiești: Hirfa fierbea berbecul într-un cazan imens în timp ce Ateja făcea niște sandale din pielea de cămilă a unui sac vechi, folosit odinioară la transportul curmalelor. Nici uneia nu-i scăpa nici un cuvânt din discuția bărbaților.

— E drept că am făcut un drum lung și plin de peripeții, zise Ibn Jad. Iar dacă am ales o cale ocolită a fost tocmai pentru că am ținut să ajungem la țintă în deplină siguranță. Acum o să ne îndreptăm spre nord și o să intrăm în ținutul El-Habash, nu departe de locul unde magicianul ne-a prezis că vom descoperi comoara din Nimmr.

— Și din El-Habash crezi că o să găsim așa ușor acel oraș legendar? întrebă Tollog.

— Da, pe Allah! Oamenii din sudul ținutului îl cunosc foarte bine. Fejjuan, care-i de prin partea locului, a auzit vorbindu-se de el, pe vremea când era copil. Vom lua prizonieri și-i vom face noi să-și dezlege limbile.

— Sper să nu fie aceeași poveste cu cea a comorii de la El-Honwara, din câmpia Medain Salih, zise Zeyd. Se zice că un spirit păzește locul unde se află îngropată comoara. Dacă s-ar încumeta cineva s-o ia de-acolo, s-ar abate asupra oamenilor cele mai mari nenorociri: războaie între frați și între popoare, cutremure și câte și mai câte.

— Da, da, zise Tollog. Un înțelept numit Hazim, fiind în trecere prin acele locuri, după ce și-a consultat cartea de magie, a spus că, într-adevăr, acolo s-ar afla o comoară.

— Însă nimeni n-a îndrăznit să se atingă de ea, completă Zeyd.

— Nici un spirit nu păzește comoara din Nimmr, zise Ibn Jad. Nimeni, poate doar băștinașii, dar ei sunt din carne și sânge și, deci, vulnerabili în fața gloanțelor noastre. Să nu ne mai facem atâtea griji.

— Allah ne va ajuta să o găsim, și poate că ne va ajuta să o găsim și pe cea de la Geryeh, la o zi de mers, la nord de Tebuk, între ruinele unei cetăți. În fiecare vineri, ies din pământ monede prețioase, rostogolindu-se în deșert. Și asta până la asfințit, zise Zeyd.

— Mai întâi să ne vedem ajunși la Nimmr; după aceea vom găsi cu ușurință comoara, îi asigură Ibn

Jad. Mai greu va fi să ieșim din ținutul El-Habash cu comoara și femeia. Dacă-i atât de frumoasă cum pretind băștinașii, cu siguranță c-o păzesc mai strâns decât comoara.

— Și totuși, uneori magicienii mint, spuse Tollog.

— Cine vine? întrebă Ibn Jad, privind spre junglă.

— Pe Allah! Fahd și Motlog se întorc de la vânătoare, zise Tollog. Mi se pare c-aduc fildeș și ceva carne.

— S-au întors cam repede, observă Zeyd.

— Da, dar nu cu mâinile goale, spuse Ibn Jad, arătând spre uriașul dezbrăcat ce-i urma pe vânători.

Grupul se opri în fața șeicului. Îmbrăcat în burnuzul[1] lui larg, cu fața pe jumătate ascunsă, Ibn Jad nu lăsa vederii decât licărul ochilor.

Tarzan și-a dat seama pe dată de viclenia din privirea lui Tollog și de trăsăturile ceva mai domoale ale tânărului Zeyd.

— Cine-i șeicul? întrebă Tarzan pe un ton autoritar, de parcă n-ar fi fost el prizonierul.

Ibn Jad își descoperi fața.

— Eu sunt, spuse el. Tu cine ești?

— Tarzan.

— Tarzan, Tarzan, repetă, pe gânduri, Ibn Jad. Numele ăsta îmi pare cunoscut.

— Nu mă miră. Arabii care iau sclavi îl cunosc foarte bine. Mă întreb chiar cum de ai avut curajul să vii în ținutul meu, știind foarte bine că nu îngădui ca locuitorii lui să fie luați ca sclavi.

— Dar noi n-am venit pentru sclavi, încercă să-l liniștească Ibn Jad. Vrem să facem comerț cu fildeș.

— Minți, spuse apăsător Tarzan. Văd în jurul tău oameni din Manuyema și din Galla și știu foarte bine că nu se află aici de bunăvoie! Ți-am văzut supușii când au încercat să ucidă un elefant. Ți-e comerțul cu fildeș? Ți-e braconaj! Tarzan nu acceptă așa ceva în ținutul său. Nu faceți decât să luați sclavi și să ucideți animalele.

— Pe Allah! Suntem cinstiți, strigă Ibn Jad. Fahd și Motlog nu vânează decât pentru carne. Dacă au tras asupra elefantului, au făcut-o din greșală; au crezut probabil că e un alt animal.

— Ajunge! strigă, la rândul său, Tarzan. Dezlegați-mă și pregătiți-vă de întoarcere. Veți avea o escortă până în Sudan. Am să mă ocup personal de acest lucru.

— Am făcut un drum lung și nu dorim nimic altceva decât să facem în liniște comerț cu fildeș, se încăpățâna să susțină Ibn Jad. Ne plătim căraușii și nu avem de gând să luăm în robie pe cineva. Nu vom mai trage asupra elefanților. Lasă-ne să ne continuăm drumul, iar la întoarcere îți vom plăti trecerea peste pământurile tale.

Tarzan scutură din cap:

— Imposibil! Veți pleca acum, chiar acum. Și dezleagă-mă odată!

Ochii lui Ibn Jad se făcură mici:

— Ți-am oferit pacea și bani, *Nasrany*, spuse el, dar dacă tu vrei război, atunci îl vei avea. Ești în mâinile noastre și nu uita că un dușman mort este inofensiv. Gândește-te bine! Rostind toate acestea se întoarse către Fahd:

— Ia-l și leagă-i și picioarele.

— Fii atent, îl avertiză Tarzan. Brațele mele sunt destul de lungi ca să te poată prinde și să te sugrume chiar și de dincolo de moarte.

— Până la asfințit ai timp să te hotărăști, *Nasrany*, dar să știi că Ibn Jad nu se întoarce din drum înainte de a găsi ceea ce caută.

Supușii șeicului l-au luat pe sus pe Tarzan și l-au dus într-o *bejra*. A fost nevoie de trei oameni pentru a-i lega gleznele, cu toate că mâinile îi erau legate.

În preajma cortului șeicului, beduinii sorbeau cafele, vorbind de pacostea ce se abătuse asupra lor. Ibn Jad știa, în ciuda fanfaronadei sale, că doar viteza și norocul ar putea asigura succesul acțiunii.

— În ceea ce-l privește pe *Nasrany*, am fi fost scutiți de multe necazuri dacă Motlog m-ar fi lăsat să-lucid. Pumnalul meu era gata să taie gâtul acestui câine, dar m-a împiedicat Motlog.

— Bine, dar zvonul despre moartea sa ar fi făcut imediat înconjurul întregului ținut și a doua zi am fi fost cu indigenii pe urmele noastre.

— Tollog, vorbești cu înțelepciune, zise Ibn Jad, dând din cap mulțumit.

— Stați așa! Am o idee, zise Tollog. Se apropie mai mult de ceilalți și vorbește în șoaptă:

— Dacă acest Tarzan ar evada la noapte sau dacă l-am elibera, atunci nici un sclav fugar n-ar mai avea ce povesti.

— Pe Allah, exclamă Fahd, dar atunci Tarzan însuși ar face-o și s-ar întoarce imediat cu băștinașii. Nu, e clar că Tollog e mai prost ca o cămilă.

— N-ai înțeles, frate, ce voiam să spun, zise Tollog, nebăgându-l în seamă pe Fahd. Sclavii *ar crede* că Tarzan a evadat pentru că a doua zi după fuga sa, noi ne-am prefăcut supărați. Am spune, de exemplu: „Pe Allah, făcusem pace cu străinul care uite că a fugit în junglă, Allah să-l apere!”

— Nu te-nțeleg, zise Ibn Jad.

— *Nasrany* e acolo, în cort. Când se va întuneca de-a binelea vom putea să-i băgăm un pumnal între coaste. Un băștinaș de încredere va rezolva totul, și, prin urmare, va păstra și secretul. O groapă și gata... când Tarzan va fi pe fundul ei, n-o să mai avem nici o problemă.

— Pe Allah, se vede treaba că-ți curge totuși prin vene sânge de șeic, se bucură Ibn Jad. Înțelepciunea cuvintelor tale o arată. Fii binecuvântat!

Peste câteva clipe Ibn Jad se ridică și se îndreptă spre harem.

Tovarăși ciudați

Noaptea se lăsă peste tabăra șeicului. În cortul ce-i devenise carceră, Tarzan se căznea să scape de legăturile care-i strângeau încheieturile. În zadar însă: funiile din piele rezistau, în ciuda foiței sale colosale. Din când în când își încorda auzul la zgomotele junglei, pe care nici un alt om n-ar fi putut să le prindă. Doar Tarzan putea să audă pașii lui Numa și ai lui Sheeta, leopardul. Din depărtare se auzi glasul unui elefant mascul.

În acest timp, fata lui Ibn Jad se plimba cu Zeyd. Mergeau lipiți, ținându-se de mână.

— Ateja, spune-mi că mă iubești numai pe mine!

— De câte ori să ți-o repet? murmură fata.

— Și că nu-l iubești pe Fahd?

— Nu, pe Allah, protestă ea.

— Și totuși, tatăl tău te-a promis lui Fahd.

— Tatăl meu vrea, într-adevăr, să intru în haremul lui Fahd, dar eu n-am nici cea mai mică încredere în acest om și, deci, n-am cum să aparțin cuiva pe care nu-l iubesc și de care mi-e teamă.

— Nici mie nu-mi place Fahd, zise Zeyd, apoi continuă: ascultă, Ateja, mă îndoiesc de loialitatea lui față de tatăl tău. Dar să știi că nu e singurul, mai e cineva, al cărui nume nici nu îndrăznesc să-l rostesc. I-am văzut de câteva ori discutând, când ei credeau că sunt singuri.

Fata încuviință:

— Știu, nu-i nevoie să-mi spui numele său. Îl urăsc la fel de mult ca și pe Fahd.

— Dar e sânge din sângele tău, îi aminti tânărul.

— Și ce dacă? Nu este oare și fratele tatălui meu? Dacă asta nu-l face să fie cinstit, de ce i-aș fi eu loială? Știu prea bine că e un trădător, dar, cu toate acestea, tata rămâne om. Suntem departe de țară. Dacă se întâmplă ceva cu tata, Tollog i-ar lua locul ca șeic. Cred că l-a câștigat pe Fahd promițându-i că va sprijini cererea sa în căsătorie în fața tatălui meu. Am observat că Tollog se străduiește să-l preamărească pe Fahd în fața lui Ibn Jad.

— Trebuie să-i fi promis și o parte din comoară, sugeră Zeyd.

— Se poate, spuse fata când, deodată, se auzi un urlat înspăimântător. Fata strigă:

— Pe Allah, ce-a fost asta?

Beduinii, așezați la cafea în jurul focului, săriră ca arși. Toți au pus mâna pe arme. Sclavii, în adăposturile lor, nu înțelegeau ce se întâmplă. O liniște de mormânt se lăsă peste tabăra șeicului. Urletul sălbatic, înspăimântător, ce răsunase în urmă cu doar câteva secunde, nu se mai repetă.

— Pe Allah! izbucni Ibn Jad. Părea să fie chiar în centrul taberei. Era țipătul unei fiare. Dar acolo nu-s decât oameni și câteva animale domestice.

— Doar să nu fi fost... cel care începuse să vorbească tăcu brusc, temându-se că ce-i trecuse prin cap s-ar putea adevări.

— Totuși nu-i decât un om, insistă Ibn Jad. Iar ceea ce am auzit era un urlat de fiară. Nu, nu poate fi el.

— Nu uita însă că e un *Nasrany*, îi aminti Fahd; poate că are legături cu Satana.

— Țipătul a venit din cortul unde este Tarzan, observă un altul.

— Hai să vedem ce se întâmplă, zise Ibn Jad.

Cu pumnalele în mâini, luminându-și calea cu torțe, arabii se apropiau de *hejra* lui Tarzan. Cel din frunte aruncă o privire temătoare înăuntru.

— E aici, le spuse el.

Așezat în mijlocul cortului, Tarzan îi privea mirat pe arabi. Ibn Jad îl întrebă:

— Ai auzit răcnetul?

— Da, l-am auzit. Spune-mi Ibn Jad, pentru atâta lucru ai venit să-mi tulburi somnul, sau poate vrei să-mi dai drumul?

— Ce-a fost cu urletul ăsta? întrebă șeicul.

Tarzan zâmbi:

— Nu e decât țipătul unei fiare care-și cheamă în ajutor semenii, spuse el. Oare un nobil beduin ca tine trebuie să tremure de frică de fiecare dată când aude țipetele animalelor din junglă?

— Un beduin nu are frică de nimic, se umflă în pene Ibn Jad. Credeam că țipătul a venit de-aici și ne-am speriat să nu fi intrat cumva în tabără vreo sălbăticiune. Măine seară am să-ți

dau drumul.

— De ce nu în seara asta?

— Oamenilor mei le este frică de tine. Ar vrea ca atunci când îți voi da drumul să dispari imediat.

— Nu-ți fă griji! N-am de gând să rămân o clipă în *menzil-ul* ăsta păduchios.

— Nu putem totuși să te lăsăm să pleci singur prin junglă în timp ce El-Adrea, leul, este în căutare de hrană, protestă șeicul.

Chipul lui Tarzan fu luminat de unul dintre rarele sale zâmbete.

— Eu sunt mai în siguranță în junglă decât beduinii în deșert, replică el. Mie nu mi-e frică să umblu noaptea prin junglă.

— Măine! se răsti șeicul și se retrase, făcând semn celorlalți, care-l urmau.

Tarzan îi privi cum se îndreptau spre cortul șeicului apoi se lungi, lipindu-și urechea de pământ.

Când auziră urletul ce destrămă din nou liniștea nopții, în sufletul celor din *menzil* încolți spaima. Totuși, unul dintre ei, care avu curajul să se îndrepte spre junglă, îl recunoscuse: era strigătul unui elefant.

Tantor-elefantul își ridică brusc trompa și scoase un strigăt înfiorător. Ochii săi mici erau roșii de furie și, deodată, se pomi ca o furtună prin junglă, spre *menzil-ul* șeicului Ibn Jad.

Liniștea se așternu peste tabăra șeicului. Arabii și sclavii lor își reluară locurile în culcușuri, pentru a-și continua somnul întrerupt.

Numai șeicul și fratele său rămaseră treji, fumând și vorbind în șoaptă.

— Fii atent Tollog, să nu te vadă sclavii când îl vei uide pe *Nasrany*, îl sfătui Ibn Jad. Fă-o în liniște! Trezește cu grijă doi din sclavii tăi. Fejjuan este foarte potrivit. Nu uita că e cu noi din copilărie și cred că ne este într-adevăr credincios. El ar putea fi unul din cei doi.

— Abbas nu este și el credincios, îi sugera Tollog, și, în plus, e și foarte puternic.

— Perfect, zise Ibn Jad. Acesta ar putea fi cel de-al doilea, dar să știi că e mai bine ca ei să nu afle cum va muri *Nasrany*. Spune-le, de exemplu, că ai auzit zgomot în cortul său, iar atunci când te-ai dus să vezi despre ce e vorba ți-ai dat seama că el era mort.

— Fii liniștit frate, știu eu ce fac, zise Tollog.

— Sfătuiește-i să nu vorbească nimănui despre asta, continuă șeicul. În afară de noi patru, nimeni nu trebuie să afle ceva despre moartea lui *Nasrany*. Și să nu se știe unde este îngropat. Măine dimineață le vom povesti celorlalți că a evadat în timpul nopții. Iar ca dovadă poți să lași în cortul său funiile cu care era legat. Ai înțeles?

— Perfect.

— Foarte bine, atunci du-te! Acum e momentul potrivit, când toată lumea doarme.

Șeicul și fratele său, Tollog, se ridicară. Primul se îndreptă către harem, iar al doilea se strecură prin noapte spre cortul unde zăcea Tarzan.

Tantor-elefantul se apropia traversând jungla. Toate animalele se fereau din calea sa. Chiar și Numa fugi, mârâind, când îl văzu alergând.

Tollog se furișa spre cortul lui Tarzan. Acesta, cu urechea lipită de pământ, îi auzi pașii apropiindu-se. De fapt, exact în momentul în care Tollog a părăsit cortul lui Ibn Jad, Tarzan auzise mai multe zgomote, dar l-a putut totuși desluși pe cel al pașilor prudenți ai lui Tollog și, când și-a dat seama că se îndreptau spre cortul său, știu pe dată că nu se înșelase și, mai ales, ghici gândurile vizitatorului. Dacă n-ar fi venit cu intenția să-l omoare, atunci ce altceva putea însemna această vizită nocturnă?

În timp ce Tollog se strecura în cort, Tarzan se ridică în genunchi.

Beduinul auzi încă o dată tipătul înspăimântător care tulburase tabăra șeicului puțin mai devreme. De această dată însă tipătul venea chiar din cortul în care se afla el în acel moment. Beduinul rămase împietrit.

— Pe Allah, strigă el, și se dădu doi pași înapoi. Ce fiară e aici, *Nasrany*? Ai fost atacat?

În tabără nu mai dormea nimeni, și cu toate acestea, nu îndrăzneau să meargă să vadă ce se întâmplase. Tarzan zâmbi încă o dată și rămase tăcut.

— *Nasrany*, strigă din nou Tollog, fără a primi răspuns.

Cu ochii-n patru, cu pumnalul în mână, beduinul ieși din cort și ascultă. Nu se auzea nici un zgomot.

Fugi spre cortul său, aprinse o torță și se întoarse într-un suflăt la *hejra* lui Tarzan. De astă dată luase cu el o pușcă și se simțea ceva mai în siguranță. Ridică torța deasupra capului și se uită înăuntru. Tarzan îl privea fix. Nu era nici o fiară prin preajmă și beduinul, în sfârșit, înțelese.

— Deci așa, *Nasrany*, tu ai scos aceste țipete înspăimântătoare...?

— Spune-mi, beduinule, ai venit să-l omori pe *Nasrany*, nu-i așa? îl întreabă Tarzan.

Din inima junglei se auziră răgetul unui leu și urletul unui elefant. Tollog nu le dădu atenție. Tabăra șeicului avea destule gârzi și focuri pentru a îndepărta fiarele. Nu-i spuse nimic lui Tarzan, lăsă jos pușca și scoase pumnalul. Acesta era răspunsul său. La lumina torței, Tarzan privea cum arabul se apropia de el cu pumnalul în mână. Era acum foarte aproape. Ochii îi sticleau în lumina slabă. Tarzan auzi un trosnet la marginea taberei, apoi țipătul unui om. Tollog se aruncă asupra lui Tarzan și încercă să-l lovească cu pumnalul dar prizonierul își ridică brusc mâinile legate, luându-l prin surprindere. Beduinul scăpă pumnalul, iar Tarzan reuși să se ridice în picioare.

Tollog mai încercă o dată să-l înjunghie pe Tarzan, dar fără succes: de data asta Tarzan îl lovi și mai tare. Lovit la tâmplă, beduinul se dezechilibra, își reveni însă și se aruncă asupra victimei ca un taur turbat. Încercă acum un șiretlic: îl ocoli pe Tarzan, încercând să-l lovească pe la spate. În acest timp, tot învărtindu-se pentru a-l avea pe Tollog în față, Tarzan își pierdu echilibrul și căzu, la bunul plac al adversarului. Un zâmbet crud descoperi dinții îngălbeniți ai beduinului.

— E timpul să mori, *Nasrany*... Pe Allah, ce-i asta? strigă el.

Deodată, cortul fu smuls și dispăru în noapte. Se întoarse să vadă ce se întâmplă și răcni de spaimă: exact deasupra lui era un elefant enorm, cu ochii injectați de furie. În același moment, trompa acestuia se încolăci dintr-o singură mișcare în jurul trupului său și Tantor îl ridică pe fratele șeicului, aruncându-l în negura junglei, cum făcuse, puțin mai devreme, și cu cortul. Se uită de jur-împrejur cu o privire dușmănoasă, apoi se aplecă și-l luă pe Tarzan, așezându-și-l în spate.

Traversă rapid tabăra lui Ibn-Jad și se îndreptă spre junglă. O santinelă speriată trase în zadar după el; o alta zăcea moartă, călcată în picioare de Tantor atunci când intrase în *menzilul* șeicului. O clipă mai târziu, Tarzan și prietenul său se pierdeau în jungla întunecată.

În jurul corturilor era mare vânzoleală. Oameni înarmați umblau de colo-colo, încercând să afle ce s-a întâmplat și așteptându-se la un atac inamic. Unii se îndreptară spre cortul lui Tarzan, dar *Nasrany* dispăruse de mult. Puțin mai încolo, un cort era complet distrus. Tollog, fratele șeicului, arunca cele mai înspăimântătoare blesteme, deși ar fi trebuit să-i mulțumească lui Allah că avusese noroc și scăpase cu viață: dacă n-ar fi căzut pe cortul lui Aziz, care a atenuat șocul căzăturii, ar fi fost fără îndoială mort, sau, în cel mai bun caz, grav rănit. Ibn Jad ajunse la cortul distrus chiar în clipa în care Tollog reușea, cu chiu, cu vai, să se ridice dintre resturile cortului făcut praf.

— Pe Allah!, strigă șeicul. Ce s-a întâmplat? Ce faci frate, în cortul lui Abd El Aziz?

Un sclav sosi în goană.

— *Nasrany* a fugit și a luat și cortul, țipă el.

Ibn Jad se întoarse spre Tollog:

— Cum, chiar ți-a scăpat *Nasrany*?

— Da, a reușit să fugă, răspunse Tollog. Are cu siguranță legături cu Satana, care, transformându-se în elefant, l-a luat cu sine în junglă, după ce m-a zvârlit pe mine pe cortul lui Abd El Aziz, care acum se vaită, ca și cum el ar fi fost cel atacat și nu eu.

Ibn Jad nu înțelegea. Deși știa prea bine că Tollog era mincinos, nu înțelegea de ce s-ar fi cățărât pe cortul lui Abd El Aziz.

— Santinelele au fost de față? întreabă șeicul. Vreau să vorbesc cu ele.

— Erau la post, spuse Tollog. Eram și eu acolo. Unul a murit, dar celălalt a tras asupra animalului, pe când se depărta în junglă.

— Și ce-a mai văzut?

— Povestește că El-fil a venit din junglă, a intrat în tabără, omorându-l pe Yemeny, s-a îndreptat spre *bejra* lui *Nasrany* pe care a smuls-o din pământ, și l-a aruncat pe Tollog cât colo. Apoi, elefantul l-a luat pe prizonier și a fugit cu el în junglă. Hassan a tras câteva focuri după ei.

— Și bineînțeles că nu i-a nimerit, spuse Ibn Jad.

Șeicul căzu pe gânduri. Privi apoi spre cortul său și spuse:

— Măine plecăm.

Porunca se răspândi în tabără: mâine dimineață vor strânge totul și vor pleca.

Elefantul Tantor, ducându-l pe Tarzan în spate, se adânci tot mai mult în pădure, până când ajunse într-o poieniță cu iarbă mătăsoasă. Tantor îl lăsa cu grijă jos pe Tarzan și rămase lângă el pentru a-l păzi.

— Dimineata, spuse omul junglei, când Kudu, soarele, își va relua drumul pe cer, o să încerc să scap de legăturile astea, dar acum hai să dormim puțin.

Numa, leul, Dango, hiena, Sheeta, leopardul, trecură noaptea pe lângă poieniță, simțiră mirosul de om și, știindu-l lipsit de puteri s-au apropiat, dar când au văzut de cine era păzit și când au auzit glasul elefantului s-au grăbit să fugă cât mai repede; în acest timp, Tarzan dormea dus.

Chiar din zori începu agitația în tabăra lui Ibn Jad. Mâncară pe fugă apoi femeile șeicului au strâns cortul cel mare. Acesta era semnalul. Toate celelalte adăposturi au fost la rândul lor strânse și împachetate, în mai puțin de o oră, arabii o și porniră spre nord, spre ținutul El-Habash.

Beduinii călăreau niște asini foarte rezistenți, iar sclavii mergeau pe jos, în fruntea și în coada coloanei, fiind încadrați de *askari* înarmați. Cărauși indigeni, înrolați cu forța, duceau în spate bagajele șeicului și aveau grijă de capre și de oi.

Zeyd călărea lângă Ateja, uitându-se mai des la profilul fetei șeicului decât la drumul din fața lui.

Fahd, care mergea alături de Ibn Jad, le aruncă tinerilor o privire plină de ură, observată pe dată de Tollog, car-i spuse:

— Zeyd este un curtezan mult mai grăbit decât tine, Fahd! Mult mai grăbit și mai experimentat!

— Probabil că nu contenește cu minciunile, de vreme ce Ateja nu mă vrea, se plânse Fahd.

— Sau poate că șeicului nu-i convine cererea ta în căsătorie, zise Tollog.

— Dar n-are nimic împotrivă, sări Fahd. Să știi că m-ai ajutat mult dacă ai pune și tu o vorbă bună. De altfel, mi-ai promis-o.

— Pe Allah! Dar fratele meu este înțeleghetor, și nu se gândește decât la fericirea fetei sale, așa încât o va lăsa pe ea să-și aleagă soțul.

— Și-atunci, ce-i de făcut?

— Dacă aș fi eu șeic..., începu Tollog, dar, din nefericire nu sunt, încă...

— Ei bine, dacă ai fi tu șeic?...

— Nepoata mea s-ar mărita cu bărbatul pe care i l-aș alege eu.

— Dar nu ești încă șeic, îi aduse aminte Fahd.

Tollog se aplecă și îi șopti lui Fahd:

— Un curtezan atât de împătimit cum e Zeyd ar găsi cu siguranță el însuși mijlocul de a deveni eu șeic.

Fahd nu zise nimic. Continuă să călărească tăcut, cu capul plecat, pierdut în gândurile sale.

Maimuțele lui Toyat

De trei ori a răsărit soarele, s-a plimbat pe cer, deasupra junglei, pierzându-se apoi după orizont, spre vest. Trei zile au tot mers arabii spre nord, spre El-Habash. Trei zile a rămas Tarzan în nemiscare, cu mâinile legate, în gria lui Tantor elefantul, care, o dată pe zi, îi aducea apă și hrană.

Legăturile se dovedeau rezistente și se părea că nimeni nu-l va ajuta pe Tarzan să iasă din această situație, care se dovedea a fi tot mai periculoasă. L-a rugat și pe Manu, maimuțoiul, să vină să-i roadă legăturile, dar, cu obișnuita-i nepăsare, acesta promisese s-o facă, dar se pare că uitase. Regele Junglei rămase întins, fără a se plânge însă, așteptând, așa cum fac fiarele, eliberarea sau moartea.

În zorii celei de-a patra zile, Tantor începu să dea semne clare de neliniște. Scurtele sale incursiuni prin împrejurimi avură darul să epuizeze complet toate sursele de hrană și pentru sine și pentru prietenul său, Regele Junglei. Ar fi vrut să plece de-acolo și să-l ia cu el, dar Tarzan știa că dacă ar fi mers în ținutul elefanților, atunci șansele sale de-a scăpa de legăturile de piele ce-i țineau mâinile legate ar fi scăzut. Doar Mangani, maimuțele, l-ar fi putut scăpa, iar Tarzan știa că erau aproape de ținutul lor, așa că mai exista o șansă ca una sau mai multe dintre maimuțe să treacă pe-acolo și să-l descopere... aceasta ar fi salvarea sa. Dacă Tantor l-ar lua cu sine spre nord, atunci și ultima șansă de salvare pentru Tarzan s-ar pierde definitiv.

Însă elefantul dădea semne de plecare. Își încolăci trompa în jurul lui Tarzan și-l ridică de la pământ.

— Lasă-mă jos, îi ordonă Tarzan.

Elefantul se supuse, se mai învârti un timp prin jur, apoi se îndepărtă, traversând luminișul și oprindu-se în dreptul copacilor ce-o înconjurau. Păru că ezită, se opri și-și întoarse făptura masivă către Regele Junglei. Îl privi lung pe Tarzan, țipă, apoi începu să scormonească pământul cu fildeșii săi lungi și frumoși, semn că era foarte nervos.

— Du-te, Tantor, și caută ceva de mâncare, îl îndemnă Tarzan, apoi întoarce-te; mâine poate apare cineva pe aici și voi fi salvat. Elefantul se ridică pe picioarele din spate și țipă, încuviințând, apoi se pierdu în junglă. Minute în șir Tarzan ascultă zgomotul pașilor bunului său tovarăș de călătorie, care se tot îndepărtau.

— Uite-l cum mă lasă, se gândi el, dar nu pot să-l acuz, asta-i sigur... de fapt, ce importanță are c-a plecat astăzi, ar fi făcut-o, cu siguranță, mâine sau poimâine.

Dimineața trecu și liniștea amiezii puse stăpânire peste junglă. Doar insectele continuau să bâzâie, săcâindu-l pe Tarzan, dar lui nu-i păsa: era de multă vreme imun la înțepăturile lor.

De-odată se auzi un zgomot ciudat în coroanele arborilor. Mănu și toate celelalte rubedenii ale săleu nebunește din cracă-n cracă, țipând și maimuțărindu-se.

— Mănu, strigă Tarzan, ce se-ntâmplă, vine cineva?

— Vin maimuțele Mangani, începu să strige Mănu, înspăimântat.

— Du-te și le caută, îi ordonă Regele Junglei.

— Nu mă duc, mi-e frică de ele.

— Urcă-te în vârful copacului și strigă-le, acolo n-au cum să te ajungă. Spune-i că este aici un prieten de-al lor care are nevoie de ajutor, cheamă-l să mă dezlege.

— Mi-e frică.

— Nu se pot cățăra la fel de sus ca tine, du-te, și veți fi prieteni.

— Da, da, așa este, nu se pot cățăra la fel de sus ca noi, spuse un maimuțoi bătrân. Uite, mă duc eu.

Ceialți se opriră din vânzoleală și-l urmăriră cum se cațăra în vârful copacului. Tarzan aștepta.

Câteva clipe mai târziu se auziră țipetele guturale ale celor ce semănau atât de bine cu Regele Junglei, uriașele maimuțe Mangani.

Tarzan se gândea că poate cunoaște vreuna, deși, dacă veneau de departe, se putea ca acestea să nu fi auzit de el, lucru de care, totuși, se îndoia. Oricum, aceste maimuțe erau ultima lui șansă. De undeva de sus, se auzeau țipetele lui Mănu, care stătea atârnat deasupra uriașelor maimuțe, apoi o liniște nefirească se lăsă peste toată zona, întreruptă din când în când de bâzâitul insectelor.

Tarzan, omul maimuță, privea neliniștit spre locul de unde țipetele anunțau venirea antropoizilor. Știa prea bine ce se întâmplă în spatele tufelor, că ochi de o cruzime

însăpământătoare îl examinau cu atenție, crezându-l vreun dușman sau temându-se de o capcană. Știa că ar putea provoca uriașelor maimuțe neîncredere. Ce motive ar fi avut, în fond, să aibă încredere în Tarzan sau, și mai mult, să-l îndrăgească?...

Exista și riscul ca, după ce l-ar fi văzut, uriașele maimuțe Mangani să plece pur și simplu, fără să se arate la față. Atunci numai el ar fi fost vinovat, că nu le-a cerut ajutorul. De aceea le strigă:

— Sunt un prieten de-al vostru. Cei ce-și spun Tarmangani s-au speriat de mine și mi-au legat mâinile și picioarele. Nu pot nici să mă mișc nici să mă apăr. Nu pot nici măcar să mă hrănesc sau să beau apă; veniți să mă dezlegați.

Din spatele tufelor se auzi o voce:

— Dar și tu ești Tarmangani.

— Eu sunt Tarzan, omul-maimuță, răspunse el.

— Da, da, țipă Manu. E Tarzan, omul-maimuță. Tarmanganii și Gomanganii l-au legat și elefantul Tantor l-a adus până aici. Kudu, soarele, s-a făcut văzut de patru ori de când e el aici.

— Îl cunosc pe Tarzan, se auzi o altă voce. Tufișurile se dădură la o parte, lăsând să treacă silueta înfricoșătoare a unei maimuțe uriașe, care se apropie de Tarzan, legănându-și brațele lungi.

— M'walat! se bucură Regele Junglei.

— Da, e chiar Tarzan, omul-maimuță, zise antropoidul.

Ceilalți păreau că nu înțeleg nimic.

— Cine? întrebă ei.

— Cu ce trib ești? îl întrebă Tarzan.

— Toyat este regele meu.

— Atunci nu-i spune că sunt aici, șopti Tarzan, înainte de a mă dezlega. Toyat mă urăște și m-ar omorî pe loc dacă și-ar da seama că nu mă pot apăra.

— Bine, bine, zise M'walat.

Tarzan își ridică brațele legate.

— Rupe-mi legăturile cu dinții.

— Ești Tarzan, omul-maimuță, prietenul lui M'walat. M'walat va face tot ce vrei, spuse în șoaptă maimuțoiul.

Evident că discuția se purta în limbajul gutural al maimuțelor, total diferit de cel al oamenilor, dar care, totuși, era la fel de bun ca orice limbaj civilizat, de vreme ce o maimuță Mangani și un Tarmangani Tarzan, omul-maimuță, se înțelegeau perfect.

Celelalte maimuțe, văzând că lui M'walat nu i se întâmplă nimic rău, veniră și ele în luminii. Dintr-o singură mușcătură, M'walat reuși să rupă legăturile de piele ce-i încătușau mâinile, apoi îi eliberă și picioarele.

Tarzan se ridică. Toate maimuțele erau acum în poiană, iar în fruntea lor, nimeni altcineva decât Toyat, regele lor. Era însoțit de șase masculi în puterea vârstei, șase sau șapte femele și de câțiva pui. Copiii și femelele rămaseră pe loc, iar masculii se apropiară de Tarzan și M'walat.

Toyat, Regele, mormăia nervos.

— Tarmangani! urlă el, și sări cât colo, în patru labe. Pumnii săi imenși izbeau pământul și continua să url, turbat de furie. Sări de mai multe ori, căutând să se enerveze pentru a prinde curaj să-l atace pe Tarzan, și sperând ca astfel să trezească spiritul războinic al semenilor săi.

— Ba e Tarzan, omul-maimuță, prietenul nostru, țipă M'walat.

— Ba nu, este un Tarmangani, dușmanul nostru, urlă Toyat. A venit aici cu bastoane cu tunet și ne-a omorât femeile și copiii. Ucideți-l!

— Dar e Tarzan, prietenul nostru, ripostă Gayat. Când eram copil, m-a salvat din ghearele lui Numa. Tarzan omul-maimuță este prietenul nostru!

— Omorâți-l, omorâți-l! țipă într-una Toyat, topăind de colo-colo, furios.

În timp ce Gayat veni să se alăture lui Tarzan, câțiva masculi îi încercuiră. Regele Junglei îi cunoștea bine, mai devreme sau mai târziu unul dintre ei se va înfuria și va sări asupra lui. M'walat și Gayat l-ar fi apărat, și atunci s-ar fi pornit o bătaie în toată regula, care s-ar fi lăsat cu victime, iar el, Tarzan, nu avea nici un chef să se bată cu prietenii săi.

— Opriți-vă, strigă el, ridicându-și brațele pentru a atrage atenția asupra lui. Sunt Tarzan, omul-maimuță, marele războinic și marele vânător. Am trăit multă vreme în tribul lui Kerchak, iar când el a murit, eu am devenit regele tribului. Mulți dintre voi mă cunosc și știu că sunt un Mangani și că sunt prietenul vostru. Toyat vrea să mă ucidă pentru că mă urăște, și

nu pentru că aş fi un Tarmangani, ci pentru că odată l-am împiedicat să devină rege. A trecut multă vreme de atunci, pe când Toyat nu merita asta, dar nici acum nu e un rege bun pentru că vă învrăjbeşte împotriva unui prieten adevărat.

— Tu, Zutho, strigă Tarzan, arătând spre un mascul, Țopăi, ești furios, și-ai vrea să-ți bagi colții în mine; dar oare ai uitat, Zutho, zilele când bolnav fiind ai fost abandonat de tribul tău? Ai uitat! Cine ți-a adus apă și mâncare, cine te-a apărut de Sabor, leoaica, de Sheeta, leopardul și de hiena Dango?

În timp ce Tarzan vorbea pe acest ton autoritar, maimuțele se liniștiră încetul cu încetul, pentru a putea asculta ce spune omul junglei. Pentru ele era un discurs prea lung. Maimuțele, atât cele mari cât și cele mici, nu se puteau concentra multă vreme asupra unei aceleiași idei. Înainte chiar ca Tarzan să fi terminat de vorbit, unul dintre masculi se căznea să prindă o insectă și chiar Zutho făcea mari eforturi ca să fie atent. Până la urmă însă, el vorbi:

— Zutho își amintește, spuse el, e prietenul lui Tarzan și vine să se alăture lui M'walat.

Ceilalți masculi, cu excepția lui Toyat, își pierduseră deja interesul pentru ce se întâmplă acolo, și pleaseră să-și caute mâncare sau pur și simplu se hărjoneau prin poieniță.

Toyat se arătă în continuare nervos, continuând dansul său războinic, dar la o distanță respectabilă de Tarzan și de aliații săi, pentru că se văzuse părăsit de ceilalți. Mai devreme sau mai târziu, se va dăruia și el altei îndeletniciri mult mai importante fuga după mâncare.

Astfel, Tarzan se regăsi, încă o dată, în pace și armonie cu maimuțele, l'ot hoinărind prin pădure alături de aceste brute își aduse aminte de doica sa, singura pe care o cunoscuse, Khala, urangutanul, își aduse aminte cum aceasta îl apăraseră împotriva dușmanilor din junglă, împotriva geloziei și a urii pe care i-o purta Kerchak, teribilul rege al marilor maimuțe.

Ca și cum toate acestea s-ar fi întâmplat ieri, Tarzan își aminti de cruzimea și forța lui Kerchak; ce animal fusese și acest Kerchak! În mintea sa de copil-maimuță el reprezenta autoritatea și cruzimea și chiar și astăzi își aduce aminte de el cu oarecare teamă; și acum i se pare un mister cum de a reușit să-l învingă și să-l ucidă.

Revăzu în minte luptele sale cu Terkoz și cu gorila Bolgani. Se gândi la Tecka, pe care o iubise atât de mult, la Thaka, la Tana și la micul negru pe care avea de gând să-l înfieze. Astfel, toată ziua, Tarzan și-a amintit de copilărie, în timp ce Ibn Jad înainta încet spre nord, către Nimmr.

În junglă se întâmplau niște lucruri care-i vor aduce lui Tarzan aventuri de neînchipuit.

Gorila Bolgani

Un cărăuş negru se împiedică într-o liană şi, pierzându-şi echilibrul, lăasă să-i cadă încărcătura. Era unul dintre acele mici incidente care nasc crize. Acesta, de exemplu, a schimbat complet cursul vieţii tânărului şi bogatului cetăţean american James Hunter Blake, care vâna pentru prima oară giboni în Africa, împreună cu amicul său, Wilbur Stimbol. Acesta, în urmă cu doi ani, petrecuse vreo trei săptămâni în junglă, pretinzând acum să fie şeful expediţiei şi crezându-se expert în vânătoare. Se dădea mare specialist în jungla africană, în safari, în alimentaţie, în starea vremii şi în problemele negrilor. De altfel, Stimbol avea cu vreo 25 de ani mai mult decât Blake şi probabil că de aici venea pretenţia că ştie totul.

Aceste lucruri nu au creat tensiuni între cei doi pentru că, deşi Blake era un băieţandru de 25 de ani, cu firea sa flegmatică, mai degrabă se amuza de prostiile pe care le debita Stimbol. Primul conflict între cei doi s-a consumat exact în clipa plecării lor; la vânătoare. Din cauza pornirilor tiranice şi a groaznicului caracter pe care-l dovedea Stimbol, s-a abandonat proiectul iniţial: ceea ce ar fi trebuit să fie, realizarea unui film ştiinţific despre sălbatica Africă! S-a transformat într-o neinteresantă şi banală vânătoare.

Chiar în clipa în care trebuiau să plece, în timp ce se făceau ultimele pregătiri, Stimbol l-a insultat pe cameraman, care i-a părăsit. Blake era supărat dar, cu toate acestea, luă hotărârea să meargă mai departe şi să facă tot ce se putea face cu un simplu aparat de filmat.

Nu era tipul de om care să ucidă din plăcere. Iniţial a avut intenţia să vâneze doar pentru a se hrăni şi, eventual, pentru a îmbogăţi colecţia lui Stimbol cu vreo jumătate de duzină de trofee.

S-au certat însă chiar de la început, datorită brutalităţii cu care Stimbol îi trata pe cărăuşii negri. Dar Blake spera ca toate aceste dificultăţi să fie depăşite, mai ales că luase comanda expediţiei iar Stimbol îi promisese să nu mai insulte oamenii.

Au înaintat în sălbaticul ţinut mai mult decât îşi propuseseră. La vânătoare n-au avut prea mult noroc şi erau chiar pe punctul de a renunţa, trăind cu impresia că n-au întâmpinat prea mari dificultăţi şi că se vor întoarce în America buni prieteni.

Dar iată că un cărăuş negru îşi prinse piciorul într-o liană, se dezechilibra şi lăasă să-i cadă povara.

Stimbol şi Blake mergeau unul lângă altul, chiar în faţa cărăuşului, şi, ghinion, pachetul negrului căzu peste Stimbol care se împiedică şi căzu şi el.

Stimbol şi negrul se ridicară cu greutate, în hohotele de râs ale celorlalţi. Africanul îngăimă o scuză, dar Stimbol era roşu de furie.

— Porc şi cretin ce eşti! ţipă el.

Şi, înainte ca Blake să fi putut interveni, sau ca negrul să se fi apărat, americanul, nervos, îi trase un pumn în faţă. Negrul căzu şi Stimbol se năpusti asupra lui, cărându-i la pumni şi şuturi cu nemiluita, în acest moment interveni Blake, bătându-l prieteneşte pe umăr, iar când Stimbol se întoarse, îl lovi exact cum o făcuse acesta cu negrul.

Stimbol căzu, se răsuci şi încercă să ia automatul de pe umăr. Dar Blake a fost mai rapid decât el.

— Lasă-l jos, spuse el, ameninţându-l cu un pistol calibrul 45.

Stimbol lăasă arma jos.

— În picioare! ordonă Blake. Când acesta reuşi să se ridice, continuă:

— Ascultă-mă, amice! S-a terminat. Din această clipă ne despărţim. Măine dimineaţă împărţim lucrurile şi vânatul apoi eu voi apuca în direcţia opusă celei pe' pare o vei alege tu.

În timp ce vorbea, Blake îşi băgă înapoi pistolul în toc, în timp ce negrul îşi îngrijea nasul însângerat. Ceilalţi împietriseră. În scurt timp, cu toţii o porniră din nou la drum. Dar acum erau întristaţi, nu se mai auzeau nici râsete, nici cântece.

Blake stabili tabăra imediat ce găsiră un loc potrivit. Era puţin înaintea de amiază, iar împărţirea echipamentului, a hranei şi a oamenilor putea începe, astfel ca cei doi vânători să poată porni la drum în zorii zilei următoare.

Arţăgos, Stimbol nu voia să facă nimic. Luă cu el doi *askari*, indigeni înarmaţi care au rol de trăgători într-un safari, şi părăsi tabăra, plecând după vânat. Făcu cu greutate un kilometru şi jumătate pe un drum umed, când, deodată, cel din fruntea coloanei ridică mâna, făcându-le semn să se oprească.

Americanul înainta încet, când, deodată, unul din negri îi arătă la stânga, într-un tufiş. Era

ceva confuz, negru și mare, care se îndepărta cu pași greoi.

— Ce-i asta? întrebă el în șoaptă.

— O gorilă, răspunse unul dintre negri.

Stimbol ridică pușca și trase asupra siluetei care

se îndepărta. Negrul din dreapta începu să bombăne.

— Liniște! ceru Stimbol. Hai s-o urmărim, vreau s-o împușc. Dumnezeu! ce trofeu ar fi!

Jungla era aici mai puțin deasă și astfel avură gorila de mai multe ori în bătaia puștii. De fiecare dată Stimbol a tras și, de fiecare dată, pe de lături. Negrii care-l însoțeau păreau chiar încântați de acest lucru, căci nu-l înghițeau pe american.

Tarzan, omul maimuță, vâna în acest timp undeva, prin împrejurimi, cu cei din tribul Toyat. În momentul când auzi primul foc de armă sări din copac și o luă la goană în direcția de unde venea zgomotul. Era sigur că cel care trăsesese nu era un beduin. Știa să deosebească puștile vechi de armele moderne.

Nu era imposibil ca beduinii să aibă o astfel de pușcă; în orice caz, înclina să creadă că era un alb ce vâna prin împrejurimi. Iar el, Tarzan, ca Rege al Junglei, trebuia să știe ce străini îi calcă teritoriul și-n ce scopuri. Odinioară nu prea întâlneai albi prin junglă; Tarzan regreta acele timpuri căci, atunci când veneau albi, cu puștile lor, se termina cu pacea și fericirea. Acum se părea că se mai înmulțiseră.

Sărind din cracă-n cracă, Tarzan se îndrepta spre locul unde se auzise bubuitura; când o zări pe gorila Bolgani se auzi și un zgomot de crăci rupte și de glasuri omeneste.

Bolgani fugea, atât de înfuriată de Tarmangani, încât uitase complet de ceilalți dușmani ce i-ar fi putut ieși în cale. Astfel, nici măcar nu-l văzu pe Histah, șarpele, care stătea încolăcit pe crengile joase ale unui arbore bătrân.

Enormul piton, nervos, fu deranjat de zgomotul de crăci rupte și de focurile de armă. În mod normal, ar fi lăsat să treacă o gorilă fără să-i facă nimic dar, în starea în care era, ar fi fost capabil să atace și un elefant. Cu ochii săi mici, rotunzi și atenți, o fixă pe Bolgani, iar când gorila trecu pe sub arborele de care stătea spânzurat, Histah-pitonul se aruncă asupra prăzii.

În timp ce trupul șarpelui se încolăcise în jurul lui Bolgani, strângându-se tot mai tare, aceasta încerca să scape dar, oricât de mare era forța ei, se vede că puterea pitonului era și mai mare.

În clipa când își dădu seama că nu are nici o șansă de scăpare, gorila țipă scurt, încercând zadarnic să scape de corpul de oțel viu care-o strângea din ce în ce mai tare, gata să-i zdrobească oasele, s-o transforme într-o masă de carne strivită. Se și simțea sfâșiată de puternicele maxilare ale șarpelui.

Aceasta era situația la sosirea lui Tarzan și a americanului. Stimbol abia înainta prin smârcurile junglei, pe când Tarzan, omul maimuță, un semizeu al junglei, sărea cu ușurință dintr-un copac în altul. Au ajuns în același timp, dar vânătorii nu simțiră din primul moment prezența lui Tarzan. Nimeni nu-l auzise sosind. Se mișca în liniște, ca întotdeauna, cu prudența celui care nu știe ce-l poate aștepta.

Văzând scena din luminiș, Tarzan înțelese imediat tragedia lui Bolgani. Apoi îl zări pe american ridicându-și pușca și ochind, decis să omoare animalele.

Tarzan nu o prea înghițea pe Bolgani, această fiară cu păr lung și aspru, care-i devenise, încă din copilărie, dușmanul numărul unu. Prima sa înțeleștare pe viață și pe moarte a avut-o cu Bolgani, apoi, odată cu trecerea anilor, a învățat pur și simplu s-o evite cu prudență. Cu prudență, pentru că Tarzan nu știa ce-i frica. După ce a crescut și s-a maturizat, s-a ferit în continuare de Bolgani, din simplul motiv că tribul din care făcea parte se ferea, la rândul-i, de gorile.

În clipa când văzu totuși fiara asaltată din două părți, de doi dușmani, un sentiment de solidaritate se născu în el și-i dispărură toate prejudecățile. Se afla exact deasupra americanului. Creierul și mușchii lui Tarzan lucrau cu o asemenea repeziciune încât, în momentul în care Stimbol puse arma la umăr și ochi, omul maimuță îi sări în spate și-l doborî, înainte ca acesta să-și dea seama ce se-ntâmplase, înainte de a se fi putut ridica în picioare înjurând, Tarzan izbutise să-i smulgă cuțitul de vânătoare de la sold și se și năpusti asupra celor două fiare înțeleștate. Stimbol se ridică, se pregăti să tragă, dar ceea ce îi fu dat să vadă îl făcu să încremenească.

Acoperit doar cu o piele de animal, bronzat, cu părul negru, un uriaș alb se lupta cu pitonul. Stimbol înțelese curând că zgomotele pe care le auzea nu ieșeau numai din gâtul gorilei ci și din al omului venit în apărarea ei.

Degete de oțel strânseră pitonul de lângă cap, în timp ce, cu mâna liberă, Tarzan împlântă de mai multe ori cuțitul de vânătoare în trupul șarpelui. Odată cu intrarea în luptă a unui nou și necunoscut dușman, Histah a fost obligat să slăbească strânsoarea lui Bolgani; încercă mai întâi să lupte cu amândoi deodată, pentru ca în sfârșit să înțeleagă că ființa fără blană constituia o adevărată amenințare pentru viața sa și că trebuia să-i acorde toată atenția. Se descolăci din jurul lui Bolgani și, cu o furie nebună, izbind repetat cu coada, încercă să-l imobilizeze pe omul maimuță. Dar, la fiecare mișcare, cuțitul lui Tarzan i se înfigea, tot mai adânc, în carne; Bolgani, în care abia de mai palpita o urmă de viață, gemea, întinsă la pământ, incapabilă să-și ajute salvatorul. Stimbol, înmărmurit, stătea deoparte, urmărind acest spectacol înspăimântător, uitând pentru moment și dorința de răzbunare și pofta de trofee vânătoarești.

Tarzan se lupta singur cu cea mai periculoasă dintre creaturi, într-o încheștare pe viață și pe moarte, în mintea americanului finalul era clar: putea oare un simplu om să scape din încheștarea unui piton?

Histah se încolăcise deja în jurul pieptului lui Tarzan și îi prinsese un picior, dar forța sa, redusă de rănilor provocate de cuțit, era insuficientă pentru a-l doborî pe adversar. Pe de altă parte, Tarzan lovea mereu pitonul în același loc, sperând să-l taie în două. Omul și șarpele erau amândoi roșii de sânge, iarba și tufișurile pe o rază de mai mulți metri fiind culcate la pământ. Histah se încolăci iar în jurul lui Tarzan, într-un efort decisiv; în același moment, Tarzan lovi năprasnic cu cuțitul și reuși să-l taie.

Partea de jos a pitonului se zvârcoli un timp, apoi căzu. Omul maimuță continuă lupta cu ceea ce mai rămăsese din adversar și, cu un efort supraomnesc, reuși să se elibereze din strânsoare; după câteva clipe, Histah muri. Fără să-i arunce lui Stimbol măcar o privire, Tarzan se apropie de Bolgani.

— Ești cumva rănită? o întrebă el pe limba maimuțelor.

— Nu! răspunse gorila. Eu sunt Bolgani și omor, Tarmangani!

— Eu nu sunt Tarmangani, eu sunt Tarzan, omul maimuță, și te-am salvat de Histah.

— N-ai venit s-o omori pe Bolgani? întrebă gorila.

— Nu! Hai să fim prieteni.

Bolgani se ncruntă, părând că se gândește la asta. În sfârșit, se hotărî să vorbească:

— Bine, vom fi prieteni, spuse ea. Dar mai întâi o să-l ucidem împreună pe Tarmangani, chiar cu bățul lui cu tunet. Hai să-l omorâm!

Și gorila se ridică cu greutate, clătănându-se.

— Nu, zise Tarzan, eu alung pe Tarmangani.

— Tu? N-ai să poți!

— Eu sunt Tarzan, Regele Junglei, iar ceea ce spune Tarzan e sfânt.

Stimbol, care asista la scenă, avea impresia că omul și fiara se ceartă și credea că, în curând, cei doi se vor încăiera. Dacă ar fi bănuiră că ei îl considerau dușmanul lor comun, probabil că nu s-ar mai fi simțit în largul său. Înșfăcând pușca, se îndreptă spre Tarzan.

— La o parte, tinere, spuse Stimbol, vreau să termin cu gorila; după lupta cu șarpele, nu cred că ai chef să-ți sară și maimuțoiul ăsta în spate.

Americanul nu era foarte sigur de atitudinea pe care o va adopta Tarzan. Îi era încă proaspăt în minte felul în care omul maimuță îi sărise în spate. Se simțea în siguranță pentru că avea arma și își imagina că acest sălbatic alb va fi fericit să scape de gorilă. Atât cât cunoștea el psihologia și comportamentul animalelor, Stimbol o credea pe Bolgani amenințătoare. Tarzan se puse între gorilă și vânător și îl privi pe Stimbol cu coada ochiului.

— Lasă pușca jos, spuse el. N-ai s-o împuști.

— Pe toți dracii, ba am s-o împușc! izbucni Stimbol. De ce crezi că am urmărit-o atâta prin junglă?

— Pentru că ai vrut s-o împuști. Dar n-ai s-o faci.

— Tinere, tu știi cine sunt eu? îl întrebă Stimbol.

— Nu mă interesează, zise cu duritate Tarzan.

— Ei bine, să știi că greșești! Sunt Stimbol, de la compania maritimă *Stimbol & Co* din New-York.

Era, într-adevăr, un nume atotputernic la New York și chiar la Paris și Londra, unde i se deschideau multe uși. Rareori se întâmpla să nu fie servit; aroganța lui venea în primul rând de la averea sa considerabilă.

— Ce cauți în ținutul meu? îl întrebă omul maimuță, neluând în seamă vorbăria lui Stimbol.

— Ținutul tău? Dar cine dracu' ești tu?

Tarzan se-ntoarse spre cei doi negri care se țineau la câțiva pași de american.

— Sunt Tarzan, omul maimuță, spuse el în dialectul lor. Ce caută în ținutul meu și câți albi mai sunt cu el?

— Mare Bwana, răspunse unul dintre negri, cu un deosebit respect, noi am știut că ești Tarzan din clipa în care te-am văzut sărind din copac și omorând șarpele. Ești singurul din junglă care ar fi putut-o face. Acest alb este un stăpân rău, mai e un alb cu el, celălalt e bun, au venit să-l vâneze pe Simba, Leul, dar au avut ghinion, așa că mâine pleacă.

— Unde-i tabăra lor? îi întrebă Tarzan.

Negrul arătă cu mâna în direcția corturilor.

— Nu departe de aici.

Tarzan se întoarse spre Stimbol, spunându-i:

— Întoarce-te în tabără. Voi veni deseară să vă vorbesc. Vezi să nu vânezi decât atâta cât îți trebuie să mănânci, cât timp mai ești în ținutul lui Tarzan.

Era ceva în vocea și-n gesturile lui Tarzan care îl făcu pe Stimbol să înțeleagă, în ciuda aroganței sale obișnuite, că nu era de glumit, și-l impresionă. Era o experiență nouă, pe care n-o mai trăise decât o dată sau de două ori, în prezența unor oameni cu o avere mai mare decât a sa. Nu putu să răspundă nimic și rămase nemișcat, privind uriașul alb care se-ntoarse la gorilă. Asistă la schimbul lor de mormăieli, după care, nu mică-i fu mirarea când văzu omul și gorila, umăr lângă umăr, luând calea junglei. După ce s-au făcut nevăzuți în tufișuri, americanul își scoase casca, luă din buzunar o batistă de mătase și-și șterse fruntea de sudoare. Nu reușea să uite imaginea uriașului alb și a gorilei, unul lângă celălalt, ca doi buni prieteni, dispărând în junglă. Se întoarse, în sfârșit, spre *askari*, înjurând.

— Am pierdut o zi întreagă, spuse el nemulțumit. Cine-i individul ăsta? Mi s-a părut că-l cunoașteți.

— E Tarzan, spuse unul dintre negri.

— Tarzan? N-am auzit niciodată de el, spuse batjocoritor americanul.

— Toți cei care știu jungla, îl cunosc și pe Tarzan.

— Ei, asta-i, se enervă Stimbol. N-o să-mi spună mie un sălbatic păduchios unde am și unde nu am voie să vânez.

— Stăpâne, spuse negrul, Tarzan este cel care face legea în junglă și nu-i bine să-l iei în râs.

— Nu vă plătesc să-mi dați sfaturi, cretinilor! Dacă vreau să vânam, o să vânam, să nu uitați asta!

Întorcându-se spre tabără, nici americanul, nici *askarii* n-au văzut nici urmă de vânat. În ceea ce-i privea, *askarii* nu erau prea supărați că n-au vânat.

Tarmangani

Cât timp a lipsit Stimbol, Blake a împărțit hrana și echipamentul în mod egal. Le-a aranjat în ordine pe iarbă, astfel încât Stimbol să le poată cerceta în voie și să-și dea consimțământul. Dar, în ce privește împărțirea căraușilor și a *askari*-lor, a așteptat întoarcerea acestuia. Tocmai își completa jurnalul când grupul de vânători intra în tabără.

Dintr-o privire, Blake își dădu seama că Stimbol era prost dispus. Dar cum asta era starea lui obișnuită, nu fu prea impresionat. Se gândi că, oricum, de mâine va scăpa de compania sa dezagreabilă.

În schimb era îngrijorat de aerul posomorât al *askari*-lor ce-l însoțiseră pe Stimbol. Tânărul bărbat își dădu seama că Stimbol găsisese un nou prilej să-i brutalizeze și să-i insulte, ceea ce făcea împărțirea oamenilor mult mai dificilă. Din clipa în care luase decizia irevocabilă de a se despărți de Stimbol, Blake știuse că cel mai greu va fi să-i găsească pe cei dispuși să i se alăture.

Când Stimbol văzu echipamentul împărțit și aranjat pe categorii, ridică din sprâncene.

— Văd că n-ai uitat nimic, remarcă el, oprindu-se în fața lui Blake.

— Am vrut să verifici și dumneata înainte de a le împacheta.

— N-am chef acum să-mi bat capul, răspunse Stimbol. Sunt convins că ai împărțit corect proviziile.

— Mulțumesc, spuse Blake.

— Și căraușii? Cum îi împărți?

— N-o să fie simplu. Nu i-ai tratat prea bine și nu știu cât de bucuroși vor fi să te însoțească.

— Eh, uite, aici greșești, Blake. Problema cu dumneata este că nu-i cunoști deloc pe indigeni. Ești prea îngăduitor cu ei. Nu te respectă și, atunci când nu respectă pe cineva, nici nu-l iubesc. Trebuie să știe că stăpânul veghează asupra lor. N-or să-și încredințeze viața în mâinile dumitale pentru un drum așa de lung. Ai împărțit proviziile. Lasă oamenii în seama mea, mă pricep mai bine. Am să-ți pregătesc o echipă sigură.

— Și cum ai să faci? întrebă Blake

— Ei bine, la început, îți voi lăsa oamenii care doresc să te însoțească, admitând că există vreunul, îi vom aduna pe toți, le explicăm că ne despărțim și am să le cer celor care vor să te însoțească pe tine să facă un pas în față. Apoi, din cei rămași, am să aleg câțiva pentru a-ți completa grupul. Nu-i corect așa?

— Cât se poate de corect, aprobă Blake.

Spera din toată inima ca planul lui Stimbol să se realizeze atât de simplu pe cât o credea el, dar avea mari dubii. Așa că se gândi să-i propună și o altă soluție, la care era convins că se va ajunge în cele din urmă.

— În eventualitatea în care unul din noi va avea dificultăți în completarea numărului de oameni, cred c-am putea să-i atragem promițându-le niște bani în plus, când vom ajunge la destinație. Eu, personal, dacă voi avea probleme, sunt dispus să plătesc, continuă Blake prudent.

— Nu-i o idee rea pentru cazul în care n-ai să-i poți stăpâni după ce eu voi fi plecat, spuse Stimbol. Ar fi o asigurare în plus pentru dumneata. În ce mă privește, oamenii mei vor respecta înțelegerea inițială, altfel vor avea neplăceri. Eu zic să-i adunăm și o să vedem noi atunci ce mai rămâne de făcut.

Căută cu privirea un șef:

— Hei, tu! Fă-te-ncoa'!

Negrul se apropie și se opri în fața lor.

— M-ai chemat, Bwana? întrebă el.

— Adună aici toți oamenii, ordonă Stimbol. Toți imbecilii să fie aici în cinci minute, în formație completă.

— Am înțeles, Bwana.

După plecarea negrului, Stimbol îl întrebă pe Blake:

— Ai văzut azi vreun străin prin tabără?

— Nu, de ce?

— Am întâlnit un sălbatic în timp ce vânam. Mi-a poruncit să părăsesc imediat jungla. Ei, ce zici de asta? zise Stimbol, râzând.

- Un sălbatic?
- Da. Unul cam într-o ureche. *Askarii* păreau că îl cunosc.
- Cine era?
- Îl cheamă Tarzan.

Blake ridică din sprâncene.

— Ah! exclamă el. Te-ai întâlnit cu Tarzan, omul maimuță și el ți-a ordonat să părăsești jungla?

- Ai auzit de el?

— Evident, e considerat Regele Junglei și dacă mi-ar ordona mie să o părăsesc, aş pleca imediat.

- Tu ai pleca, dar nu și Wilbur Stimbol.

- De ce ți-a cerut să peci?

— Uite-așa! Nu voia să omor o gorilă pe care tocmai o hăituiam. Stai să vezi! Nebunul scapă gorila de un piton, omoară pitonul, îmi ordonă să părăsesc jungla, spune că o să ne facă o vizită în tabără, apoi pleacă împreună cu gorila ca doi vechi prieteni. N-am mai pomenit așa ceva. Nu-mi pasă cine e sau ce se crede el. Eu știu cine sunt, și nu mă sperie pe mine un imbecil. N-o să mă oblighe nimeni să părăsesc acest ținut înainte ca eu să vreau asta.

- Crezi că Tarzan, Regele Junglei, e un imbecil?

— Cred că un individ care umblă de nebun prin junglă, gol și fără arme, nu poate fi decât un imbecil.

— Ai să vezi că nu-i un imbecil și, dacă nu vrei să ai mai multe necazuri decât ți-ai putea imagina, ar trebui să faci exact ce ți-a spus el.

- Ce știi despre el? L-ai văzut vreodată?

— Nu, răspunse Blake, dar i-am auzit pe oamenii noștri povestind multe despre el. Face parte din peisaj, ca și jungla sau leii. Foarte puțini l-au văzut, poate chiar nici unul, dar are, totuși, aceeași influență asupra imaginației și a superstițiilor lor ca și demonii. Le este teamă să nu-i stârneasă în vreun fel mânia. Dacă află cumva că Tarzan a pus ochii pe noi, nu mai avem nici o șansă să-i stăpânim.

— Eu atâta am de spus: dacă acest om-maimuță, sau ce-o fi el, ține la liniștea sa, să facă bine să nu-și bage nasul în treburile lui Wilbur Stimbol.

— Deci o să vină pe aici? întrebă Blake. Bine, eu unul abia aștept să-l văd. Oricum de când sunt în ținutul ăsta, numai despre el am auzit vorbindu-se.

- Eu unul, n-am auzit nimic, spuse Stimbol.

- Bine, dar tu nici nu vorbești cu indigenii, i-o întoarse Blake.

— Pe cîntea mea, cred că am și altele mai bune de făcut decât să le vorbesc, bombăni Stimbol.

- Eu nu am spus să *le* vorbești, ci să *vorbești cu ei*.

- Eu n-am să mă trag de șireturi cu căraușii, rânji Stimbol.

Blake făcu un gest a neputință.

- Ah, iată că vin oamenii, spuse Stimbol.

Se întoarse către cărauși și *askari*, care se opriseră la câțiva pași de ei, și ridică tonul:

— Mr. Blake și cu mine ne despărțim, anunță el. Toate proviziile au fost împărțite în două. Eu voi merge să vânez ceva mai la vest, apoi o voi lua spre sud și voi reveni spre coastă pe un alt drum. Nu știu care sunt planurile lui Mr. Blake, dar o să aibă nevoie de jumătate din cărauși și *askari*. Nu vreau să aud nici un comentariu. Jumătate din voi o să meargă cu Mr. Blake, fie că vă place sau nu.

Se opri, pentru a da mai multa greutate cuvintelor.

— Ca întotdeauna, continuă, doresc ca toată lumea să fie mulțumită; de aceea am să le ofer o șansă celor care-l vor însoți pe Mr. Blake. Acum, atenție! Pachetele din partea asta sunt ale lui Mr. Blake. Celelalte sunt ale mele. Toți cei care vor să-l urmeze pe Mr. Blake să treacă lângă bagajele lui.

Câțiva se îndreptară imediat spre pachetele lui Blake. Ceilați, după un moment de ezitare, le urmară exemplul, unul câte unul, așa încât, în cele din urmă, toți oamenii se adunară la bagajele lui Blake.

Stimbol se întoarse spre Blake, răsând și clătinând din cap.

— Poftim! exclamă el. Ai mai văzut vreodată o asemenea adunătură de idioți? Nimeni nu le-ar fi putut explica mai clar ca mine și, cu toate astea, privește! Nici unul n-a înțeles!

- Ești sigur, Stimbol? întrebă Blake.

Stimbol nu sesiză imediat insinuarea. Când, în sfârșit, înțelese, se încruntă.

— Nu fi stupid, ripostă el cu răutate. Bineînțeles că n-au priceput. Apoi, Stimbol le strigă negrilor:

— Tâmpiților, negri cretini ce sunteți! Voi chiar n-ați înțeles? N-am spus să treceți toți la Mr. Blake. Doar cei care vor să-l însoțească. Cealaltă, care vor să vină cu mine, pricepeți, *cu mine*, să treacă imediat lângă pachetele mele! Și asta repede!

Nimeni nu se clinti însă. Stimbol era roșu de furie.

— Asta-i răzvrătire, urlă el. Instigatorul riscă să-și lase pielea aici.

Se întoarse către unul din șefi.

— Tu, vino aici! Cine v-a pus să-mi faceți una ca asta? Mr. Blake?

— Nu fi prost, Stimbol, spuse Blake. Nimeni nu i-a influențat și nu e nici o răzvrătire. Oamenii au făcut exact ceea ce le-ai spus tu să facă. Dacă n-ai fi atât de înfumurat, ți-ai da seama de ce ai ajuns în situația asta. Negrii sunt și ei oameni. În anumite privințe sunt foarte sensibili, iar în altele sunt ca niște copii. I-ai bătut, i-ai chinuit, i-ai insultat. Drept urmare, se tem de tine și chiar te urăsc, ceea ce mi se pare firesc după cum te-ai purtat cu ei. Acum culegi ce ai semănat. Sper că asta îți va servi drept lecție de viață. Acum mai ai o singură cale pentru a-ți face rost de oameni: să le oferi o primă generoasă. Vrei s-o faci?

Încrederea în sine și siguranța lui Stimbol se topeau treptat, pe măsură ce înțelegea că Blake avea dreptate. Privi la fețele lipsite de expresie ale negrilor. Nu găsi nici măcar o singură privire prietenoasă. Se întoarse către Blake.

— Încearcă tu să faci ceva, spuse el.

Blake ieși în fața oamenilor.

— Trebuie ca jumătate din voi să-l însoțească pe Mr. Stimbol, începu el. O să vă dea de două ori prețul cu care v-ați înțeles la început, dacă-l serviți cu credință. Sfătuiți-vă și transmiteți-mi răspunsul mai târziu, prin șeful vostru. Asta-i tot. Puteți pleca.

După-amiaza trecu. Cei doi așteptau în corturile lor. Împărțiți în grupuri, indigenii discutau în șoaptă. Blake și Stimbol nu luară masa împreună dar, după cină, se întâlniră să-și fumeze pipa în așteptarea răspunsului. După o jumătate de oră, Blake își trimise servitorul să-i cheme pe șefii negrilor.

— Ei bine, ați hotărât cine-l va urma pe Mr. Stimbol?

— Nimeni nu-l va însoți pe bătrânul Bwana, răspunse șeful lor. Toți vor să meargă cu tânărul Bwana.

— Dar Mr. Stimbol plătește bine, spuse Blake și jumătate dintre voi trebuie să i se alăture.

Negrul clătină din cap.

— Poate plăti oricât, nimeni nu vrea să meargă cu el.

— Ați fost de acord să ne însoțiți tot drumul, atât la dus cât și la întors. Trebuie să vă respectați angajamentul.

— Este adevărat, dar ne-am angajat să vă însoțim dacă sunteți împreună. Bătrânul Bwana se poate întoarce fără grijă împreună cu tânărul Bwana. Dar nu separat.

Tonul categoric al șefului puse capăt discuției.

Blake reflectă o clipă înainte de a răspunde.

— Poți să pleci, spuse el. O să vorbim cu toții din nou, mâine dimineață.

Ara, fulgerul

Tabăra forfotea încă înainte de revărsarea zorilor. La ora hotărâtă, bagajele erau făcute și totul pregătit de drum. Căraușii hoinăreau prin împrejurimi, așteptând ordinul de plecare. Blake și Stimbol fumau în tăcere. Deodată, frunzișul unui copac foșni ușor, o creangă se aplecă și Tarzan sări în mijlocul taberei. Un fior de surpriză și teamă străbătu grupul de negri. Omul maimuță le vorbi în dialectul lor.

— Eu sunt Tarzan, regele Junglei. Ați adus oameni albi în țara mea, ca să-mi omorâți poporul. Cei care vor să trăiască și să se întoarcă în satele lor, la familiile lor, să-l asculte bine pe Tarzan și să facă ceea ce el ordonă.

— Tu, îi spuse negrului ce conducea expediția, îl vei însoți pe cel mai tânăr, căruia îi dau voie să filmezi în ținutul meu, când și unde va dori. Alege-ți jumătate din oameni și alătură-te tânărului Bwana.

— Iar tu, spuse altui șef, ia oamenii care mai rămân și du-l pe cel mai în vârstă Bwana înapoi de unde a venit, pe calea cea mai scurtă. Nu are dreptul să vâneze decât pentru a se hrăni sau a se apăra. Și să nu îndrăznești să nu-mi ascuți ordinele. Amintește-ți că Tarzan veghează și că nu uită niciodată.

Se întoarse apoi către albi.

— Blake, am hotărât. Poți pleca oricând, oriunde dorești. În ce privește vânătoarea, decizi singur. Ești musafirul lui Tarzan.

— Iar tu, spuse, adresându-se lui Stimbol, vei părăsi imediat ținutul pe calea cea mai scurtă. Ai dreptul să porți arme doar ca să te aperi. Nu abuza de această permisiune, căci îți va fi retrasă. Șeful negru va fi cu ochii în patru.

— Ei, ușurel, nu te amba la așa, tipă Stimbol. Te înșeli amarnic dacă îți închipui c-am să permit să-ți bați joc de drepturile mele de cetățean american. Aș putea să cumpăr și să vând prăpădita asta de junglă cu tine cu tot fără nici o problemă. Pe toți dracii, Blake, spune-i imbecilului ăsta nenorocit cu cine are de a face, înainte de a avea necazuri.

Tarzan se adresă șefului negrilor lui Stimbol:

— Luați bagajele și plecați. Dacă omul nu vă urmează, mergeți înainte. Dacă mă ascultă, aveți grijă să ajungă teafăr și nevătămat. Să-i fiți supuși, cât timp cât îmi va fi și el mie. Asta-i tot! Acum plecați!

Cu mișcări iuți, Tarzan sări dintr-un copac în altul și dispăru în frunziș. Blake și ai săi părăsiră și ei tabăra. Stimbol înjura și amenința în timp ce echipajul lui, în șir indian, pătrundea tot mai adânc în junglă, luând-o spre est, fără să-l bage în seamă. Stimbol rămăsese singur în tabăra părăsită.

Umilit, spumegând de furie, alergă după ei, dând ordine și amenințând, dar nimeni nu-i dădea nici o atenție. În cele din urmă se liniști. Mergea morocănos în fruntea lungului șir de cărauși și *askari*, convins în sfârșit că puterea omului maimuță era mai mare decât a sa. Dar clocotea de ură și de planuri de răzbunare.

Dorind să se asigure că ordinele îi erau respectate, Tarzan le-o luase înainte. Aștepta acum, așezat pe o creangă, privind drumul pe care urma să treacă Stimbol. În depărtare se auzeau deja zgomotele coloanei. Deasupra copacilor se adunau amenințător nori negri și deși dar în junglă nu se simțea încă nici o adiere.

Pe drum, din direcție opusă, se apropia un antropoid uriaș, negru și păros. Când ajunsese destul de aproape, Tarzan îl strigă cu o voce reținută:

— Bolgani!

Gorila se opri și se ridică în două picioare, privind atent în jur.

— Eu sunt, Tarzan.

— Eu sunt Bolgani, mârâi gorila.

— Se apropie Tarmangani.

— Omor!

— Nu, spuse Tarzan. Lasă Tarmangani să treacă. El și oamenii săi au multe bastoane cu tunet. L-am alungat pe acest Tarmangani din junglă. Lasă-l să treacă. Îndepărtează-te puțin din drum. Proștii de Gomangani și bătrânul Tarmangani, care e și mai prost, vor trece fără să știe că Tarzan și Bolgani sunt chiar lângă ei.

Pe cerul vinețiu, norii se învoldurau mereu și, deodată, se auzi bubuind un tunet îndepărtat; cei doi ridicară capul privind dezlănțuirea forțelor naturii, mai sălbatic și mai

disgrățioare decât puterile lor.

— Pand, tunetul, vânează, remarcă Tarzan.

— Îl vânează pe Usha, vântul, spuse gorila.

— În curând îl vom auzi pe Usha fugind prin copaci ca să scape. Tarzan privea norii negri amenințători: Chiar și Kudu, soarele, se teme de Pand. Când Pand vânează, Kudu își ascunde fața.

Ara, fulgerul, sfâșie cerul. Pentru cei doi, fulgerul era o săgeată din arcu lui Pand, iar picăturile mari de ploaie erau Meeta, sângele lui Usha, ce curgea din nenumăratele sale răni.

Jungla fremăta sub rafalele de vânt, dar, deocamdată, singurul zgomot ce se auzea era bubuitul tunetului. Copacii biciuiau aerul, împinși de Usha, care zguduia pădurea. Se făcea din ce în ce mai întuneric. Ploaia începu să cadă cu găleata. Frunze și ramuri zburau într-un vacarm îngrozitor. Cu vuiete asurzitoare, forțele naturii își dezlănțuiau mânia. Animalele din junglă tremurau în fața singurei puteri ce le înspăimânta, fiindu-le superioară. Tarzan se ghemuise în copacul uriaș, ca să se apere de ploaie.

Lângă drum, udă learcă și plină de noroi, Bolgani stătea ghemuită. Așteptau. Nu puteau decât să aștepte. Deasupra lor, furtuna se dezlănțuise cu o furie nebună. Tunetul bubuia cu ecouri asurzitoare. Un trăsnet orbitor străbătu cerul și creanga pe care stătea Tarzan se prăbuși într-un vaiet prelung. Tarzan zăcea leșinat pe drum, pe jumătate prins sub creanga uriașă.

Furtuna se opri la fel de brusc precum începuse. Kudu, soarele, risipi norii. Încă îngrozită, gorila Bolgani stătea nemișcată. Se temea ca nu cumva să-i atragă atenția lui Pand, tunetul.

Ud learcă, înghețat și furios, Stimbol se lupta cu drumul lunecos și moale. Nu știa că oamenii săi se aflau departe în urmă, căci, în timp ce el înaintase prin furtună, ei căutaseră adăpost pe sub copaci.

Deodată, la o cotitură a drumului, se trezi în fața unei crengi ce-i bara trecerea. Nu văzu de prima dată corpul ce zăcea dedesubt, dar îl recunoscu imediat. Tarzan mort speranțele lui creșteau. E liber să facă tot ce dorește. Dar oare era mort?

Se apropie atent și puse urechea pe pieptul lui. Pe față i se citi dezamăgirea. Tarzan nu era mort. Deodată, expresia i se schimbă. Ochii săi sclipeau răutăcios în timp ce privea atent drumul pe care venise. Negrii nu se zăreau! Aruncă o privire rapidă în jur. Era singur cu cel care îl umilise!

I se părea că e singur, căci nu văzuse încă silueta păroasă ce se ridicase pe tăcute, auzind zgomotul pașilor săi, și care-l privea acum printre frunze.

Tarzan se mișcă. Începea să-și revină. Stimbol înțelese că acum era momentul să acționeze. În aceeași clipă, un braț uriaș, păros, ieși din frunziș și-l apucă de umăr. Stimbol trase o înjurătură și se trezi nas în nas cu Bolgani. Încercă să o lovească cu cuțitul însă gorila îi smulse arma, aruncând-o în mărăcini. Colții galbeni ai gorilei se pregăteau să se înfigă în gâtul lui Stimbol, când, Tarzan deschise ochii și strigă:

— Kreeg-ah!

La acest avertisment, Bolgani se opri.

— Lasă-l, spuse Tarzan.

— Tarmangani a vrut să-l omoare pe Tarzan, răspunse gorila. Bolgani nu l-a lăsat. Bolgani ucide! și scoase un mârâit furios.

— Nu, spuse Tarzan cu un ton sever. Dă-i drumul lui Tarmangani. Gorila tocmai slăbea strânsoarea când apărură primii cărauși. Văzând atâția negri, maimuța deveni și mai nervoasă.

— Du-te în junglă, Bolgani, spuse Tarzan. Tarzan va avea grijă de acest Tarmangani și de Gomangani.

Mârâind, gorila dispăru în desiș. Tarzan se adresă lui Stimbol și oamenilor săi.

— Ai scăpat ca prin minune, Stimbol. Ai avut noroc că nu ai apucat să mă omori. Mă aflam aici din două motive: să văd dacă-mi ascuți ordinele, și să te apăr de oamenii tăi. Nu mi-a plăcut felul în care te-au privit astăzi în tabără. Aș fi putut să te părăsesc și asta ar fi însemnat sfârșitul tău, la fel de sigur ca otrava sau lovitura de cuțit. Credeam că am o oarecare răspundere pentru că ești alb. Acum mă consider eliberat de orice obligație față de tine. N-am să te omor, Stimbol, așa cum ai merita. Dar, începând din acest moment, nu mai ai prieteni în junglă, ci doar dușmani. Se întoarse spre grupul de negri.

— Tarzan, Regele Junglei, va pleca într-ale lui. Poate că n-o să-l mai vedeți. Faceți-vă datoria față de acest alb, cât timp urmează ordinele lui Tarzan, *dar aveți grijă să nu vâneze!*

Acestea fiind spuse, omul maimuță sări într-un copac și dispăru.

Când Stimbol află de la oamenii săi că Tarzan îi asigurase că nu-l vor mai vedea, își regăsi siguranța de sine și îngâmfarea. Era din nou șeful, dând ordine negrilor și înjurându-i, bătându-și joc de ei. Vroia să-i impresioneze. Credea că, fiind oameni simpli, îi poate înșela, arătând că nu se teme de Tarzan și că, ignorându-i ordinele, le va câștiga respectul. Astfel, puțin înainte de a stabili tabăra, Stimbol zări o antilopă. Trase fără ezitare, ucigând-o pe loc.

Pentru Stimbol acesta a fost începutul sfârșitului. Seara, în tabără, adunați în grupuri mici, oamenii săi vorbeau în șoaptă:

- A omorât o antilopă și Tarzan se va supăra pe noi, spuse unul.
- Tarzan ne va pedepsi, spuse altul.
- Bwana e un om rău, adăugă un al treilea. Ar trebui să-l omorâm.
- Nu putem să-l omorâm!
- Va muri singur dacă îl lăsăm în junglă.
- Tarzan a spus să ne facem datoria.
- Da, dar numai atâta timp cât Bwana va asculta de ordinele sale.
- Și nu le-a ascultat.
- Atunci putem să-l pășim.

Epuizat de marșul cel lung, Stimbol dormi buștean. Când se trezi, soarele era sus. Își chemă servitorul. Nici un răspuns. Strigă din nou, mai tare, înjurând. În tabără nu se auzea nici un zgomot.

— Porci leneși! mormăi el. Le-arăt eu lor!

Se ridică și se îmbracă. Deodată, simți ceva amenințător în liniștea din jurul său. Ieși în fugă din cort și înțelese totul dintr-o singură privire. Era singur și toate proviziile dispăruseră, în afară de un singur pachet. Îl abandonaseră în inima Africii!

Primul gând fu să-și ia pușca și să plece după ei. Se răzgândi însă imediat. Fără să ezite, acești oameni îl abandonaseră unei morți aproape sigure. În cazul în care s-ar ține de ei, ar putea găsi un mijloc mult mai rapid de a-l înlătura definitiv.

N-avea decât o soluție: să dea de Blake și să rămână cu el. Știa sigur că Blake nu-l va lăsa să moară în junglă.

Negrii nu-i luaseră pușca și munițiile. Îi mai rămăseseră și destule provizii. Problema era însă transportul lor. Dacă voia să-l ajungă pe Blake, care plecase pe alt drum, trebuia să renunțe la bagaje. Știa că îl despart de Blake cam două zile de mers și, dacă acesta nu înaintase prea repede, putea spera să-l întâlnească într-o săptămână. Poate că Blake va găsi ceva interesant de filmat și-și va instala o tabără fixă. În acest caz, Stimbol îl va întâlni chiar și mai repede.

Odată stabilit planul de acțiune, se simți mai liniștit. După o masă bună, pregăti un pachet cu provizii pentru o săptămână, își umplu buzunarele și centura cu muniții și porni la drum.

Nu-i fu prea greu să găsească locul în care se despărțise de Blake. Se hotărî să facă un popas în mica poiană, înainte de a pona pe urmele lui. Se așeză, rezemându-se de trunchiul unui copac, fără să observe că arbuștii din apropiere s-au mișcat.

Terminându-și țigara, Stimbol se ridică, luă pachetul și porni la drum. Făcu câțiva metri și se opri brusc. Un mărâit amenințător venea din tufișul din fața lui. În aceeași clipă, ierburile se dădură la o parte și apără capul unui leu uriaș, cu coamă neagră.

Stimbol scăpă pachetul, zvârli pușca și-ncepu să alerge spre copacul sub care se odihnisese. Leul ezită o clipă, surprins, apoi se repezi după el.

Stimbol privi înapoi și îngheță: leul părea atât de aproape și copacul atât de departe... Deși nu mai era tânăr, se cățăra pe ramurile groase cu o rapiditate care ar fi făcut cinstite și unui atlet. Ajunse la țanc. Ghearele ascuțite ale lui Numa îi atinseseră ghețele, obligându-l să se refugieze pe crengile cele mai înalte. Acolo se opri gâfâind și, sleit de puteri, privea la fiara ce-și arăta colții într-un mod nu tocmai prietenos.

Numa scoase câteva răgete, apoi, cu un mărâit înăbușit se întoarse cu spatele și se îndreptă majestuos spre tufișul din care ieșise. Se opri însă lângă pachetul cu provizii, îl adulmecă și începu să-l zgărie. Pachetul se răsturnă și Numa sări îndărăt, prudent. Apoi, se aruncă asupra lui furios, începând să-l sfâșie, până ce conținutul se răspândi în iarbă. Mușcă din cutii și sticle, până ce nu mai rămase aproape nimic întreg. Ghemuit în copac, Stimbol privea neputincios cum îi erau distruse proviziile.

Se blestemă că-și aruncase pușca. Îl consola doar gândul că poate Blake nu era prea departe și că, după ce-l va găsi, va avea ce mânca. Odată leul plecat, va coborî și-și va continua drumul pe urmele lui Blake.

Numa, pe care conținutul pachetului nu-l mai interesa, se îndreptă agale spre tufiș. Dar

ceva îi atrase atenția. De data asta era bastonul cu tunet al lui Tarmangani. Leul mirosi pușca, îi dădu o labă și în cele din urmă o luă în gură. Stimbol îl privea îngrozit. Ce se va întâmpla dacă fiara îi strică arma? Nu va mai avea nici un mijloc de apărare și de a-și procura hrană.

— Las-o jos! strigă Stimbol. Las-o jos!

Numa se îndrepta spre tufe, ducând pușca în gură, părând că nu-i aude strigătele.

După amiaza și noaptea următoare i-au părut o eternitate lui Wilbur Stimbol. Cât a fost lumină, leul a rămas nemișcat lângă tufiș, așa că nici vorbă să coboare din copac. Cu atât mai mult, după căderea nopții, nimeni n-ar fi reușit să-l facă pe Stimbol să coboare și să înfrunte, în plină noapte, jungla ce-l îngrozea. Toată noaptea ascultă înspăimântat concertul de urlete, mârâituri și răgete, de parcă cele mai înspăimântătoare fiare și-ar fi dat întâlnire în acea poiană.

Dimineața, jungla era liniștită. Doar pânza sfâșiată în mii de bucăți și cutiile goale arătau ce festin oferise Stimbol fără voia sa hienelor. Numa plecase.

Stimbol coborî tremurând din copac. Cu privirea rătăcită, tresărind la orice zgomot, devenise un biet bătrân care străbătea jungla terorizat de spaimă. Cine l-ar mai fi recunoscut pe Wilbur Stimbol, mândrul președinte al firmei Stimbol & Co din New York?

Furtuna ce a întrerupt safari-ul lui Stimbol încurcă și mai serios planurile lui Blake, schimbându-i cu totul cursul vieții.

Însoțit de un singur negru, care-i ducea aparatul de filmat și cea de-a doua pușcă, Blake se abătuse din drum, pentru a încerca să filmeze lei. Semne numeroase arătau că în regiunea pe care o traversau erau o mulțime.

Blake urma un drum paralel cu al grupului său și trebuiau să se reîntâlnească în tabără, după-amiază. Băiatul ce-l însoțea era inteligent și descărcăreț. Stabiliseră viteza și direcția de mers și Blake lăsa cu toată încrederea în grija lui orientarea, el dedicându-se în întregime ocupației fascinante de a găsi subiecte de filmat.

Puțin timp după ce au părăsit grupul, Blake și tovarășul său au întâlnit o familie de șapte sau opt lei: o magnifică pereche matură și cinci sau șase lei mai tineri. Zărindu-i pe cei doi, leii s-au îndreptat alene spre pădurea rară. Blake îi urmă la distanță, așteptând răbdător o lumină și un cadru cât mai bun pentru filmare. În mod normal, Blake se orienta perfect în junglă și ar fi găsit imediat drumul spre punctul de întâlnire cu oamenii săi. Acum însă, pornit în urmărirea leilor, nu-l mai interesa nimic altceva, bazându-se în întregime pe ghidul său. Timp de două ore s-a ținut cu încăpățănare pe urma grupului regal, dar nu i s-a ivit prilejul unei filmări cu adevărat reușite.

La un moment dat cerul se acoperi brusc de nori negri și puțin mai târziu izbucni furtuna, cu o violență specifică climei ecuatoriale. O lumină orbitoare străbătu cerul și Blake se prăbuși la pământ.

Nu știa cât timp rămăsese întins pe iarbă, năucit de trăsnetul ce lovise la doar doi metri de el, dar, când deschise ochii, furtuna trecuse și soarele străpungea bolta de verdeață. Se ridică încet și privi în jur.

Ceea ce văzu îl făcu să-și vină repede în fire: la vreo treizeci de metri, șapte lei îl priveau cu un aer grav.

Leii, ca și oamenii, pot fi foarte diferiți unii de alții; din fericire pentru Blake, aceștia nu prea văzuseră oameni, nu fuseseră vânați niciodată, păreau sătui, iar Blake nu făcuse nimic care să-i enerveze. Erau pur și simplu curioși.

Dar Blake nu știa toate astea. Știa doar că la vreo treizeci de metri de el stăteau șapte lei care nu erau în cușcă și că, deși îi urmărise pentru a-i filma, în acel moment ce-și dorea cel mai mult era nu un aparat de filmat ci o pușcă.

Se uită după armă. Spre marea-i mirare nu văzu nici pușca lui și nici pe negrul cu cealaltă armă. Unde putea fi? Fără îndoială că fugise de frica leilor. Blake se întreba dacă îl vor ataca atunci când se va ridica. Rememoră rapid tot ce auzise despre lei și-și aminti un lucru valabil pentru toate animalele periculoase: dacă alergi întorcându-le spatele, te fugăresc până te prind. Ca să ajungă la cel mai apropiat copac, ar fi trebuit să meargă drept spre ei.

În acest moment de cumpănă, unul din leii tineri înaintă câțiva pași. Asta îl făcu să se hotărăască. Cu cât leii se aflau mai aproape, cu atât șansele i se micșorau. La treizeci de metri în spatele lui era un alt copac iar la treizeci de metri îl fața sa leii. Dacă ar fi alergat spre acesta, leii ar fi trebuit să parcurgă șazeici de metri, timp în care el ar fi alergat treizeci. Dacă însă alegea copacul din fața sa, ar fi avut șase-șapte metri de parcurs, iar leii peste douăzeci. Nu era nici o îndoială că trebuia să-l aleagă pe cel mai apropiat. Există totuși o anumită rețineră: cum să alergi de-a dreptul spre o turmă de lei?

Blake era înspăimântat, dar leii nu aveau de unde să știe asta, căci Blake se îndrepta acum drept spre ei. Cel mai greu a fost să-și oblige picioarele să meargă în direcția hotărâtă. Ele ar fi vrut să alerge în direcția opusă; doar voința le stăpânea. Au fost momente de încordare crâncenă pentru Blake, mai ales la primii pași făcuți sub privirea leilor ce-l vedeau apropiindu-se și deveneau tot mai nervoși. Leoaica se mișcă nelineștită. Unul din masculii tineri își lovi nervos coada de coaste și rânji, arătându-și colții.

Când Blake ajunsese aproape de copac, se întâmplă ceva ciudat: leoaica scoase un fel de geamăt, apoi se îndepărtă dintr-un salt, urmată de ceilalți șase care s-au luat după ea.

Omul se sprijini de copac și răsuflă ușurat.

— Uf! suspină el. Sper să nu mai văd lei decât în grădina zoologică din Central Park.

Dar ceea ce a urmat l-a făcut să uite repede incidentul cu leii. Pornind să-l caute pe negrul ce nu răspundea chemărilor sale, Blake cercetă cu atenție în jur. Puțin mai în urmă, pe drum,

în poienă, gâsi resturi de carne carbonizată și o țevă de pușcă înnegrită și pe jumătate topită. Din aparatul de filmat nu mai rămăsese nimic. Probabil că trăsnetul ce-l trântise pe Blake la pământ căzuse exact pe bietul om, omorându-l pe loc și făcând să explodeze toată muniția.

Căută peste tot cealaltă pușcă și ajunsese la concluzia că a dispărut datorită unei tornade iscate de furtuna violentă.

Dându-și seama că s-a rătăcit și neavând nici cea mai mică idee încotro să se îndrepte, Blake porni la drum în direcția care credea el că este cea bună. Nu era. Grupul său se îndrepta spre nord-est, pe când el o luase direct spre nord.

A înaintat cu greu prin pădurea deasă, timp de două zile, dormind noaptea prin copaci. La un moment dat, creanga pe care stătea s-a încovoit sub greutatea unui animal. Doi ochi strălucitori îl priveau în noapte. Blake știa că este un leopárd. A apucat pistolul și a tras. Cu un răget înfrigorant, fiara a dispărut, dar nu-și dădea seama dacă o nimerise.

A găsit apă și hrană din belșug, și, în dimineața celei de-a treia zile ieși din pădure, ajungând la picioarele unui lanț muntos. Pentru prima dată după săptămâni întregi, avu bucuria să revadă albastrul cerului. Acum simțea libertatea, ca un ocaș care, după o lungă încarcerare, vede lumina zilei. Nu mai era decât o chestiune de timp să iasă de aici. Avea chef să cânte și să strige, dar își menajă forțele și porni spre munți. Nu văzuse nici un sat în pădure și cum nu se putea să nu existe locuitori într-o regiune bogată în vânat și ape, cu siguranță că va întâlni vreo așezare.

Ajuns pe un versant, zări ceva mai jos o trecătoare pe fundul căreia curgea un râuleț. Trebuia să fie vreun sat pe malul apei.

Coborî spre râu. Descoperi încântat o potecă bătătorită ce șerpuia de-a lungul malului. Încurajat de faptul că, în sfârșit, va întâlni indigeni care îl vor ajuta să-și regăsească grupul, Blake o luă pe potecă.

Făcuse aproape cinci kilometri fără să descopere nici urmă de locuință când, la o cotitură, văzu în fața lui o cruce albă, de dimensiuni uriașe. Cioplită din calcar, se ridica exact în mijlocul drumului și-l domina pe Blake cu înălțimea celor douăzeci de metri ai săi. După inscripția aproape ștearsă părea să fie foarte veche.

Blake cercetă literalele cizelate dar nu le putu descifra. Aducea oarecum a engleză, o engleză arhaică, dar elimina imediat o asemenea ipoteză ridicolă. Știa că hotarele Abisiniei nu puteau fi prea departe, iar abisinienii erau creștini. Astfel se putea explica prezența crucii. Totuși nu-și putea stăpâni senzația de teamă pe care i-o transmitea simbolul antic. Ce însemna oare? Ce era cu ea?

Înfiptă acolo, în mijlocul drumului, tăcută, de o vârstă venerabilă, părea să-i spună lui Blake să se oprească, să nu se aventureze mai departe în necunoscut. Îl avertiza că trebuie să plece, dar nu cu bunăvoință, ci mai degrabă cu aroganță și ură.

Râzând, Blake își alungă proasta dispoziție de care se lăsase cuprins și își continuă drumul. Dar, trecând prin fața imensului monolit alb și-a făcut cruce, deși nu era bisericos. Nu putu să-și explice ce l-a determinat să facă asta, nici de unde venea ciudata impresie de forță degajată de această cruce aflată în ruină.

La o altă cotitură, poteca se îngusta și trecea printre două blocuri uriașe de piatră, căzute probabil din înaltul versantului. Pereții canionului se apropiau din ce în ce mai mult. Blake se afla aproape de cheiurile râului și totuși nimic nu anunța prezența vreunui sat. Atunci unde ducea poteca? Trebuia să aibă un capăt...

Dominat încă de imaginea crucii, Blake trecu printre cele două blocuri de piatră. În aceeași clipă, dădu nas în nas cu un om. În spatele lui răsări altul. Erau doi negri viguroși, cu trăsături fine. Blake nu mai văzuse nicăieri în Africa asemenea negri, purtând haine din piele decorată cu artă strânse pe corp, cu cruci roșii pe piept drept blazoane, având pantaloni și fiind încălțați cu sandale din piele de căprioară. Aveau un fel de căști din zale, mulate pe cap, care se continuau deasupra urechilor și de jur-împrejurul gâtului cu o apărătoare din piele de leopárd. Erau înarmați cu săbii mari și lănci.

Blake putu aprecia ușor ascutimea lăncilor când le simți împungându-l în spate.

— Cine ești? întrebă negrul din față.

Dacă omul i s-ar fi adresat în chineză, Blake s-ar fi mirat mai puțin; din gura acestui negru din Africa centrală, în plin secol XX, ieșeau cuvinte rostite în engleza veche! Blake era prea uimit pentru a mai putea răspunde.

— Cu siguranță că e un sarazin[2], Paul, spuse negrul din spatele lui Blake, și nu înțelege ce-i spui. Un spion poate...

— Nu, Peter Wiggs, pe cât este de adevărat că eu sunt Paul Bodkin, pe atâta este de clar că omul ăsta nu-i păgân. Asta se vede de la o poștă!

— Orice ar fi, tu, Paul Bodkin, trebuie să-l duci căpitanului Porții, care-l va interoga.

— Totuși nu văd nimic rău dacă-l întrebăm și noi câte ceva.

— Lasă vorba și du-l la căpitan, spuse Peter. Eu am să rămân aici să păzesc drumul până te întorci.

Paul se dădu la o parte și-i făcu semn lui Blake să pornească, împungându-l în spate cu vârful lăncii.

Drumul era ușor și Blake merse mai departe pe potecă, până când dădu de intrarea unui tunel săpat în stâncă. Într-o firidă de la intrarea acestuia erau agățate mai multe torțe. Bodkin alegea una, luă niște iască dintr-o cutie și, scăpărând cu o bucată de cremene, aprinse iasca, apoi torța, luminând cu ea tunelul. Cu o împunsătură de lance îl îndemnă pe Blake s-o ia din loc. Pătrunseră în tunelul strâmt și întortocheat. Trecuse multă lume pe aici. Pietrele luceau de parcă ar fi fost lustruite. Pereții și tavanul erau înnegriți de funinginea nenumăratelor torțe ce luminaseră acest ciudat drum spre... necunoscut.

Șarpele lovește

Neștiind cum să supraviețuiască în junglă, copleșit de nenorocirea ce dăduse peste el și cu mintea paralizată de teamă, Wilbur Stimbol se strecura tiptil, pradă tuturor spaimelor ce le poate naște imaginația unui om aflat într-o asemenea situație. Un strat gros de murdărie acoperea ce mai rămăsese din hainele ce atârnav jalnic pe ruina corpului său descărnat. Părul său grizonat și barba nerasă de patru zile îi deveniseră albe ca neaua.

Mergea pe o potecă vizibilă, plină de urme de oameni și animale domestice. Cu neștiința sa de orășean, credea că e pe urmele lui Blake. Astfel ajunse, sfârșit de oboseală, la tabăra lui Ibn Jad.

Fejjuan, sclavul Galla, îl zări și-l duse la cortul șeicului, unde Ibn Jad, fratele său Tollog și alții erau așezați și își sorbeau cafeaua.

— Pe Allah! Ce creatură ai mai capturat, Fejjuan? întrebă șeicul.

— Poate e vreun sfânt, răspuse negrul, căci este foarte slab, neînarmat și foarte murdar... da, trebuie să fie un om foarte sfânt.

— Cine ești? îl întrebă Ibn Jad.

— M-am rătăcit și sunt mort de foame. Dați-mi să mănânc, răspuse umil Stimbol.

Nici unul dintre arabi nu-i cunoștea însă limba.

— Un alt *Nasrany*, spuse Fahd cu dispreț... Un Frenji, poate.

— Seamănă mai degrabă cu un El-Engleys, remarcă Tollog.

— Poate-i franțuz, sugeră Ibn Jad. Vorbește-i în limba lor barbară, Fahd, dacă tot ai învățat-o de la soldații din Algeria.

— Cine ești, străine? întrebă Fahd în franceză.

— Sunt american, răspuse Stimbol, răsuflând ușurat, bucuros să găsească un mijloc de comunicare cu arabii. M-am rătăcit în junglă și sunt mort de foame.

— Este din Lumea Nouă, s-a rătăcit și e mort de foame, traduse Fahd.

Ibn Jad porunci să i se dea de mâncare și, în timp ce străinul mânca, continuă să vorbească prin intermediul lui Fahd. Stimbol le povesti cum oamenii săi l-au abandonat și promise arabilor că-i va plăti bine dacă-l vor conduce până la coastă. Șeicul n-avea nici un chef să se încurce cu un bătrân fără puteri și înclina să creadă că cea mai bună soluție era să-i taie gâtul. Dar Fahd, care fusese impresionat de lăudăroșenia lui Stimbol, ce se făcea cu averea lui imensă, întrevedea posibilitatea unei recompense mari sau a unei răscumpărări. Îl convinge pe șeic să-i dea voie bătrânului să rămână cu ei, măcar pentru o vreme, promițând să-l găzduiască în cortul său și să-și asume întreaga responsabilitate.

— Ibn Jad te-ar fi omorât, *Nasrany*, îi spuse el mai târziu lui Stimbol, dar Fahd te-a salvat. Să-ți amintești de asta când o să vină momentul răsplății. Amintește-ți că Ibn Jad e gata să te omoare în orice clipă și că viața ta e în mâinile mele. Ce preț au toate acestea?

— Voi face din dumneata un om bogat, răspuse Stimbol.

În zilele ce urma, Fahd și Stimbol se cunoscuseră mai bine. Recăpătându-și forțele și simțindu-se ceva mai în siguranță, Stimbol redeveni arrogant. Promisiunile sale erau atât de exagerate încât Fahd deja visa la viața de lux și plăceri pe care o va duce. Dar, pe măsură ce visurile și ambiția lui creșteau, în minte îi încolțea teama că cineva i-ar putea lua afacerea. Cum Ibn Jad era concurentul principal în lupta câștigării favorurilor lui *Nasrany*, Fahd nu pierdea nici o ocazie de a-l convinge pe Stimbol că șeicul era însetat de sânge. De fapt lui Ibn Jad îi păsa atât de puțin de Stimbol încât ar fi uitat complet de prezența lui dacă nu l-ar fi văzut din când în când prin tabără.

Încet-încet, arabii se apropiau de fabuloasa Cetate Nimmr. Pe drum, Zeyd găsi ocazia să-i facă curte lui Ateja, fata șeicului, în speranța că Allah îl va ajuta și-i va obține mâna. La același lucru râvnea și Fahd care, nebun de gelozie, nu putea să-l privească pe acesta fără să-i vină în minte gânduri ucigașe. Plănuia să scape de rivalul său și îi spiona mereu pe cei doi. În cele din urmă, ocazia i se ivi din întâmplare.

Observase că Zeyd lipsea uneori de la întâlnirea din mukaad-ul șeicului, unde se adunau bărbaiți, și că Ateja, după ce-și îndeplinea obligațiile casnice, dispărea și ea. Fahd îi pândi și văzu că Ateja și Zeyd se întâlneau pe ascuns.

Într-una din nopți, Fahd nu se duse la întâlnirea din cortul șeicului. Se ascunse în apropierea cortului lui Zeyd și când el plecă, se strecură înăuntru și-i luă muscheta încărcată. Se strecură până la locul unde Zeyd își aștepta iubita, și se furișă în spatele lui. Șeicul Ibn Jad

putea fi văzut din locul de întâlnire, căci era aproape, în mukaad-ul său, așezat cu prietenii la lumina felinarelor. Ateja se afla încă în cortul femeilor.

În spatele lui Zeyd, Fahd ridică muscheta și ochi, dar nu pe Zeyd. Fahd era foarte viclean. Dacă Zeyd ar fi fost omorât, nimic n-ar fi putut-o convinge pe Ateja că nu el era ucigașul. Știa foarte bine că Ateja nu-l va accepta pe asasinul iubitului ei.

De aceea îndreptă pușca spre Ibn Jad. Dar ochi alături, căci nu sosise încă vremea ca acesta să moară. Trebuia mai întâi să aștepte să fie găsită comoara, al cărei secret îl cunoștea doar șeicul.

Fahd ochi unul din stâlpii cortului și apăsă pe trăgaci. Glonțul se înfipse la câțiva centimetri deasupra capului lui Ibn Jad. În aceeași clipă, Fahd aruncă muscheta și se năpusti asupra lui Zeyd strigând după ajutor.

Surprins de împușcături și de țipete, bărbaiții sosiră în fugă din toate părțile. Șeicul era cu ei. Îl găsiră pe Fahd ținându-l pe Zeyd la pământ.

— Ce-nseamnă asta? întrebă Ibn Jad.

— Pe Allah, Ibn Jad, a vrut să te omoare! strigă Fahd. Am ajuns la țanc și când a vrut să tragă i-am sărit în spate. Altfel te-ar fi ucis.

— Dacă a tras cineva în Ibn Jad, acela a fost chiar Fahd, strigă Zeyd.

Ateja alergă spre iubitul ei.

— N-ai făcut-o tu, Zeyd, nu-i așa? Spune-mi că n-ai făcut-o tu!

— Așa cum Allah îmi este Dumnezeu și Mahomed Profetul său, nu eu am făcut-o, jură Zeyd.

— Nu l-aș fi crezut în stare de așa ceva, spuse Ibn Jad...

Viclean, Fahd nu spuse nimic despre muschetă. Știa că dovada va fi și mai clară dacă va fi descoperită de altcineva. Nu se înșelase. Tollog găsi imediat muscheta.

— Iată arma, exclamă el.

— S-o vedem la lumină, spuse Ibn Jad. Ea ne va ajuta mai mult decât orice jurământ.

Când grupul se îndreptă spre cortul șeicului, Zeyd se simți ușurat, căci știa că arma este proba ce-l va disculpa. Nu putea fi a lui. Strânse mâna Atejăi, care mergea lângă el. În mukaad, la lumina felinarelor, Ibn Jad examinează arma în timp ce toți ceilalți se înghesuiau curioși în jurul lui. O singură privire îi fu de ajuns. Șeicul ridică privirea și rosti:

— E a lui Zeyd.

Uluită, Ateja se îndepărtă de iubitul său.

— Nu se poate! E o înșelătorie! strigă Zeyd.

— Luați-l! ordonă Ibn Jad. Și legați-l bine!

Ateja se aruncă la picioarele tatălui său.

— Nu-l omorî! strigă ea. Nu poate fi el. Știu că nu-i el.

— Tăcere, fata mea! porunci șeicul. Du-te la tine și stai acolo.

Zeyd fu dus în cortul lui și legat fedeleș. În mukaad-ul șeicului, bătrânii se adunară pentru a pronunța pedeapsa, în timp ce în spatele perdelelor din cortul femeilor Ateja asculta cu inima la gură.

— Va fi împușcat în zori!

Aceasta fu sentința pe care Ateja o auzi pronunțându-se pentru iubitul ei. Fahd zâmbea viclean. În cortul întunecat Zeyd se lupta cu legăturile căci, deși nu cunoștea încă sentința, știa care va fi. În cortul femeilor, Ateja nu putea dormi: lacrimi amare îi udau obraji. Dar durerea îi era tăcută. Cu ochii deschiși, cu urechea la pândă, aștepta. În sfârșit, răbdarea îi fu răsplătită când auzi respirația profundă și regulată a lui Ibn Jad și a soției sale Hirfa. Dormeau. Ateja ridică încetisor pânza cortului și se strecură afară. Ajunse în mukaad-ul acum pustiu, găsi muscheta lui Zeyd, luă și un pachet pe care-l pregătise din timp și se strecură încet până la cortul iubitului ei. Intră fără să facă vreun zgomot, dar Zeyd o auzi.

— Cine-i?

— Sst! Eu sunt, Ateja.

Se strecură lângă el.

— Iubita mea! murmură Zeyd.

Fata tăie cu îndemănare frânghiile ce-i legau mâinile și picioarele.

— Ți-am adus pușca și puțină mâncare, îi spuse Ateja. Astea și libertatea ți le dăruiesc eu. Restul îl vei face singur. Iapa ta e la locul ei, dar El-Guad e departe și drumul e plin de pericole. Dar, zi și noapte, Ateja îl va ruga pe Allah să ajungi teafăr și nevătămat. Grăbește-te, iubite!

Zeyd o strânse la piept, o sărută și dispăru în noapte.

Sir Richard

Tunelul prin care Paul Bodkin îl escorta pe Blake continua să urce. De nenumărate ori, șiruri de trepte îi ducea la alt nivel. Lui Blake drumul i se părea nesfârșit. Misterul tunelului era sporit de monotonia pereților tăcuți ce luceau o clipă la lumina torțelor pentru a rămâne apoi în întuneric.

După un timp, Blake zări o mică deschizătură luminoasă care se lărgi treptat, până ieșiră afară; în fața lor se întindea o vale largă, foarte frumoasă, plină de vegetație. Se aflau pe o cornișă mare, cam la treizeci de metri deasupra poalelor munților în care fusese tăiat tunelul. Chiar în fața lor, terenul cobora abrupt și, la dreapta, cornișa se termina brusc.

Blake privi spre stânga și ochii i se măriră de surpriză. Terasa era mărginită de un zid gros, flancat de fiecare parte de turnuri mari, rotunde, cu creneluri și metereze. Exact la mijlocul zidului, o intrare uriașă, boltită, era barată de un grilaj masiv din fier, în spatele căruia Blake văzu doi negri ce păzeau poarta cetății.

— Hei, poarta! strigă Bodkin. Deschideți să treacă santinela și un prizonier!

Grilajul se ridică încet. Blake și santinela trecură pe sub bolta arcuită a intrării. Sub boltă, în stânga, era o încăpere săpată în stâncă, ce părea a fi corpul de gardă. În fața lui se aflau vreo zece soldați. Toți purtau uniforme ca a lui Paul Bodkin, cu o cruce roșie pe piept. În apropiere erau legați de o bară groasă de lemn niște cai cu harnașamente splendid împodobite. Ele îi aminteau lui Blake de tablourile cu cavaleri din Anglia medievală.

Totul era atât de ireal negrii în haine medievale, poarta masivă, harnașamentul cailor, turnurile încât nimic nu-l mai putea surprinde pe Blake. Ușa corpului de gardă se deschise și apărură un tânăr frumos, purtând o cămașă lungă de zale sub un veșmânt ușor, de culoare purpurie. Ținuta tânărului era completată de o cască din piele de leopard, ce se prelungea cu un guler de zale care-i proteja gâtul. Era înarmat cu o spadă grea și cu un pumnal cu lama scurtă și lată, dar lângă el, rezemată de perete, mai era o lance lungă și un scut ce avea ca blazon o cruce roșie.

— Drace! exclamă tânărul. Ce ai acolo, băiete?

— Un prizonier, nobile senior, răspunse Bodkin respectuos.

— Un sarazin, fără îndoială, afirmă tânărul.

— Nu, dacă-mi îngăduiți, Sir Richard, răspunse Paul, nu cred să fie un sarazin.

— De ce nu?

— L-am văzut cu ochii mei închinându-se în fața crucii.

— Adu-l încoace, prostule.

Bodkin îl împunse ușor cu lancea în spate pe Blake, dar americanul nu-i dădu nici o atenție. Era prea preocupat de gândul ce-i venise și care putea explica toate acestea. Într-o clipă, totul i se păru foarte clar. Răse în gând de prostia sa. Acum înțelegea totul. Și indiviziiăștia credeau c-or să-l poată duce de nas? Ei bine, trebuia să recunoască: au fost cât pe ce să reușească.

Se îndreptă spre tânărul bărbat. Pe buze îi apărură un zâmbet ironic.

Celălalt îl privea cu aroganță.

— De unde vii? Întrebă el. Și ce cauți în Valea Mormântului, băiete?

Zâmbetul lui Blake dispăru. Era prea de tot.

— Destul cu teatrul! Gata cu joaca, tinere, spuse el cu o voce târăgănată. Unde-i regizorul?

— Regizorul? Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Într-adevăr, nu înțelegi, reluă Blake, pe un ton sarcastic. Dar să știi că n-o să-și bată joc de mine un prăpădit de figurant.

— Curioasă pușlama! Nu reușesc să-i înțeleg toate cuvintele, dar nu-mi place tonul. Seamănă prea mult a insultă ca să sune bine în urechile lui Richard Montgomery.

— Termină cu teatrul ăsta, îl sfătui Blake. Dacă regizorul e ocupat, trimite după asistentul lui sau după operator. Chiar și scenaristul trebuie să aibă mai mult bun simț decât dumneata.

— Teatrul ăsta? Și cine crezi că aș putea fi dacă nu Richard Montgomery, nobil cavaler de Nimmr?

Blake clătină din cap, descurajat.

Se întoarse spre soldații ce rămăseseră acolo să asculte discuția. Bănuia că se distrau de festa pe care i-o jucau. Dar nu văzu decât chipuri serioase,

— Uite ce e, spuse, întorcându-se spre Paul Bodkin, nu știe nimeni dintre voi unde e

regizorul?

— Regizorul? repetă Bodkin, și clătină din cap. Din câte știu eu nu e nimeni în Nimmr cu numele ăsta, și nici în toată Valea Mormântului.

— Înseamnă că mă-nșel eu, spuse Blake. Dar, dacă nu există regizor, trebuie să fie măcar un gardian. Aș putea să vorbesc cu el?

— Ah, gardian! exclamă Bodkin, cu chipul luminat. Sir Richard e gardianul.

— Dumnezeule! exclamă Blake, întorcându-se spre tânărul bărbat. Iertare, v-am luat drept unul din nebunii ăștia.

— Ce-i aia nebuni? Isuse, vorbești o limbă tare ciudată, deși seamănă cu a noastră, răspunse cu gravitate tânărul. Dar pajul are dreptate. Astăzi sunt într-adevăr gardian al Porții.

Blake începea să se îndoiască de propria lui sănătate mintală sau măcar de bunul său simț. Nici tânărul „gardian” și nici negrii nu păreau a fi nebuni, îl privea brusc pe gardianul Porții.

— Îmi pare rău, spuse cu franchețe cunoscută atât de bine de prietenii săi. M-am purtat ca un necioplit. Dar am fost într-o tensiune nervoasă cumplită în ultimul timp și în plus m-am și rătăcit în junglă. Credeam că vrei să-mi joci o farsă și adevărul e că, nu prea am chef de glume. Eu speram să găsesc prietenie și ospitalitate. Spune-mi, unde mă aflu? în ce țară?

— Ești lângă cetatea Nimmr, răspunse tânărul.

— Presupun că e un fel de sărbătoare națională? întrebă Blake cu subînțeles.

— Nu înțeleg, răspunse tânărul.

— Pe cîntecul meu, participăți cu toții la un mare spectacol istoric, nu-i așa?

— Ei, drăcie! Ce limbă ciudată mai vorbești! Un mare spectacol istoric?

— Da, costumat.

— Cum costumat? Ce nu-i în regulă cu hainele noastre? într-adevăr, nu prea seamănă cu noutățile ciudate pe care le porți tu, dar mi se pare că sunt măcar la fel de frumoase ca ale tale, și cu siguranță că sunt mai potrivite pentru nevoile unui cavaler.

— Doar n-o să-mi spui că astea sunt hainele voastre obișnuite!? exclamă Blake, din ce în ce mai mirat.

— De ce nu? Dar ajunge! Nu am ce să mai discut. Aduceți-l înăuntru. Și tu, Bodkin, înțoarce-te la post.

Tânărul se întoarse și intră în corpul de gardă. Doi soldați îl luară fără menajamente pe Blake și-l împinseră înăuntru.

Se aflau într-o cameră înaltă, cu pereții zidiți din piatră, cu bărne cioplite din topor și căpriori înnegriți de vreme.

Podeaua era tot din piatră. Tânărul gardian stătea așezat pe o bancă, în fața unei mese masive de lemn, stătea iar Blake, în picioare în fața lui, era flancat de două santinele.

— Numele? întrebă tânărul.

— Blake.

— Atât...? Blake și-atât?

— James Hunter Blake.

— Ce titlu ai în țara ta?

— Nici un titlu.

— Ah, deci nu ești un gentelman?

— Se spune că așa fi.

— Din ce țară ești?

— America.

— America? Nu există nici o țară cu numele ăsta, secătură.

— De ce n-ar fi?

— Pentru că n-am mai auzit de ea. Ce căutai pe lângă Valea Mormântului? N-ai știut că-i interzis?

— Am spus că m-am rătăcit. Nu știam unde sunt. Vreau să-mi găsesc oamenii și să ajung pe coastă.

— Imposibil. Suntem înconjurată de sarazini. Timp de șapte sute treizeci și cinci de ani am fost asediați de armatele lor. Cum ai trecut prin liniile inamice? Cum te-ai strecurat prin mijlocul armatei lor uriașe?

— Nu-i nici o armată, nicăieri.

— Îl contrazici pe Richard Montgomery? Dacă ai fi fost de sânge nobil ar fi trebuit să-mi răspunzi la această insultă pe câmpul de onoare. Mi se pare însă că ești un spion de cea mai joasă speță, trimis aici de sultanul sarazin. E spre binele tău să-mi spui tot, dacă nu, te predau Prințului, care îți va smulge adevărul într-un mod nu prea plăcut. Ce zici?

— N-am nimic de măriturisit. Du-mă la Prinț, patronul vostru, sau ce-o mai fi el. Poate că el o să-mi dea ceva de mâncare.

— Ai să mănânci aici. Nimeni n-o să spună vreodată că a plecat flămând de la Richard Montgomery. Hei! Michael! Unde-i leneșul ăsta? Michael!

Se deschise o ușă și apărură un băiat somnoros, frecându-se la ochi cu mâinile murdare. Era îmbrăcat cu o tunică scurtă și colanți verzi. La pălărie purta o pană.

— Iar dormi? Îl luă la rost Sir Richard. Ce valet leneș! Adu pâine și carne acestui biet drumeț și nu mă fă să aștept prea mult!

Valetul nu-și putea reveni din uluire, privindu-l pe Blake prost, cu niște ochi cât cepele.

— Dar e un sarazin, stăpâne!

— Și ce-i cu asta? spuse Sir Richard cu răceală. Când Domnul nostru Iisus a hrănit mulțimea a întrebat dacă erau și necredincioși printre ei? Grăbește-te, prostănacule! Străinului îi e tare foame.

Băiatul ieși din cameră târându-și picioarele și ștergându-și nasul cu mâneca. Sir Richard se întoarse spre Blake.

— Nu pari a fi un oarecine. Păcat că nu ai sânge nobil.

— N-am considerat niciodată c-aș fi de origine proastă, spuse Blake, surâzând.

— Tatăl tău era măcar cavaler?

Mîntea lui Blake lucra cu repeziciune. Nu-și putea explica limba arhaică și costumul gazdei sale. De un lucru însă era sigur: bărbatul vorbea cu claritate și fie că era nebun, fie că nu, era mai înțelept să nu-l contrazică.

— Da, într-adevăr, răspunse, tatăl meu e francmason de a treizeci și doua generație și Cavaler Templier.

— Fir-ar să fie! Simțeam eu, exclamă Sir Richard.

— Și eu sunt Cavaler Templier, ca și tata.

— Ah! Știam eu! repetă Sir Richard. Ținuta ta e nobilă, de ce te ascundeai? Deci ești unul dintre bieții Cavaleri ai Templului lui Solomon care păzesc drumul spre Sfântul Pământ! Asta explică și sărăcia hainelor tale, dar le face minunate.

Blake era uluit. Întotdeauna când se gândea la Cavalerii Templieri îi apărea în minte imaginea penelor albe fluturând la coifuri, a tunicilor minunate și a săbiilor sclipitoare. Nu știa că, pe vremea lor, aceștia erau îmbrăcați în haine vechi, căpătate prin mila altora.

În acel moment intră Michael, aducând un platou de lemn pe care se aflau bucăți de carne rece de miel și azimă, și o carafă de vin.

Puse totul pe masă în fața lui Blake și scoase dintr-un dulap două pocale de metal pe care le umplu.

Sir Richard se ridică în picioare și luă unul din pahare.

— În sănătatea ta, Sir James! exclamă el. Fii bine venit la Nimmr, în valea Mormântului!

— Noroc! răspunse Blake.

— Ce cuvânt curios! remarcă Sir Richard. Se pare că obiceiurile din Anglia s-au schimbat, nu mai sunt ca pe vremea lui Richard Inimă de Leu, când nobilul meu strămoș a plecat în cruciadă. Noroc! Pe cîntea mea! Nu trebuie să uit! Noroc! Pe primul cavaler care va închina în cîntea mea, îl voi da gata cu vorba asta. Și, întorcându-se spre Michael:

— Michael, dă-i imediat un scaun lui Sir James!

Apoi, către Blake:

— Mănâncă, Sir James, trebuie să-ți fie tare foame.

— Am o foame de lup, răspunse Blake, așezându-se pe scaun. Nu aveau nici cuțit, nici furculiță, dar Blake era prea flămând ca să facă nazuri și se servi mai mult decât mulțumitor de degete.

De cealaltă parte a mesei, gazda îl privea înveselit.

— Ești mai amuzant decât un menestrel, exclamă Sir Richard. „Am o foame de lup!” Ha! Ha! Vei fi un dar ceresc la castelul Prințului. „Am o foame de lup!” Ha! Ha! Ha!

După ce Blake și-a mai potolit foamea, Sir Richard i-a dat ordin lui Michael să înșeeze caii.

— Coborâm la castel, Sir James, explică el. Nu mai ești prizonier, ci prietenul și oaspetele meu. N-am să-mi iert niciodată faptul că te-am primit atât de urât.

Călărind doi cai puternici, urmați la oarecare distanță de Michael, cei doi bărbați coborâră un drum sinuos de munte. Sir Richard își luase cu el scutul și lancea, în vârful căreia flutura vesel o panglică. Soarele se reflecta în metalul cămășii de zale. Un zămbet lumina chipul său nobil în timp ce vorbea cu cel ce-i fusese prizonier. Lui Blake, tânărul cavaler îi apărea ca scos

din paginile unei cărți de istorie ilustrată. În ciuda staturii sale impunătoare, se simțea în acest bărbat o simplitate tinerească ce câștigă imediat simpatia lui Blake: era imposibil să-ți imaginezi c-ar putea să facă ceva necinstit.

Felul său de a admite fără să discute afirmațiile lui Blake despre el însuși, dovedea o credulitate ce părea incompatibilă cu inteligența nobilă a chipului său. Americanul o atribuia unui amestec de inocență și integritate înnăscute, care-l împiedicau să bănuiască pe cineva de necinste.

La o cotitură a drumului, apărură zidurile unei vechi cetăți; Blake văzu un avanpost ce bara drumul spre turnurile și contrafortii acesteia. La un ordin al lui Sir Richard, gardienii le-au deschis poarta și intrară în spațiul dintre castel și zidul înconjurător. Aici crescuseră mai mulți copaci, iar la umbra unuia dintre ei stăteau întinși câțiva bărbați. Doi dintre ei jucau ceva asemănător jocului de dame.

De jur-împrejurul castelului era un șanț larg, a cărui apă reflecta pietrele înnegrite de vreme iar pe peretele acestuia se cățara o viță de vie bătrână, încoronând parcă zidul cu frunzele sale aurii.

În peretele cetății se deschidea poarta cea mare. Peste șanț era lăsat un pod mobil și un grilaj masiv bara drumul spre marea curte a castelului. La un ordin al lui Sir Richard, grilajul s-a ridicat și au pătruns în castelul ridicat din piatră nefinisată ce se arăta ochilor uimiți ai lui Blake.

Pe ambele părți ale drumului, se întindea o grădină imensă, bine întreținută, prin care se plimbau bărbați și femei ce păreau a veni direct de la curtea Regelui Arthur.

Văzându-l pe Sir Richard și pe însoțitorul său, cei care erau prin preajmă începură deîndată cu întrebările.

— Oh, Richard! strigă unul. Ce ne-ai adus, un sarazin?

— Nu, replică Sir Richard. Un nobil Cavaler care vrea să-și ofere serviciile! Unde e Prințul?

— Acolo, răspunse unul dintre cei de față, arătând spre capătul grădinii, unde se afla un grup mai numeros.

— Vino, Sir James, spuse Richard.

Au traversat grădina, urmați îndeaproape de cavaleri și doamne ce puneau întrebări și făceau comentarii atât de directe încât îl făceau pe Blake să roșească. Femeile îi lăudau pe față trăsăturile și înfățișarea în timp ce bărbații, geloși, făceau remarci răutăcioase cu privire la hainele sale murdare și rupte a căror croială era, în ochii lor, de-a dreptul ridicolă. E drept că era un mare contrast între mantiiile albe tivite cu purpură, pantalonii strânși pe picior, pălăriile lor colorate și ținuta americanului: cămașă gri deschis, pantalon din stofă englezească, ghetă din piele de Cordoba, toate rupte și murdare.

Femeile erau la fel de bine îmbrăcate ca și bărbații. Șaluri fine de toate culorile le acopereau capul și umerii.

Nici unul dintre bărbații din grădină nu purta arme dar Blake văzuse doi cavaleri în armură: unul la poarta exterioară și altul la cea interioară și deduse de aici că doar cei ce îndeplinesc un serviciu militar purtau aceste veșminte grele și incomode.

Odată ajunși la capătul grădinii, Sir Richard își croi drum printre cei prezenți pentru a ajunge lângă un bărbat înalt, cu o înfățișare impunătoare, ce vorbea tare și autoritar cu cei din jur. Odată ajunși în fața lui, toată lumea tăcu.

— Prințe, spuse Richard înclinându-se, ți-l prezint pe Sir James, un valoros Cavaler al Templului; cu ajutorul lui Dumnezeu, a reușit să treacă printre liniile inamicului, până la porțile cetății Nimmr.

Prințul îl privi pătrunzător pe Blake. Nu părea convins.

— Spui că vii de la Templul lui Solomon, din regatul Ierusalimului? întrebă el.

— Sir Richard nu m-a înțeles prea bine, răspunse Blake.

— Deci nu ești Cavaler al Templului?

— Ba da, dar nu din Ierusalim.

— Poate că e unul dintre acei pioși cavaleri care păzesc drumul pelerinilor spre Sfântul Pământ, sugera o tânăra ce stătea lângă Prinț.

Blake îi aruncă o privire scurtă. Ochii lor s-au întâlnit pentru o clipă, apoi ea și-i plecă în pământ, nu înainte ca tânărul să-i remarce ovalul perfect al chipului și frumusețea tulburătoare.

— Mie mi se pare a fi mai degrabă un sarazin trimis de sultan, spuse acru un bărbat cu pielea închisă la culoare, ce stătea lângă prințesă.

Aceasta își ridică privirea spre Prinț.

— Nu pare a fi un sarazin, tată, spuse ea.

— Ce știi tu despre cum arată un sarazin, copila mea? întrebă Prințul. Ai văzut așa de mulți?

Toată lumea izbucni în râs și fata strâmbă din nas.

— Am văzut tot atâția sarazini câți a văzut și Sir Malud și poate și tu însuși, Prințe, spuse ea rece și cu semeție. Să ne descrie Sir Malud un sarazin.

Acesta se înroși de mânie.

— Dar știu să recunosc un cavaler englez când văd unul, Prințe. Și dacă acesta este un cavaler englez, atunci *eu* sunt un sarazin!

— Destul! spuse Prințul. Apoi, întorcându-se spre Blake, zise:

— Dacă nu ești din Ierusalim, atunci de unde ești?

— Din New York, spuse americanul.

— Ha! murmură Sir Malud spre Guinalda. Ți-am spus eu!?

— Mi-ai spus ce? Că e din New York? Unde vine asta? întrebă ea.

— Vreo cetate de păgâni, spuse Mahud.

— New York? repetă Prințul. Este pe Pământul Sfânt?

— I se mai spune și Noul Ierusalim, explică Blake.

— Și ai venit la Nimmr traversând liniile inamicilor? Spune-mi, nobile cavaler, au mulți ostași? Cum sunt dispuse forțele lor? Sunt aproape de Valea Mormântului? Hai, spune-mi tot ce știi despre ei. Mi-ai face un mare serviciu.

— Am mers zile întregi prin pădure fără să văd nici măcar un singur om, spuse Blake. N-am întâlnit nici un inamic.

— Cum? exclamă Prințul.

— Nu ți-am spus eu? se făli Malud. E un spion. Vrea să ne facă să credem că suntem în siguranță pentru ca forțele sultanului să ne găsească nepregătiți și să cucerească cetatea Nimmr și întreaga Vale.

— Fir-ar să fie! S-ar putea să ai dreptate, Sir Malud, exclamă Prințul. Chiar nici un dușman? De ce ar mai fi rămas atunci Cavalerii de Nimmr timp de șapte secole și jumătate aici dacă o hoardă de păgâni nu le-ar fi înconjurat cetatea?

— Percheziționați-mă! spuse Blake.

— Vorbește tare ciudat, Prințe, explică Sir Richard. Dar eu nu cred că este un dușman al Angliei. Garantez eu pentru el dacă-l luați în serviciul vostru, Prințe.

— Vrei să intri în serviciul meu? întrebă Prințul. Blake îl privi pe Sir Malud și păru să ezite. Apoi, privirea i se îndreptă spre prințesă.

— Pe cinstea mea, accept! spuse el.

Întoarcerea lui Ulala

Lui Numa îi era foame. De trei zile încerca să vâneze, fără să reușească să prindă ceva. Era limpede că îmbătrânea. Mirosul nu-i mai era fin ca altădată, nici vederea la fel de bună. Saltul asupra prăzii, cândva atât de sigur, era acum lipsit de forță și precizie. Animalele urmărite de Numa erau rapide. O fracțiune de secundă întârziere, o apreciere greșită cu câțiva centimetri și animalul scăpa. Leul era mereu cu burta goală.

Cu siguranță că Numa îmbătrânea, dar rămânea, totuși, o redutabilă mașină de distrugere. Foamea îi ascuțise ferocitatea, îi stimulase inteligența și îl făcea să riște mai mult pentru a se putea hrăni. Era acum un leu nervos, iritat și feroce, ghemuit în hățșurile de la marginea drumului. Urechile ciulite, nările fremătând, ochii arzători, legănarea sacadată a cozii, totul dovedea că ochise o pradă.

Vântul îi adusese miros de om. Patru zile mai devreme, cu stomacul plin, fără-ndoială că Numa s-ar fi îndepărtat. Dar astăzi e altă zi și Numa e prea flămând.

De trei zile părăsise Zeyd tabăra șeicului Ibn Jad. Se gândea la Ateja și se felicita. De când fugise, norocul i-a surâs întruna. Calul mergea la pas, urmând poteca din junglă. Avea cale lungă de făcut, deci nu se grăbea. Nu știa ce-l poate aștepta pe drum. Dar urechile lui Numa nu erau singurele ce ascultau apropierea celor doi și nici nările sale nu erau singurele care au simțit miros de om. Un alt animal, neștiut de Numa, stătea ghemuit nu departe de el.

Nerăbdător, îngrozit de gândul că iar nu va mânca, Numa greși. Calul se apropia, urmând să treacă la mai puțin de un metru de tufe, dar el nu mai așteptă. A atacat cu un răget înfricoșător, calul s-a cabrat, încercând să se întoarcă, apoi s-a dezechilibrat și a căzut cu tot cu Zeyd. Calul s-a ridicat imediat și a luat-o la galop înapoi, abandonându-și stăpânul în voia leului.

Cu ochii măriți de groază, Zeyd văzu animalul imens și colții pregătiți să muște. Apoi zări ceva și mai înfricoșător: un animal ce semăna cu un om gol, sărind din creangă-n creangă și aruncându-se în spatele leului. Brațul puternic și bronzat al acestei creaturi ciudate se închise ca un cerc de fier în jurul gâtului fiarei și sclipirea unei lame ascuțite străpunse de mai multe ori aerul. Răgetele leului, care se zbătea furios, se amestecau cu urletele groaznice ce ieșeau din gura omului.

În cele din urmă, Numa rămase nemișcat. Ciudățenia ce aducea a om s-a ridicat, și-a pus piciorul pe țeasta fiarei și, privind spre cer, a scos un strigăt atât de înfiorător încât inima beduinului se opri în loc pentru o clipă. Puțini oameni mai auziseră acest strigăt. Era țipătul de victorie al gorilelor.

De-abia atunci l-a recunoscut Zeyd pe salvatorul său și a început să tremure, căci cel care îl salvase era Tarzan, Regele Junglei. Acesta îl întrebă:

— Vii din tabăra lui Ibn Jad?

— Sunt un biet beduin, spuse Zeyd. N-am făcut decât să-mi urmez șeicul acolo unde a vrut el. Nu-l lovi pe nefericitul Zeyd, care e în mâinile tale. Te implor, cruță-mă, și Allah o să te binecuvânteze.

— N-am de gând să-ți fac nici un rău, beduinule, răspunse Tarzan. Ibn Jad e singurul care poartă vina pentru răul făcut de voi în țara asta. E cumva pe aproape?

— Pe Allah, nu. E la zile întregi distanță.

— Unde-ți sunt însoțitorii? Întrebă omul maimuță.

— N-am.

— Ești singur?

— Pe Allah, da.

Tarzan ridică din sprâncene, neîncrezător.

— Gândește-te bine înainte de a încerca să-l minți pe Tarzan, îi spuse acesta cu asprime.

— Dar spun adevărul. Sunt singur.

— Cum asta?

— Fahd a făcut să se creadă că eu am vrut să-l ucid pe Ibn Jad, ceea ce, jur pe Allah, e o minciună. Trebuia deci să fiu omorât. Dar Ateja, fata șeicului, mi-a tăiat legăturile și mi-a redat libertatea.

— Cum te cheamă?

— Zeyd.

— Unde zici că mergi? Te întorci în țara ta?

— Da, merg spre El-Guad.
— N-ai să supraviețuiești pericolelor drumului, îl avertiză Tarzan.
— Mă tem că ai dreptate. Dar cu siguranță că aș fi fost deja mort dacă n-aș fi fugit de mânia lui Ibn Jad.

Tarzan se gândi câteva clipe.

— Ateja, fata șecului, trebuie să te iubească tare mult și să aibă mare încredere în tine, spuse el.

— Pe Allah, așa este, dragostea noastră e mare. Știa că nu i-aș fi putut omorî tatăl, pe care-l adora.

Tarzan clătină din cap.

— Te cred și-am să te ajut. Nu poți pleca singur. Am să te duc până în satul cel mai apropiat. Căpetenia satului o să-ți dea câțiva războinici care te vor însoți până în satul următor și așa, din sat în sat, ai să poți ajunge în Sudan, sub escortă.

— Allah să te binecuvânteze și să te aibă-n pază! exclamă Zeyd.

— Spune-mi, întrebă Tarzan mai târziu, în timp ce mergeau spre satul ce se afla la două zile de mers spre sud, spune-mi ce vrea să facă Ibn Jad în țara asta? N-a venit doar pentru fildeș. Sau poate mă înșel?

— Nu te-nșeli, recunosc Zeyd. Pentru comoară și nu pentru fildeș a făcut această călătorie.

— Ce comoară?

— În El-Habash se găsește cetatea Nimmr, explică Zeyd. Ibn Jad a aflat asta de la un înțelept. Comoara din Nimmr este atât de mare încât o mie de cămile n-ar putea duce nici a zecea parte și constă din aur, diamante și o femeie.

— O femeie?

— Da, o femeie. Frumusețea sa este atât de mare încât, vânzând-o în nord, Ibn Jad ar fi mai bogat decât ar fi putut spera vreodată. Ai auzit, desigur, de Nimmr?

— Da, oarecum, de la cei din tribul Galla. Dar n-am crezut niciodată că această cetate este mai mult decât o simplă legendă. Și Ibn Jad a pornit în călătoria asta lungă și periculoasă doar după spusele unui vrăjitor?

— Ce e mai de preț decât cuvântul unui înțelept?

Tarzan, Regele Junglei, ridică din umeri.

În cele două zile cât au mers împreună, Tarzan a aflat câte ceva despre albul ce sosise în tabăra lui Ibn Jad. Dar, din descrierea sumară făcută de Zeyd, nu și-a putut da seama dacă era vorba de Blake sau de Stimbol.

* * *

În timp ce Tarzan și Zeyd se îndreptau spre sud, Ibn Jad mergea spre nord, în direcția El-Habash. Fahd complota cu Tollog, Stimbol complota cu Fahd, iar Fejjuan, sclavul din tribul Galla, aștepta nerăbdător o ocazie să-și recapete libertatea. Cât despre Ateja, ea se topea de dorul lui Zeyd.

— Fejjuan, tu ai crescut în țara asta, nu-i așa, îi spuse ea într-o zi sclavului din tribul Galla. Crezi că Zeyd o să poată ajunge, singur, la El-Guad?

— Pe Allah, mai mult ca sigur că nu, răspunse negrul. Probabil că deja e mort.

Fata își stăpâni cu greu un suspin.

— Fejjuan îți înțelege durerea, Ateja, spuse negrul, căci Zeyd era om bun și curajos. De-ar putea Allah să-ți cruțe iubitul și să-l pedepsească pe vinovat!

— Ce vrei să spui? întrebă Ateja. Tu știi cine a tras în tatăl meu! N-a fost Zeyd, nu-i așa? Spune-mi că n-a fost el! Să știi că nu-mi spui o noutate. Zeyd n-ar fi putut să-mi omoare tatăl.

— Așa este, răspunse Zeyd.

— Spune-mi tot ce știi.

— N-ai să spui nimănui că ți-am zis eu? întrebă el. Aș avea necazuri dacă acela la care mă gândesc ar afla că am văzut ceva.

— Pe Allah, îți jur că n-am să te trădez, exclamă fata. Spune-mi ce-ai văzut!

— Nu am văzut cine a tras în tatăl tău, Ateja, dar am văzut altceva, mai devreme.

— Da? Ce anume?

— L-am văzut pe Fahd intrând pe furiș în cortul lui Zeyd și ieșind apoi cu muscheta acestuia în mână. Asta am văzut.

— Știam eu, exclamă fata.

— Dar Ibn Jad n-o să te creadă dacă-i spui.

— Așa este. Dar acum, când știu sigur, voi găsi un mijloc să-l răzbun pe Zeyd, vărsând sângele lui Fahd, spuse cu îndârjire fata.

De mai multe zile, Ibn Jad înconjură munții încercând să găsească fabuloasa cetate a Nimmr-ului. Spera să afle o cale să ajungă la ea fără ajutorul indigenilor, pe care-i evitase până atunci cu grijă, de teamă ca ei să nu i se opună.

Ținutul nu era prea populat. Acest lucru îi ușura încercarea de a-i evita pe autohtoni, deși era puțin probabil ca cei din tribul Galla să nu-i fi observat.

Dacă aveau de gând să stea de-o parte, era totul perfect, dar dacă nu va putea reuși fără ajutorul lor, Ibn Jad era gata să-i cumpere cu promisiuni mincinoase sau, dacă tot nu reușea, să-i oblige cu forța să-l ajute, metodă care, de altfel, se dovedise întotdeauna ca fiind cea mai potrivită pentru a-și realiza planurile. Pe măsură ce zilele treceau fără să găsească trecerea spre Cetate, Ibn Jad devenea din ce în ce mai nervos.

— Fir-ar să fie! zise el într-o bună zi, trebuie să existe un drum spre cetatea Nimmr, și să fiu al naibii dacă n-am să-l găsesc! Tollog, du-te și-i adu pe sclavii băștinași! Ei ne vor ajuta.

Tollog îi aduse pe sclavii din Galla în cortul lui Ibn Jad. Bătrânul șeic îi întrebă dacă știa vreunul drumul spre Nimmr. Toate încercările lui de a afla ceva, oricât de vag, au fost zadarnice.

— Foarte bine! exclamă Ibn Jad. Ne vor spune atunci localnicii Habushi.

— Sunt războinici de temut, frate, îl avertiză Tollog. Și am pătruns deja foarte adânc în teritoriul lor. Să nu le stărnim mânia.

— Dar noi suntem beduini, spuse Ibn Jad, înălțându-și capul cu trufie, și suntem înarmați cu muschete. Ce pot să ne facă săgețile și lăncile lor?

— Dar ei sunt foarte mulți pe când noi...

— N-o să ne batem cu ei decât dacă n-o să avem încotro, spuse Ibn Jad. O să încercăm să le câștigăm încrederea și o să facem în așa fel încât să ne dezvăluie secretul.

— Fejjuan, strigă apoi șeicul. Ești un Habushi. Te-am auzit spunând că-ți amintești foarte bine zilele copilăriei, petrecute în coliba tatălui tău. Povestea Nimmr-ului nu este nouă pentru tine. Du-te și-i caută pe ai tăi. Spune-le că marele șeic Ibn Jad vine cu gânduri de pace și că are cadouri pentru căpeteniile lor. Mai spune-le că doresc să vizitez Cetatea Nimmr și că dacă mă duc la ea vor primi o frumoasă recompensă.

— Voi face precum spui, zise Fejjuan, fericit. Sosise, în sfârșit, momentul să facă un lucru pe care-l dorea de mult timp. Spune-mi când trebuie să plec.

— Pregătește-te în noaptea asta. Vei pleca mâine în zori, replică șeicul.

Astfel, Fejjuan, sclavul din tribul Galla, părăsi a doua zi dimineața tabăra lui Ibn Jad și porni în căutarea unui sat locuit de ai săi.

Pe la prânz dădu peste un drum cu urme clare de oameni și animale ce ducea spre vest. O luă hotărât pe acest drum, știind că va trezi astfel mai puțină suspiciune decât dacă s-ar fi furișat.

Fejjuan nu-și făcea iluzii. Știa că o să-i fie greu să-i convingă pe cei din Galla că era de un neam cu ei. Nu numai că era îmbrăcat și înarmat ca arabii dar, printre altele, după atâția ani, își cam uitase limba maternă.

Era un bărbat curajos. Deși cunoștea suspiciunea celor din Galla, calitățile lor de războinici și ura față de arabi, aștepta totuși cu nerăbdare clipa în care-i va întâlni. Nu știa că se afla în apropierea unui sat. Pe neașteptate, trei războinici Galla i-au tăiat calea, oprindu-l. În spatele lui auzi alții, dar nu se întoarse. Ridică mâna în semn de pace și zâmbi.

— Ce cauți în țara Galla? întrebă un războinic.

— Caut casa tatălui meu, răspunse Fejjuan.

— Casa tatălui tău nu se află aici, mormăi un altul. Ești unul dintre cei care au venit să ne fure femeile și copiii.

— Ba deloc, răspunse Fejjuan. Eu sunt un Galla.

— Dacă-i fi un Galla ai vorbi mai bine limba noastră. Te înțelegem, dar nu ai același accent.

— Asta pentru că am fost furat de când eram copil și am trăit printre beduini, vorbind doar limba lor.

— Cum îți spune?

— Beduinii mă strigă Fejjuan, dar numele meu Galla este Ulala.

— Crezi că spune adevărul? întrebă un băștinaș pe primul războinic. Când eram mic am avut un frate pe nume Ulala.

— Și unde-i acum? întrebă celălalt.
— Nu știu. Poate l-a mâncat Simba sau poate că l-a furat poporul deșertului. Cine știe?...
— S-ar putea să nu mintă, spuse al doilea războinic, și să fie frate tău. Întrebă-l despre tatăl lui.

— Cum îl cheamă pe tatăl tău? întrebă din nou primul războinic.

— Naliny, răspuse Fejjuan.

Cei din Galla începură să se agite. Discutară în șoaptă o vreme, apoi primul războinic îl întrebă din nou pe Fejjuan:

— Aveai vreun frate?

— Da.

— Cum îi spunea?

— Tabo, răspuse Fejjuan.

Cel pomenit scoase un strigăt:

— E Ulala! E chiar Ulala! E fratele meu. Ulala, eu sunt Tabo! Mă recunoști?

— Tabo! exclamă la rândul său Fejjuan. Nu, nu te-am recunoscut, căci erai tare mic când m-au luat, iar acum ești un adevărat războinic. Unde sunt părinții noștri? Mai trăiesc? Sunt bine, sănătoși?

— Trăiesc și sunt bine, Ulala. Astăzi sunt plecați în satul căpeteniei; s-au adunat din cauza sosirii oamenilor deșertului. Ai venit cu ei, nu?

— Da. Sunt sclavul lor, răspuse Fejjuan. Satul e departe de-aici? Aș vrea să-i văd pe tata și pe mama și, în același timp, să-i vorbesc căpeteniei despre oamenii deșertului.

— Vino atunci, frate. Satul e aproape. Ce ciudat e să te revăd după toți acești ani în care te-am crezut mort! Ce fericire pentru părinții noștri!... Dar spune-mi, oamenii deșertului n-au făcut cumva din tine un dușman al poporului tău? Ai trăit cu ei ani lungi. Ai, poate, vreo nevestă de-a lor. Ești sigur că nu-i iubești mai mult pe ei decât pe cei pe care nu i-ai mai văzut de-atâta timp?

— Nu-mi plac beduinii și nu mi-am luat nevestă de-a lor, răspuse Fejjuan. Întotdeauna am sperat că am să mă întorc în munții țării mele, în casa tatălui meu. Îmi iubesc semenii, Tabo, și n-am să-i mai părăsesc niciodată.

— Oamenii deșertului s-au purtat urât cu tine? întrebă Tabo.

— Nu, dimpotrivă, m-au tratat foarte bine, replică Fejjuan. Nici nu-i iubesc, nici nu-i urăsc. Dar nu sunt de-l lor și pentru ei sunt doar un sclav.

Tot vorbind, se îndreptau spre sat. Doi războinici plecară înainte, să dea vestea cea mare părinților lui Ulala. Astfel, la intrarea în sat au fost întâmpinați de o mulțime emoționată, ce-și manifesta bucuria. Chiar în fața erau părinții lui Fejjuan. În ochi le străluceau lacrimi de fericire. Bărbați, femei și copii se îngrămădeau să-l vadă de aproape pe Ulala, să-l atingă. Apoi, după ceremonia regăsirii, Tabo îl conduse pe Fejjuan în sat, pentru a-l prezenta căpeteniei, Batando, un bătrân. Când fusese răpit Ulala, tot Batando era căpetenia satului. La început se arătă sceptic, temându-se de un vicleșug al oamenilor deșertului. Îi puse mai multe întrebări lui Fejjuan despre lucruri pe care le cunoscuse în copilărie și de care ar fi trebuit să-și amintească. Îl întrebă despre casa tatălui său și ceru numele prietenilor de altădată și multe alte lucruri personale pe care un impostor nu le-ar fi putut cunoaște. La urmă se ridică, îl strânse în brațe și-și frecă obrazul de cel al fiului risipitor.

— Ești chiar Ulala, exclamă el. Fii binevenit printre semenii tăi! Spune-mi acum ce fac aici oamenii deșertului. Au venit după sclavi?

— Oamenii deșertului iau sclavi mereu dacă pot. Dar Ibn Jad a venit pentru altceva. Caută comoara.

— Ce comoară? întrebă Batando.

— A auzit de comoara din Nimmr, răspuse Fejjuan. Caută drumul spre Cetate. Iată de ce m-a trimis la voi, ca să-l duceți la Nimmr. O să-ți ofere în schimb o recompensă frumoasă și multe cadouri.

— Sunt vorbe sincere?

— Oamenii deșertului nu sunt niciodată sinceri, replică Fejjuan.

— Și dacă Ibn Jad nu va găsi comoara din Nimmr, va căuta poate alta, în țara Galla. Va lua sclavi ca să-și mai scoată din cheltuielile făcute cu drumul, nu-i așa?

— Întotdeauna Batando a vorbit cu multă înțelepciune.

— Ce știe șeicul despre Nimmr? întrebă căpetenia.

— Nimic altceva decât ce i-a spus un bătrân vrăjitor arab: că între zidurile cetății Nimmr zace o comoară imensă și că în acel oraș există o fată de o frumusețe uimitoare pe care ar

scoate bani grei dacă ar vinde-o în nord.

— Doar atât? Nimic altceva? întrebă Batando. Despre greutatea pe care le va avea când va încerca să pătrundă în valea interzisă nu i-a vorbit?

— Nu.

— Atunci îl vom conduce până la intrarea în vale, spuse Batando zâmbind șiret.

Sir James

În timp ce Tarzan și Zeyd înaintau spre sat în căutarea unei escorte pentru arab, acesta avu timp să se gândească la lucrurile ce-l frământau. Plin de respect pentru ghidul său și acordându-i toată încrederea, îi vorbi deschis:

— Mare șeic al junglei, îi spuse el, prin bunătatea ta ai câștigat loialitatea lui Zeyd; dar el mai are, totuși, o rugămintă.

— Despre ce-i vorba? întrebă Tarzan.

— Fata pe care o iubesc, Ateja, se află încă în ținutul ăsta sălbatic. Și-atâta timp cât Fahd este lângă ea, Ateja e în pericol. Nu îndrăznesc să mă întorc acum în tabăra lui Ibn Jad, chiar dacă aș reuși să o găsesc. Mai târziu, când mânia i se va mai potoli, am să mă întorc la el ca să-l conving de nevinovăția mea. De-abia atunci, când am să fiu lângă Ateja, am s-o pot apăra de Fahd.

— Și-atunci ce-ai vrea să faci? întrebă Tarzan.

— Aș vrea să rămân în satul spre care ne îndreptăm, până ce Ibn Jad va trece pe aici, la întoarcerea în El-Guad. E singura mea șansă să o mai văd vreodată pe Ateja. Dacă mă obligi să părăsesc acum țara, n-am s-o mai văd niciodată.

— Ai dreptate, zise omul-maimuță. Ai să rămâi aici șase luni. Dacă în acest timp Ibn Jad nu se întoarce, voi da ordin să fii adus la mine. Voi găsi eu un mijloc să te trimit în siguranță spre țara ta.

— Allah să te binecuvânteze! exclamă Zeyd.

Odată ajunși în sat, căpetenia îi promise lui Tarzan că-l va ține bucuros pe Zeyd până la întoarcerea lui Ibn Jad.

După ce a părăsit satul, omul-maimuță se îndreptă din nou spre nord. Îl neliniștea gândul că un alb era prizonierul arabilor. Era practic imposibil ca Stimbol, pe care-l trimisese spre coasta orientală, să ajungă atât de departe în nord. Mai probabil era ca prizonierul să fie tânărul Blake, pentru care Tarzan nutrea o oarecare prietenie. Dar, la fel de bine, se putea ca acel bărbat să nu fie nici Blake, nici Stimbol. În orice caz, oricine ar fi fost, Tarzan nu putea suporta gândul că un alb se află în mâinile beduinilor.

Omul-maimuță nu se grăbea. Zeyd îi spusese că-l țineau prizonier pe alb pentru a obține o răscumpărare. Voia să cerceteze mai întâi tabăra lui Blake și apoi să urmeze drumul luat de arabi.

În cea de-a doua zi a întâlnit maimuțele lui Toyat. Timp de două zile a vânat împreună cu ele, i-a revăzut pe prietenii săi, Gayat și Zutho și a stat la taclale cu ceilalți membri ai tribului.

Le părăsi apoi pe maimuțe și porni hai-hui prin junglă. Își petrecu jumătate de zi hărțuindu-l pe Numa, care-i omorâse o pradă. Nu se lăsă până ce pădurea nu răsună de răgetele înfiorătoare ale leului, pe care provocările lui Tarzan îl scosese din minți.

Lord Greystoke se descotorosise de pojghița de civilizație. Redevenise o fiară sălbatică la fel de simplu cum ți-ai schimba hainele. Doar în jungla sa iubită, printre locuitorii ei sălbatici, Tarzan redevenea cu adevărat Tarzan. Față de lumea civilizată avea mereu o rețineră, ce semăna cu teama instinctivă a animalelor față de om.

Plictisit să tot arunce cu fructe stricate în Numa, Tarzan își continuă drumul prin crengile copacilor. Trecu o noapte și, dimineața, după ce l-a urmărit pe Bara, cerbul, l-a omorât și a mâncat din el. Apoi, liniștit, și-a reluat somnul. L-a trezit zgomotul de crengi rupte și foșnetul ierbii.

Adulmecă aerul. Își ciuli urechile ce puteau depista și zgomotul făcut de o furnică, și zâmbi. Se apropia Tantor.

Jumătate de zi a stat întins pe spatele imens al elefantului, ascultând trăncăneala și piuitul maimuței Mănu, apoi își reluă drumul.

O zi sau două mai târziu dădu de maimuțe. Păreau agitate și, când l-au văzut, au început să ție toate deodată.

— Salut, Manu! strigă omul-maimuță. Sunt Tarzan, Regele Junglei. Ce s-a întâmplat?

— Gomanganii, Gomanganii, strigă o maimuță.

— Niște Gomangani ciudați, țișă alta.

— Gomangani cu bastoane cu tunet, spuse a treia.

— Unde asta? a întrebat omul-maimuță.

— Acolo, acolo! săriră maimuțele. Arătau, toate, spre nord-est.

— La câte zile?
— Aproape, aproape, au răspuns maimuțele.
— Este cu ei și un Tarmangani?
— Nu, doar Gomangani. Cu bastoanele lor cu tunet îi omoară pe micuții Mănu și-i mănâncă. Gomangani răi.
— Tarzan o să vorbească cu ei, a răspuns omul maimuță.
— O să-l omoare pe Tarzan cu bastonul cu tunet și o să-l mănânce, a prezis o maimuță bătrână.

Tarzan izbucni în râs, sări într-un copac și se îndreptă în direcția arătată. Nu a mers prea mult și a simțit mirosul negrilor. Se luă după urma lor și nu după mult timp a reușit să le distingă vocile.

Tarzan își continuă drumul din copac în copac, în liniște deplină, alunecând ca o umbră, fără să facă nici cel mai mic zgomot.

Tarzan i-a ajuns din urmă pe negri și i-a recunoscut imediat, erau oamenii tânărului american Blake. Sub ochii uluiți ai acestora, a sărit în mijlocul lor. Câțiva au luat-o la fugă, speriați, dar ceilalți l-au recunoscut.

— E Marele Bwana, este Tarzan, Regele Junglei! au strigat ei.

— Unde-i căpetenia voastră? a întrebat Tarzan.

Un negru robust ieși în față:

— Eu sunt căpetenia.

— Unde-i stăpânul tău?

— Sunt câteva zile bune de când a plecat.

— Unde? a întrebat Tarzan.

— Nu știm. A plecat cu un singur *askari*. S-a iscat o furtună mare și nu s-a mai întors nici unul. I-am căutat prin junglă, dar nu i-am mai găsit. I-am așteptat la locul de întâlnire stabilit, dar n-au venit. Nu mai știam ce să facem. Nu am fi vrut să-l părăsim pe tânărul Bwana care a fost așa de bun cu noi, dar ne temeam c-o fi murit. Nu mai aveam provizii decât pentru o zi, așa c-am hotărât să ne întoarcem acasă și să povestim prietenilor tânărului Bwana ce ni s-a întâmplat.

— Ai făcut bine, a spus Tarzan. I-ați întâlnit în junglă pe oamenii deșertului?

— Nu i-am văzut, dar în timp ce-l căutam pe tânărul Bwana, am dat peste locul în care își făcuseră nu de mult tabăra.

— Cam pe unde?

Negrul i-a arătat direcția.

— Pe drumul spre Abisinia. Când au părăsit tabăra, s-au îndreptat spre nord.

— Puteți să vă întoarceți în satul vostru, a spus Tarzan, dar mai întâi să-i anunțați pe prietenii tânărului Bwana și să duceți mesajul acesta la casa lui Tarzan:

„Trimiteți o sută de Waziri în nordul țării Galla. Când ajung la izvorul dintre stâncile rotunjite, să-i urmărească pe oamenii deșertului.”

— Așa vom face.

— Repetă mesajul meu.

Negrul repetă întocmai vorbele lui Tarzan.

— Perfect, a spus Tarzan, am plecat. Nu mai omorâți pe Mănu, maimuța, căci Mănu este vrul lui Tarzan și deci și al vostru; vă puteți găsi și altă mâncare.

— Am înțeles, Mare Bwana.

În castelul prințului Gobred din cetatea Nimmr, James Hunter Blake învăța datoriile ce-i reveneau unui cavaler de Nimmr. Sir Richard îl luase sub protecția sa și acceptase responsabilitatea educației sale.

Prințul Gobred, care a văzut imediat ignoranța lui Blake în ceea ce privește regulile elementare ale cavalerilor, se arăta sceptic. Sir Malud era de-a dreptul ostil. Sir Richard, însă, cavaler loial pe care toată lumea îl stima, primise mână liberă. Pe de altă parte, influența pe care o exercita prințesa Guinalda asupra tatălui său nu rămăsese fără rezultat, căci dintre toate comorile, Prințul n-avea nimic mai drag ca fiica sa. Iar sosirea acestui ciudat și frumos cavaler în uitata cetate Nimmr stârnise curiozitatea și interesul Guinaldei.

Sir Richard îl îmbrăcase pe Blake cu haine de-ale sale, așteptând ca țesătorul, croitorul și armurierul să-i facă propriile lui haine și arme. Și n-au avut prea mult de așteptat. După o săptămână, Sir James avea hainele, armele și calul unui adevărat cavaler de Nimmr. Când a vrut să-i plătească lui Sir Richard și-a dat seama că banii lui erau total necunoscuți. Și, printre altele, Sir Richard i-a spus că în Nimmr nu mai existau decât vreo câteva monede, aduse cu

șapte sute treizeci și cinci de ani înainte de către strămoșii lor și că la ei totul se plătește prin muncă.

Cavalerii îl slujeau pe prinț, care îi proteja. La rândul lor, aceștia îi protejau pe țăranii și artizanii care, în schimb, le procurau tot ceea ce aveau nevoie. Sclavii erau îmbrăcați și hrăniți de către prinț sau de cavalerul în serviciul căruia se găseau. Bijuteriile și metalele prețioase treceau des din mână în mână, dar aceste tranzacții nu erau decât un schimb, fără nici o altă semnificație.

Nu prea le păsa de bogăție. Cavalerii erau mult mai preocupați de onoare și de curaj, calități fără de preț. Artizanul își găsea răsplata în priceperea sa și în onoarea ce i-o aducea aceasta.

Valea oferea hrană din abundență pentru întreaga populație. Sclavii munceau pământul. Sclavii eliberați libertății deveneau artizani. Bărbații de arme creșteau vite, iar cavalerii apărau Nimmr-ul de inamici, se întâlneau în turniruri și vânau în valea și munții din împrejurimi.

Încetul cu încetul, grație sfaturilor înțelepte ale lui Sir Richard, Blake devenea din ce în ce mai priceput în treburile cavaleriei. I-a venit destul de greu să învețe să se servească de sabie și de scut deși, în timpul colegiului, dovedise o oarecare îndemânare la floretă. De fapt, cavalerii din Nimmr nu foloseau sabia ca armă de apărare, ci doar pentru *le coup de grâce*^[3]. Spada era destinată doar străpungerii inamicului; pentru apărare foloseau numai scutul. În timp ce Blake se antrena în mănuierea sabiei, își dădu seama că ar putea profita de cunoștințele sale de scrimă, cumpănind astfel neîndemânarea în folosirea scutului: dacă și-ar perfecționa mănuierea spadei, folosind-o ca armă defensivă, ca pe o floretă, adversarii săi ar fi puși în încurcătură.

Cu lancea i-a fost mai ușor, eficacitatea acestei arme depinzând în mare măsură de calitățile celui care o mănuiă, iar vechiul său *hobby* pentru polo pe iarbă făcea din Blake un excelent cavalier.

Partea de nord din ballium — curtea exterioară, care se întindea între incinta exterioară și castel —, era rezervată exclusiv cavalerilor. Aici, curtea era foarte largă. Lângă zidul castelului instalaseră o uriașă tribună din lemn, ce putea fi demontată ușor în caz de atac.

În fiecare săptămână, aici aveau loc lupte cu lancea între călăreți. Marile turniruri, mai puțin frecvente, aveau loc pe câmp, în afara cetății.

În fiecare dimineață, un mare număr de cavaleri și doamne asistau la exercițiile care dădeau viață și culoare curții. Lumea glumea, se făceau pariuri și nefericitul care cădea de pe cal era compătimit în bătaie de joc. Întrecerile erau amicale, dar de fapt cavalerii se temeau mai mult de ridicol decât de moarte. În întrecerile oficiale ce se desfășurau în fiecare săptămână, publicul era mai reținut, dar la cele zilnice era mult mai brutal în glumele sale.

În fața unui astfel de public a trebuit Blake să se antreneze. Și cum era începător, oamenii veniseră mai mulți ca de obicei. Apărat de prietenii lui Sir Richard, atacat de cei ai lui Sir Malud, Blake era fie aplaudat cu entuziasm, fie ținta unor glume răutăcioase.

Deseori asista și Prințul. Cât despre prințesa Guinalda, ea nu lipsea niciodată. Gobred trecu destul de repede de partea lui Sir Malud, astfel încât rândurile partizanilor acestuia din urmă au crescut.

În primele ore ale dimineții, erau instruiți tinerii scutieri care, într-o bună zi, urmau să fie admiși în rândul Cavalerilor.

Urmau apoi întrecerile cavalerilor, în timpul cărora Sir Richard sau unul dintre prietenii săi supravegheau antrenamentul lui Blake. În timpul unuia dintre aceste exerciții, uimitoarele calități de cavalier ale americanului au fost remarcate de toți cei prezenți. Chiar și Gobred începu să aplaude.

— Calul și călărețul fac parcă un singur trup! a exclamat el.

— Are mare noroc că încă n-a căzut, spuse Malud.

— Se poate, acceptă Gobred observația răutăcioasă a lui Sir Malud, dar parcă n-ar avea armură, așa de ușor se mișcă.

— Mănuiеște bine lancea, a recunoscut Malud. Dar, pe sângele lui Hristos, ai mai văzut vreodată o asemenea neîndemânare la mănuierea scutului? Ar face mai bine să toace carne pe el; i-ar folosi și lui la ceva.

Toți au izbucnit în râs, mai puțin prințesa Guinalda. Malud, care n-o scăpa din ochi, a observat imediat.

— Crezi că necioplitul ăsta are vreo șansă să ajungă cavalier? a întrebat-o el.

— Chiar vrei să-ți răspund?

— N-ai râs deloc!

— Tâlnăru acestă e străin și de departe de casa lui. Nu mi se pare deloc cavaleresc să-ți bați joc de el, a replicat prințesa. Deci, dacă nu am răș, este pentru că gluma ta nu m-a amuzat.

Câteva ore mai târziu, Blake s-a alăturat celorlalți în curtea cea mare, îndreptându-se spre grupul partizanilor lui Malud. Și asta nu din întâmplare. N-a căutat niciodată să-l evite pe Malud sau pe prietenii lui și nu părea să-i pese nici de ironiile lor prost ascunse nici de insinuările lor. Malud punea asta pe seama prostiei și ignoranței de țărănoi a lui Blake. Alții, dimpotrivă, admirau atitudinea acestuia. Vedeau în ea un afront, pe care mintea obtuză a lui Malud nu-l putea înțelege. Majoritatea locuitorilor sumbrului castel Nimmr simțeau o oarecare simpatie pentru noul venit. Adusese cu el o adiere de prospețime și de noutate care mai destinsese puțin atmosfera în care se izolase, de aproape șapte secole și jumătate, cetatea Nimmr. Adusese cuvinte și expresii noi, puncte de vedere noi pe care le primiră cu bucurie și, ele n-ar fi fost ostilitatea lui Sir Malud, care se bucura de o mare influență, Blake ar fi fost acceptat cu brațele deschise. Desigur, Sir Richard era mult mai popular decât Malud, dar era mai sărac: avea mai puțini cai, mai puține arme, mai puțini soldați și, deci, mai puțină influență asupra prințului Gobred. Existau totuși un număr mare de spirite independente care erau de partea lui Sir Richard, fie din prietenie, fie din libertatea unei opinii ce nu ținea cont de evenimentele politice. Și aceștia se declaraseră, pe față, aliați fideli ai lui Blake.

Nu toți cei care-l înconjurau în acea dimineață pe Malud îi erau ostili americanului, dar râdeau odată cu Malud și se încruntau când el era supărat, conform zicalei că la curțile princiare cel mai important este să știi să spui: „Da, așa este, Sir”.

Apropiindu-se de grup ca s-o salute pe prințesa Guinalda care, fiind de sânge regal, trebuia salutăta prima a fost răsplătit de aceasta cu un zâmbet fermecător.

— Te-ai comportat foarte bine dimineața asta, Sir James, i-a spus ea cu bunăvoință. A fost o adevărată plăcere să te privim călărind.

— Plăcerea de a-l vedea călărind a fost cu siguranță mai rară decât dacă l-am fi văzut înfulecând un sfert de căprioară, mărâi Sir Malud.

Replica fu urmată de hohote de răs în anturaj, încât Malud profită imediat de avantaj:

— Pe cinstea mea! Dați-i o ciozvârtă și un cuțit și se va potrivi de minune în rol.

— Dacă tot vorbim de mâncare, spuse Blake, ceea ce se pare că-l interesează pe Sir Malud mai mult decât problemele cavaleresti, știe careva dintre voi de ce este nevoie pentru a mânca, pe loc, un porc?

— Nu, nobile sir, răspunse Guinalda, habar n-avem... Te rog, spune-ne tu.

— Da, răcni Malud, spune-ne tu, tu știi cel mai bine.

— Chiar tu ai spus-o, adineori!

— Ei bine, ce-ți trebuie ca să mănânci un porc, acum, pe loc? Întrebă Malud, făcând cu ochiul celorlalți.

— Aș avea nevoie de o masă, de un cuțit și de... tine, Sir Malud, a replicat Blake.

S-au scurs câteva secunde până ce mințile lor simple au înțeles exact ceea ce a vrut să spună Blake. Prințesa Guinalda a izbucnit prima în răs.

Majoritatea celorlalți au imitat-o, explicând celor ce nu înțeleseseră încă, sensul acestei glume. Totuși, nu toți râdeau. Și, cu siguranță, nu și Sir Malud. Când a înțeles vorbele lui Blake s-a înroșit de furie, apoi a palit. Ca toți cei ce-și bat joc de alții, lui Sir Malud nu-i plăcea ca el însuși să fie ținta acestor atacuri.

— Mizerabile, îndrăznești să-l înfrunți pe Sir Malud? urlă el. Bastard! Lichea! Povestea asta o s-o rezolvăm cu sânge.

— Ia mai du-te-n..., nenorocitul! urlă și Blake.

— Nu știi ce-nseamnă vorbele tale nesăbuite, dar îți jur că mâine o să ne întâlnim și dacă n-ai să primești lupta dreaptă, am să te fugăresc prin Valea Mormântului cu lovituri de bici.

— Perfect! replică Blake. Mâine dimineață în partea de sud a ballium-ului; cu ce arme?

— Poți să alegi tu arma, mizerabile, spuse Malud.

— Nu-mi mai spune așa, zise Blake cu un calm aparent. Zâmbetul îi dispăruse de pe buze. Am să-ți spun câteva lucruri, Malud: ești singurul om din Nimmr care nu mi-a oferit o șansă de afirmare. Te crezi mare cavalier, dar nu ești nici pe departe. Nu ești nici inteligent, nici prietenos, nici generos. Și, cum s-ar spune în țara mea, ești un farsor. Ai câțiva cai, câțiva soldați și-atât. Dar dacă nu-i aveai, cu siguranță că n-ai fi avut favorurile prințului și, fără ele, n-ai fi avut nici prieteni. N-ai nici bunătatea, nici noblețea lui Sir Richard, ale cărui calități fac onoare spiritului cavaleresc. Valorezi chiar mai puțin ca mine, care, cu arme ce nu sunt ale mele, te voi înfrunta mâine în ballium. Voi lupta cu spada și scutul și te voi învinge!

Văzând furia lui Malud, cei ce-l înconjurau pe american s-au îndepărtat puțin câte puțin,

așa încât, atunci când Blake a terminat de vorbit, era singur în fața grupului format de Malud cu prietenii săi. Cineva se alătură, totuși, lui Blake. Era Guinalda.

— Sir James, i-a spus ea, zâmbindu-i, ai pus mult suflet în vorbele tale! Râse cu voioșie, apoi continuă:

— Hai să facem câțiva pași împreună, nobile cavalier. Îl luă de braț și-l conduse de-a lungul grădinii din ballium.

Blake se pomeni spunându-i prințesei:

— Ești minunată!

— Chiar crezi că sunt minunată? întrebă ea. Este greu de știut, când îmi vorbești mie, unei prințese, dacă spui, într-adevăr, ceea ce simți. La noi se zice că adevărul se spune doar sclavilor și foarte rar prinților.

— Comportarea mea ți-o va dovedi, sper.

După ce se îndepărtară puțin de ceilalți, tânăra prințesă îl apucă de mână pe Blake:

— Te-am îndepărtat de oamenii aceia, Sir James, ca să-ți pot vorbi între patru ochi, spuse ea.

— Nu contează motivul, i-a răspuns el, zâmbind.

— Ești un străin pentru noi, nu ne cunoști obiceiurile și nici nu ești prea priceput în artele cavaleresti, ceea ce face ca mulți dintre noi să pună la îndoială șansele tale de a deveni cavalier. Totuși, ori ești foarte curajos, ori ești nebun ca să alegi să-l înfrunți pe Sir Malud cu spada și scutul. Mănuiește foarte bine aceste arme, pe când tu... De asta am vrut să-ți vorbesc, ca să-ți spun că te îndrepti spre o moarte sigură.

— Ce mai pot face acum? întrebă, simplu, Blake.

— Ești destul de îndemânatec cu lancea, a spus ea. Încă nu e prea târziu să-ți alegi alte arme. Te implor să o faci.

— Chiar îți pasă? întrebă el. Pentru Blake, întregul univers se rezuma acum în această întrebare.

Pentru o clipă, ochii tinerei s-au cufundat într-ai lui, apoi în priviri i-a apărut trufia:

— Sunt fata prințului de Nimmr, a răspuns ea. Și-mi pasă chiar și de soarta celui mai umil dintre supușii tatălui meu.

„Sper că asta o să-ți mai potolească înflăcărea pentru o bucată de vreme, Sir James”, gândi Blake, dar nu spuse nimic, mulțumindu-se să zâmbească.

Guinalda se opri brusc.

— Găsesc impertinent zâmbetul tău, mizerabile! exclamă ea cu mânie. De astă dată ai mers prea departe; nu uita că vorbești cu fata prințului de Nimmr!

— Te-am întrebat doar dacă-ți pasă că mâine voi fi omorât. Oricine ar putea să te întrebe așa ceva.

— Și eu ți-am răspuns. De ce zâmbeai așa?

— Pentru că ochii tăi mi-au răspuns înaintea buzelor. Și știu că ei mi-au spus adevărul.

Prințesa se opri din nou, furioasă:

— Ești, într-adevăr, un bădăran, a spus ea. Și n-am să mă las insultată mai mult.

Și-a înălțat capul cu semeție și s-a îndreptat spre ceilalți.

Blake o ajunse din urmă.

— Măine, murmură el, îl voi întâlni pe Sir Malud cu spada și cu scutul. Dacă o să am onoarea să apăr culorile tale, voi învinge cea mai bună spadă din Nimmr.

Prințesa nu binevoi să-i răspundă. Se alătură grupului ce-l înconjura pe Sir Malud, de parcă n-ar fi auzit cuvintele lui Blake.

„Măine vei muri”

În seara întoarcerii lui Ulala, în satul lui Batando a fost sărbătoare. Femeile tăiară o capră și câțiva pui, mesele fură încărcate cu fructe, pâine de manioc și un fel de bere. S-a cântat și s-a dansat. Nimeni nu s-a culcat înaintea zorilor, așa că abia a doua zi la amiază putu Fejjuan să discute serios cu Batando.

Obosit după noaptea de nesomn, bătrânul șef moțăia încă în umbra colibei sale.

— Batando, am venit să vorbim despre poporul deșertului, spuse Fejjuan.

Batando tresări nemulțumit. Îl dureau foarte tare capul.

— Ieri ai spus că ai să-i conduci până la intrarea în Valea Interzisă, a continuat Fejjuan. Asta înseamnă că nu ai de gând să-i înfrunți.

— Nu mai trebuie să-i înfruntăm dacă-i conducem la intrarea în Valea Interzisă, a replicat Batando.

— Nu înțeleg...

— Ascultă, Ulala, a replicat șeful. Când erai mic, ai fost răpit și dus de aici. Fiind prea mic, erau multe lucruri pe care nu le știai încă. Mai sunt și altele pe care le-ai uitat. Nu-i greu deloc să intri în Valea Interzisă, mai ales dacă vii dinspre nord. Toți cei din Galla cunosc trecătoarea din nord sau tunelul de lângă crucea cea mare care arată intrarea din sud. Toată lumea de-aici știe că sunt singurele căi pentru a pătrunde în vale. Și tot astfel, toți cei de aici știu că din Valea Interzisă nu se mai poate ieși.

— Cum asta, Batando? Întrebă Fejjuan. Dacă sunt două căi de intrare, cum de nu se mai poate ieși?

— Îți repet că nu există ieșire, a insistat șeful. Știm din bătrâni că mulți oameni au intrat în Valea Interzisă dar nimeni nu s-a mai întors ele acolo.

— De ce oare?

Batando clătină din cap.

— Cine poate ști? a spus el. Habar n-am ce a putut să li se întâmple.

— Dar ce fel de oameni locuiesc în valea asta? a întrebat Fejjuan.

— Nici asta nu știm. Nimeni nu s-a mai întors ca să ne spună. Unii zic c-ar fi sufletele morților, alții, că valea e locuită de leopardi. Dar nimeni nu știe adevărul. Ulala, du-te și spune-i șefului oamenilor deșertului că-i vom conduce la intrarea în vale. Așa n-o să trebuiască să ne batem cu ei și nici n-or să ne mai facă probleme.

— Îmi dai cu mine niște oameni care să mă însoțească?

— Nu, răspunse Batando. Spune-le beduinilor că vom fi acolo în trei zile. Între timp eu am să adun războinicii din satele vecine. N-am încredere în poporul deșertului. Totuși le voi permite să străbată ținuturile noastre. Ai să-i explici asta șefului lor. Ai să-i mai spui că, în schimb, cer eliberarea tuturor sclavilor luați de el din Galla, înainte de a pătrunde în vale.

— N-o să accepte.

— Poate că atunci când o să se vadă înconjurat de războinicii noștri o să accepte.

Așadar Fejjuan se întoarse la stăpânii săi să le spună ce a hotărât Batando. La început, Ibn Jad a refuzat categoric să dea drumul sclavilor. Dar când Fejjuan i-a repetat că numai cu această condiție acceptă Batando să-l conducă la intrarea în vale și că refuzul său putea trezi ostilitatea poporului Galla, a acceptat. De bună seamă că Ibn Jad nu avea de gând să-și țină promisiunea, voind s-o încalce în ultimul moment. Trădându-i pe beduini, Fejjuan nu regreta decât pe Ateja, care fusese bună cu el. Dar, fatalist, se consolă cu gândul că ceea ce trebuia să se întâmple se va întâmpla oricum, și că ceea ce făcea el nu influența cu nimic cursul destinului.

În timp ce Ibn Jad aștepta iar Batando își aduna războinicii, Tarzan a ajuns la pârâul ce izvora dintre stâncile rotunjite și s-a luat după beduini.

De când aflase de la negrii lui Blake că americanul dispăruse și că nu mai știau nimic despre Stimbol de când acesta se despărțise de Blake, omul maimuță a fost convins că prizonierul alb din tabăra arabilor nu putea fi decât Blake.

Nu-și făcea prea multe griji pentru el. Sperând într-o răscumpărare, beduinii îl vor cruța atâta timp cât nu va reprezenta pentru ei un adevărat pericol. Tarzan mergea deci pe urmele arabilor fără să se grăbească prea tare.

Doi bărbați stăteau pe bănci, la o masă de lemn, în fața unei lămpi cu ulei ce arunca luciri palide, profilând pe piatra pereților umbrele ciudate ale celor doi. Flacăra lămpii tremura în aerul nopții ce pătrundea printr-o ferestruică. Pe masă aveau o tablă de lemn, grosolană, pe care jucau dame.

— E rândul tău, Richard. Nu prea pari în formă în seara asta. Ce s-a întâmplat?

— Mă gândesc la ziua de mâine, James, și mi se strânge inima.

— De ce? întrebă Blake.

— Desigur, Malud nu e cea mai bună sabie a Nimmr-ului, răspuse Sir Richard, dar...

— Dar eu sunt cea mai proastă, încheie Blake râzând, fraza neterminată.

Sir Richard își ridică privirea, zâmbind:

— Nu poți să fii niciodată serios, nici chiar în fața morții? Toți oamenii din țara ta sunt la fel de ciudați?

— Richard, e rândul tău să muți, spuse Blake.

— Să nu te ascunzi în spatele scutului, l-a sfătuit Richard. Și să nu-i pierzi nici o clipă din ochi sabia. Așa ai să știi momentul în care va lovi, și ai să poți para; e destul de lent. Ochii lui îți vor spune dinainte locul în care va lovi. Am exersat de multe ori cu el, și o știi.

— Și nu te-a omorât, îi reaminti Blake.

— Ne antrenam doar. Mâine va fi cu totul altceva. Prietene, Malud te-a provocat la o luptă pe viață și pe moarte, ca să-și spele în sângele tău afrontul pe care i l-ai adus.

— Și pentru atâta lucru vrea să mă omoare? întrebă Blake. Nu i-am spus decât că e un ticălos înrăit!

— Dacă ar fi doar asta, i-ar fi ajuns să te rănească. Din nefericire, alta e cauza.

— Care? N-am schimbat cu el nici zece cuvinte.

— E gelos.

— Gelos? De ce?

— Vrea să se căsătorească cu prințesa și a observat cum o privești, îi explică Richard.

— Prostii! exclamă Blake, roșind.

— Nu sunt prostii. Nu-i singurul care a văzut-o, insistă Richard.

— Te-ai țicnit de-a binelea, strigă Blake.

— Nu e prima oară când un bărbat o privește astfel și sunt mulți cei care o admiră, căci este de o frumusețe fără seamăn, dar...

Americanul îl întrerupe:

— Și Malud a omorât pe vreunul?

— Nu, pentru că prințesa *nu îi privea și ea*.

Blake se lăsă pe spate, izbuclind în râs:

— Încep să cred că sunteți cu toții săriți de pe fix. Recunosc că prințesa e o fată foarte draguță, dar te asigur că nu mi-a aruncat nici cea mai mică privire.

— Mai lasă-mă cu vorbele tale ciudate! Încerc doar să te fac să înțelegi, James, că nu mă poți prosti. Prințesa nu te pierde o clipă din ochi când te antrenezi. Cât despre tine, când o privești... Știi cum își privește un câine stăpânul adorat?

— Nu-i adevărat! strigă Blake.

— Iată de ce vrea Malud să te elimine, reluă Richard, fără să țină cont de protestele lui, și, știind lucrul ăsta, nu pot să nu-mi fac griji, căci ai început să-mi fii tare drag.

Blake se ridică și ocoli masa.

— Ești tare bun, spuse el, bătându-l afectuos pe umăr, dar nu-ți fă griji, încă n-am murit. Știi că par destul de neîndemânatic când mănuiesc spada, dar am învățat multe în ultimul timp și cred că lui Sir Malud n-o să-i fie prea ușor să mă înfrunte.

— Curajul și încrederea ta sunt bune, dar nu țin locul experienței de o viață a lui Malud, care s-a servit de spadă, și încă bine, având astfel un mare avantaj față de tine.

— Prințul Gobred îl susține pe Malud? întrebă Blake.

— Cum să nu? Malud e un senior puternic. Are propriul lui castel, un număr mare de cai și de servitori. Mai are o duzină de cavaleri și vreo sută de soldați.

— Sunt și cavaleri care nu au castelul lor?

— Da, vreo douăzeci.

— Și locuiesc pe lângă castelul lui Gobred?

— Da, la mai puțin de trei leghe de castelul lui Gobred, explică Richard.

— Și cine mai locuiește în valea asta?

— Ai auzit vorbindu-se de Bohun? întrebă Richard.

— Da, de mai multe ori. De ce?

— S-a proclamat Rege, dar nimeni dintre noi nu-l recunoaște. El și oamenii săi locuiesc în celălalt capăt al văii. Sunt aproape la fel de mulți ca și noi și de când ne știm suntem în război cu ei.

— Dar am auzit c-o să fie un mare turnir, pentru care se pregătesc toți cavalerii. Credeam c-o să participe și Bohun cu cavalerii săi.

— Așa este. Din timpuri străvechi, o dată pe an, trei zile la rând, începând cu prima duminică din postul Paștelui, este armistițiu: Cavalerii Aversului și Cei ai Reversului se întrec în Marele Turnir, care are loc un an la porțile Nimmr-ului și anul următor în câmpia din fața Cetății Mormântului.

— Cavalerii Aversului și Cavalerii Reversului? Ce înseamnă asta? Întrebă Blake.

— Ești cavalier de Nimmr și nu știi? exclamă Richard.

— Ce știi eu despre cele cavalești, ar încăpea într-o coajă de nucă, recunosc Blake.

— Trebuie neapărat să știi toate astea. Am să-ți povestesc eu totul de la început.

Luând o carafă de vin, Richard umplu paharele, își goli pe îndelete paharul, căutându-și cuvintele, apoi începu:

— Richard I a pornit cu armata sa din Sicilia, în primăvara anului 1191, navigând spre Saint-Jean d'Acre, unde trebuia să se întâlnească cu Philippe Auguste, regele Franței, pentru a elibera împreună Pământul Sfânt, ocupat de sarazini. Dar Richard s-a oprit să cucerească mai întâi Ciprul și să-l pedepsească pe tiranul ce domnea acolo, cel care o jignise pe Berengaria, logodnica lui Richard.

Pornind din nou spre Saint-Jean d'Acre, unii cavaleri au ascuns la bordul navelor niște tinere din Cipru, a căror frumusețe îi cucerise. S-a întâmplat ca, în timpul unei furtuni, două vase să se îndepărteze de flotă și să eșueze pe coasta africană.

Primul vas era comandat de un cavalier pe nume Bohun, celălalt de un anume Gobred. Cei doi și-au continuat drumul separat. Dar, atunci când erau atacați, își uneau forțele pentru a se apăra în comun.

Astfel, căutând Ierusalimul, au descoperit această vale. Oamenii lui Bohun au crezut că este Valea Mormântului și că, deci, cruciada se încheiase. Și-au scos crucile pe care, atâta timp cât nu și-au atins încă scopul, cruciații le poartă pe piept, și le-au pus pe spate. Asta însemna că încheiaseră cruciada și că se puteau întoarce acasă.

Dar Gobred știa că asta nu e Valea Sfântului Mormânt și că, deci, cruciada nu se putea sfârși. El și oamenii săi și-au păstrat crucile pe piept, au construit un oraș și o fortăreață, ca să-l împiedice pe Bohun și pe ai lui să se întoarcă în Anglia înainte de a-și fi terminat cu adevărat sfânta misiune.

Bohun a străbătut valea și și-a construit, la rândul său, un oraș și o fortăreață ca să-i împiedice pe oamenii lui Gobred să-și continue drumul spre adevăratul Mormânt. Timp de aproape șapte secole și jumătate, descendenții lui Bohun i-au împiedicat pe cei ai lui Gobred să-și urmeze drumul spre Ierusalim, iar descendenții lui Gobred le-au interzis celorlalți să se întoarcă în Anglia, astfel încât ordinul cavalerilor să nu fie dezonorat.

Gobred s-a intitulat prinț, iar Bohun rege. Secole de-a rândul aceste titluri s-au transmis din tată-n fiu. Descendenții lui Gobred poartă întotdeauna crucea pe piept și de aceea sunt numiți Cavalerii Aversului iar ceilalți, care o poartă pe spate, sunt numiți Cavalerii Reversului.

— Și tot mai sperați să eliberați Sfântul Pământ? Întrebă Blake.

— Da, răspunse Richard, și Cavalerii Reversului speră să se întoarcă în Anglia. Dar e mult timp de când am înțeles, și unii și ceilalți, că nu vom reuși niciodată, înconjuțați cum suntem de armata sarazinilor. Suntem prea puțini ca să ne măsurăm cu ei. Nu crezi că, sub o asemenea amenințare, e mai înțelept să rămânem aici? Întrebă el.

— Ei bine, cred că ați provoca o oarecare surpriză dacă voi ați pătrunde în Ierusalim sau dacă ceilalți s-ar întoarce la Londra, recunosc Blake. În locul vostru, aș rămâne aici. Vezi tu, după șapte sute treizeci și cinci de ani, majoritatea celor pe care i-ai cunoscut trebuie să te fi uitat. Cât despre sarazini, cu siguranță că nu vor înțelege cine sunt oamenii aceștia care încearcă să pătrundă în Ierusalim.

— Vorbeshi cu multă înțelepciune, James, a spus Richard. Pe de altă parte, necunoscând nici o altă țară, suntem bucuroși să locuim aici.

Câteva momente, cei doi au reflectat în liniște. Blake fu primul care a spart tăcerea:

— Mi-ai zis că Marele Turnir începe în prima duminică din postul Paștelui. Nu mai e mult până atunci.

- Într-adevăr. De ce?
- Voiam să te întreb dacă n-aș putea participa și eu. Pe zi ce trece, devin tot mai îndemânat în mânuirea lăncii.
- Sir Richard clătină din cap:
- Măine vei muri, spuse el, privindu-l cu tristețe.
- Nu ești deloc amuzant, exclamă Blake.
- Nu spun decât adevărul, dragă prietene, răspunse Richard. Mi-e tare greu să mă gândesc la asta, dar știu că așa va fi: n-ai să poți să-l învingi pe Sir Malud. Aș fi bucuros să-ți iau locul, mâine, dar nu se poate. Mă consolez la gândul că vei fi curajos și că vei muri ca un adevărat cavaler, fără să-ți pătezi onoarea. Asta o va consola și pe prințesa Guinalda.
- Crezi?
- Cu siguranță.
- Și dacă n-am să mor, crezi că se va supăra?
- N-aș crede, recunosc Richard, dar trebuie să recunoști că nici o femeie nu s-ar bucura să-și vadă mort viitorul soț. Și dacă tu nu vei fi mort, înseamnă că *tu îl vei fi omorât* pe Malud.
- E logodită cu Sir Malud?
- Da, deși căsătoria nu a fost încă anunțată în mod oficial.
- Cred c-am să mă retrag, spuse Blake cu semeție. Dacă tot am să mor mâine, mi-ar place să dorm puțin în seara asta.
- Se întinse pe așternutul de paie, acoperit cu o pătură de lână, aflat într-un colț al camerei, și se înveli cu o altă pătură. Nu prea avea chef de somn: gândul că a doua zi dimineată va trebui să înfrunte într-o luptă pe viață și pe moarte un cavaler din Evul Mediu, îl îngrijora, de bună seamă. Dar era prea tânăr și prea încrezător ca să se lase copleșit de gândul că ar putea fi omorât, deși știa că nu era exclusă nici această variantă. Altele erau gândurile ce-l frământau. Când și-a dat seama cât de mult îl afectau, se înfurie. Era vorba de căsătoria lui Sir Malud cu Guinalda, prințesa de Nimmr.
- Cum a putut să fie atât de prost să se îndrăgostească de o oarecare prințesă din Evul Mediu care se părea că nu-i dădea mai multă importanță decât noroiului de sub pantofi? Și apoi, ce-o să facă mâine cu Malud? Să presupunem, își spuse, că voi învinge. Bine, dar atunci ce-am să fac? Să-l ucid? I-aș provoca o durere Guinaldei. Să nu-l ucid?
- Sir James n-avea nici o idee despre ce ar trebui să facă.

În cortul lui Zeyd

Ibn Jad a așteptat trei zile în *menzil*-ul său. Dar nu a venit nimeni să-l conducă în vale, așa cum i-a promis Batando. L-a trimis deci din nou pe Fejjuan la șeful tribului Galla pentru a-i spune să se grăbească. Ibn Jad se tot gândea la Tarzan, Regele Junglei; se temea să nu vină să-l pedepsească.

Știa că se găsea acum în afara teritoriului lui, dar mai știa că frontierele erau atât de vagi încât nu putea conta pe asta ca să fie liniștit. Spera că Tarzan o să aștepte să-i încalce teritoriul, căci avea de gând să se îndrepte direct spre vest, trecând prin nordul țării lui Tarzan, până ce va găsi drumul pe care venise din deșert. În afară de Ibn Jad, în cortul șeicului mai erau Tollog, fratele său, Fahd, Stimbol și alți câțiva arabi. Discutau despre întârzierea lui Batando, temându-se de o trădare. Aflaseră că bătrâna căpetenie aduna războinicii și, în ciuda asigurărilor lui Fejjuan, care pretindea că nu-i vor ataca pe arabi dacă își țin promisiunea, toți erau cu frica-n suflet.

Ocupată cu treburile haremului, Ateja nu mai plângea ca de obicei. Inima îi era însă grea și suspina mereu după iubitul ei. Asculta acum, distrată, conversația bărbaților. Rareori privea peste perdeaua ce separa încăperea femeilor de mukaad. De fiecare dată când privirea sa o întâlnea pe cea a lui Fahd, ochii îi luceau de ură și mânie.

Tocmai aruncase o privire spre ei când a văzut ochii lui Fahd, ce privea afară, mărindu-se brusc, îngroziți.

— Pe Allah, Ibn Jad! exclamă el.

Ateja urmări privirea lui Fahd și scoase un strigăt de spaimă.

Înarmat cu lance, arc cu săgeți și cuțit, un uriaș cu pielea bronzată se îndrepta cu pași mari spre cortul șeicului.

— E Tarzan, Regele Junglei! strigă Ibn Jad. Allah să ne apere!

— Probabil că războinicii lui sunt ascunși în pădure, murmură Tollog. Altfel n-ar îndrăzni să se aventureze singur în *menzil*-ul beduinilor.

Ibn Jad se încruntă. Căuta cu înfrigurare o ieșire din această situație neprevăzută.

Între timp, omul-maimuță ajunsese în fața mukaad-ului. Ochii lui cercetară repede grupul. În sfârșit, s-au oprit asupra lui Stimbol.

— Unde e Blake? l-a întrebat el pe american.

— Dumneata ar trebui să știi, mârâi Stimbol.

— L-ai mai văzut de când v-ați despărțit?

— Nu.

— Ești sigur? insistă omul-maimuță.

— Evident.

Tarzan se întoarse spre Ibn Jad:

— M-ai mințit. N-ai venit să faci comerț. Cauți un oraș ca să-l jefuiești, să-i furi comorile și să-i răpești femeile.

— E o minciună! strigă Ibn Jad. Cine ți-a spus așa ceva a mințit.

— Nu cred că a mințit, replică Tarzan. Părea un tânăr cinstit.

— Cum îl cheamă? întrebă Ibn Jad.

— Zeyd!

Numele stârni brusc interesul lui Ateja. Tarzan continuă:

— El mi-a spus toate astea. Și multe altele. Și l-am crezut.

— Și ce ți-a mai spus, *Nasrany*?

— Că i-a furat cineva muscheta ca să încerce să te omoare, Ibn Jad, și ca pedeapsa să cadă astfel pe capul său.

— E o minciună sfruntată! urlă Fahd, ca tot ce ți-a mai spus ticălosul de Zeyd.

Ibn Jad se încruntă, gândindu-se puțin, apoi îl privi pe Tarzan cu un zâmbet șiret:

— E clar că bietul om a crezut că-ți spune adevărul, tot așa cum a crezut că trebuie să-ți omoare șeicul, și toate acestea pentru același motiv. Întotdeauna a fost slab de înger, dar nu l-am crezut periculos. Te-a amăgit, Tarzan. Oamenii mei și chiar și acest *Nasrany* ar putea să ți-o dovedească. Toți pot să-ți spună că te-am ascultat și că aveam de gând să plec de aici. De ce aş fi luat-o spre nord, dacă nu pentru a ajunge în țara mea?

— Dacă aveai de gând, într-adevăr, să pleci, de ce m-ai ținut prizonier? De ce ți-ai trimis fratele să mă ucidă? îl întrebă Tarzan.

— Iar te înșeli, spuse șeicul întristat. Fratele meu a venit să-ți taie legăturile, să te elibereze, dar El-Fil te-a luat înainte ca el să apuce să-ți dea drumul.

— Atunci de ce-și îndrepta Tollog pumnul spre mine și striga: „Mori, *Nasrany!*”? Întrebă omul maimuță.

— Glumeam doar, mormăi Tollog.

— Uite ce-i! De data asta n-am chef de glume. Wazirii mei sosesc de îndată. O să avem grijă să plecați de îndată spre desert.

— Va fi o plăcere pentru noi, sări șeicul. Întreabă-l pe *Nasrany* dacă nu-i adevărat că ne-am rătăcit. Vom fi bucuroși să ne fii ghid. Războinicii Galla ne înconjoară. Sunt zile întregi de când căpetenia lor îi adună și ne temem să nu ne atace. Nu-i așa *Nasrany?* îl întreabă el pe Stimbol.

— E adevărat, confirmă Stimbol.

— Tot ce știu, spuse Tarzan, este că veți părăsi imediat țara asta. Am să rămân aici ca să fiu sigur că totul va fi așa cum am hotărât eu. Măine plecați. Acum îmi veți ridica un cort. Și să nu mai încercați din nou vreo prostie!

— N-ai de ce să te temi, îl asigură Ibn Jad. Apoi se întoarse spre încăperea femeilor.

— Hirfa! Ateja! strigă el. Ridicați cortul lui Zeyd pentru șeicul junglei.

Cele două femei pregăteau cortul lui Tarzan lângă cel al șeicului. După ce *am'dan*-ul a fost instalat și corzile legate de țăruiși, Hirfa s-a întors la treburile ei, lăsând-o pe Ateja să se ocupe de pereții cortului.

De îndată ce Hirfa s-a îndepărtat, Ateja îl întreabă pe Tarzan:

— *Nasrany*, l-ai văzut pe Zeyd? E teafăr?

— L-am lăsat într-un sat, sub protecția căpeteniei. O să rămână acolo până ce ai tăi se vor întoarce în țara lor. E sănătos.

— Vorbește-mi de el, *Nasrany*, căci inimă mea îi duce dorul, l-a implorat fata. Cum l-ai întâlnit? Unde era?

— Calul său s-a speriat de El-Adrea și a fugit, iar Zeyd era să fie omorât. Norocul lui a fost că eram pe aproape și că l-am omorât pe El-Adrea. L-am dus apoi pe Zeyd într-un sat al cărui șef mi-e prieten. Știam că n-ar fi supraviețuit pericolelor junglei dacă l-aș fi lăsat singur, fără cal. Aveam de gând să-l ajut să iasă din țară, dar m-a implorat să-l las să rămână până când vei trece tu pe acolo. Am fost de acord, în câteva săptămâni ai să-ți revezi iubitul.

Lacrimi de bucurie curgeau din frumoșii ochi ai lui Ateja. Îi luă mâna lui Tarzan și i-o sărută:

— Viața mea îți aparține, *Nasrany*, a spus ea, căci mi-ai salvat iubitul.

Străbătând în cursul nopții *menzil*-ul, Fejjuan îi zări pe Ibn Jad și Tollog așezați în *mukaad*. Discutau în șoaptă. Cunoscând răutatea și viclenia acestora, Fejjuan se întreabă ce mai complotau.

În spatele perdelei haremului, Ateja stătea în culcuș, dar nu dormea. Asculta șoaptele celor doi.

— Trebuie să ne descotorosim de el, insistă Ibn Jad.

— Dar vor sosi în curând Wazirii lui, obiectă Tollog. Ce-o să le spunem dacă nu-l găsim? Orice am spune, n-or să ne creadă. Se vor lua de noi, și am auzit că sunt războinici foarte duri.

— Dar, pe Allah, dacă rămâne aici, ne-am nenorocit. Mai bine să riscăm acum decât să ne întoarcem acasă cu mâinile goale după atâtea greutate.

— Dacă îți închipui că am s-o fac tot eu și de data asta, te înșeli, frățioare, spuse Tollog. O dată mi-a fost de ajuns.

— Nu, nu tu. Dar trebuie să găsim ceva. N-o fi nimeni care să dorească să scape de *Nasrany?* se întreabă Ibn Jad cu voce joasă.

— Celălalt *Nasrany!* strigă deodată Tollog. Îl urăște pe Tarzan.

Ibn Jad pocni bucuros din degete:

— Ai dreptate, frate!

— Dar, chiar și așa, tot noi vom fi vinovați de moartea lui, îi reaminti Tollog.

— Nu mai contează, dacă reușim să scăpăm de el! Nu poate fi mai rău decât acum. Dacă Batando sosește mâine cu oamenii săi? Șeicul junglei o să înțeleagă că l-am mințit și n-o să fie bine de noi. Nu, trebuie să scăpăm de el chiar în noaptea asta.

— De acord, spuse Tollog, dar cum?

— Ascultă bine planul meu, frate, spuse Ibn Jad, frecându-și mâinile, bucuros.

Dacă ar fi știut că Ateja îi ascultă fiecare cuvânt și că o siluetă stătea ghemuită în

întineric noptii lângă cortul său, poate că Ibn-Jad n-ar mai fi zămbit.

— Hai, Ibn Jad, spune-mi-l, îl zori Tollog.

— Toată lumea știe că *Nasrany* Stimbol îl urăște pe șeicul junglei. A spus-o răspicat, de mai multe ori, pe când eram adunați în mukaad.

— Ai să-l pui pe Stimbol să-l omoare pe Tarzan?

— Întocmai.

— Dar cum o să scăpăm de învinuire? La urma urmei, îl va uide din ordinul tău, în chiar *menzil*-ul tău, obiectă Tollog.

— Lasă-mă să continui. N-am să-i ordon unui *Nasrany* să-l omoare pe celălalt. Am să-i sugerez doar. Și când crima va fi descoperită, am să-mi las furia să izbucnească pentru crima comisă în *menzil*-ul meu. Ca să-mi dovedesc buna-credință, voi cere ca ucigașul să fie omorât. Astfel vom scăpa de acești doi câini necredincioși. O să-i putem convinge pe Waziri că eram prieteni cu șeicul lor, prefăcându-ne îndurerăți.

— Allah să te binecuvânteze, frate, că ai găsit calea cea bună! exclamă încântat, Tollog.

— Acum, ordonă Ibn Jad, du-te și adu-mi-l pe *Nasrany* Stimbol. Să vină singur, iar tu să veghezi să-și facă trebușoara.

În culcușul său, Ateja începu să tremure. După plecarea lui Tollog, silueta de lângă cort se ridică și dispăru în noapte. Stimbol, care era în cortul lui Fahd, se îndreptă spre mukaad-ul șeicului, încercând să nu fie văzut. Ibn Jad îl aștepta.

— Așează-te, *Nasrany*, i-a spus șeicul.

— Ce vreți cu mine, la ora asta? întrebă Stimbol.

— Am avut o discuție cu Tarzan, spuse Ibn Jad. Și cum tu îmi ești prieten, iar el nu, am trimis după tine ca să-ți spun ceea ce are de gând cu tine. Mi-a dat toate planurile peste cap și vrea să mă oblighe să părăsesc ținutul, dar asta încă nu-i nimic față de ce te așteaptă pe tine.

— Ce mai pune la cale? întrebă Stimbol. Știu că-și bagă tot timpul nasul în treburile altora.

— Nu prea îl înghiți, așa-i? întrebă Ibn Jad.

— Așa-i! recunosc Stimbol.

— Ai să ții și mai puțin la el când ai să afli anumite lucruri, spuse Ibn Jad.

— Dă-i drumul, povestește-mi.

— Spune că l-ai omorât pe Blake, a explicat șeicul, și, pentru asta, mâine vrea să te omoare.

— Să mă omoare? strigă Stimbol. Da' cine se crede? Un împărat roman?

— În orice caz, face mereu ceea ce spune, insistă Ibn Jad. Aici are toată puterea. Nimeni nu-i cere socoteală marelui șeic al junglei. Mâine te va omorî.

— Dar tu n-ai să-l lași s-o facă, Ibn Jad? Spune, n-ai să-l lași, nu? Stimbol tremura de groază.

Ibn Jad își ridică brațele spre cer:

— Ce pot eu să fac? întrebă el.

— Poți... poți... trebuie să fie ceva de făcut, gemu, disperat, Stimbol.

— Nimeni nu poate face nimic. Numai tu te poți salva, murmură șeicul.

— Cum așa?

— El doarme acum în cortul său și *khusa* ta e destul de bine ascuțită...

— N-am omorât niciodată un om, șopti Stimbol.

— Nici tu n-ai mai fost omorât. Îl omori tu în noaptea asta sau te va omorî el mâine. Ai de ales.

— Cerule, suspină Stimbol.

— E târziu, spuse Ibn Jad, și așa vrea să mă culc. Eu te-am prevenit. De-acum, faci ce vrei tu. Se ridică, îndreptându-se spre harem.

Cu pas șovăielnic, Stimbol ieși în noapte. Ezită câteva clipe, apoi se îndreptă tăcut spre *beyt*-ul ce fusese ridicat pentru omul-maimuță. Ateja însă îl prevenise deja pe Tarzan. Aproape că ajunsese la *beyt*-ul tatălui său când un bărbat ieși dintr-un alt cort și o prinse în brațe, acoperindu-i gura cu mâna.

— Unde te duci? o întrebă acesta cu o voce amenințătoare.

Ateja îl recunoscuse imediat pe unchiul său. Tollog răspunse în locul ei:

— Te duci să-l previi pe *Nasrany*, pentru că e prietenul iubitului tău! Întoarce-te în *beyt*-ul tatălui tău! Dacă ar ști, te-ar omorî! Hai, du-te! și-i arată cu un gest autoritar direcția din care venise.

Un zâmbet răutăcios deformă buzele lui Tollog. Se felicita pentru felul în care dejucase planurile fetei și-i mulțumea lui Allah că o putuse opri înainte de a-i da de știre șeicului

junglei despre planul lor. Mai zâmbea încă în barbă când o mână țâșni de undeva și-l apucă de gât, trăgându-l îndărăt, în întuneric.

Stimbol era certăreț, brutal și laș. Dar nu era totuși un asasin. Toată ființa lui se revolta împotriva a ceea ce trebuia să facă. Nu voia să ucidă. Dar era prins în capcană: își vedea cu ochii propria moarte și nu avea decât un singur mijloc de a scăpa.

Pătrunse în cortul lui Tarzan, încercând să-și adune curajul pentru a înfăptui ceea ce venise să facă și se târî încet spre forma ce zăcea în întuneric înfășurată într-un burnuz jerpelit.

Spada și scutul

Când primele raze de soare atinseră turnurile crenelate ale castelului prințului de Nimmr, un tânăr se smulse dintre pături, își frecă ochii și sări în picioare. Începu să-l zgâlțâie pe cel ce dormea în aceeași cameră.

— Scoală, Edward, puturosule! strigă el.

Acesta se întoarse pe cealaltă parte, mormăind:

— Ce-i? și căska de-i trosneau fălcile.

— Trezește-te! Ai uitat că stăpânul nostru riscă să fie omorât astăzi?

Edward se ridică în capul oaselor, cu mintea încă încetșoșată. Apoi, ochii îi sclipiră:

— Nu-i adevărat! strigă el. O să-l învingă dintr-o lovitură. Nici un cavaler n-are nervii sau forța lui Sir James. Nu ești loial, Michael, cu prietenul lui Sir Richard, care ne-a arătat întotdeauna atâta bunătate și prietenie.

Michael își puse mâna pe umărul celui alt:

— Glumeam doar, Edward. Firește că sunt cu trup și suflet de partea lui Sir James și totuși...

Făcu o pauză, apoi continuă:

— Mi-e teamă...

— Teamă de ce? întrebă Edward.

— Teamă că Sir James nu e destul de priceput în mânăuirea spadei și a scutului ca să-i vină de hac lui Sir Malud. Știu că e tare cât zece la un loc, dar asta nu ajută la nimic dacă nu e și dibaci.

— Dacă așa vezi tu lucrurile... Îi reproșă Edward.

— Ceea ce mi-e clar e că Sir James este un cavaler adevărat... se auzi o voce în spatele lor.

Cei doi s-au întors: Sir Richard îi privea, rezemat de tocul ușii:

— ...și că prietenii săi trebuie să fie astăzi la înălțime, continuă el.

— Am adormit astă noapte rugându-l pe Domnul nostru Iisus Hristos să facă în așa fel ca spada lui să străpungă armura lui Sir Malud, a spus Edward.

— Foarte bine. Du-te acum și pregătește-i arma stăpânului și împodobește-i calul, ca să poată intra în arenă așa cum se cuvine unui nobil Cavaler de Nimmr, îi spuse Sir Richard, după care plecă.

Pe la ora unsprezece, în partea de la nord a ballium-ului cetății Nimmr, soarele făcea să strălucească armurile cavalerilor, scuturile, sulțile și securile ostașilor și lumina rochiile multicolore ale femeilor adunate în spațiul special amenajat de-a lungul zidului interior.

O tribună frumos împodobită, pregătită pentru prințul Gobred și suita lui, se întindea de-a lungul arenei, apărând de soare cavalerii și doamnele de Nimmr. În spatele acestora stăteau soldații care nu erau de serviciu, puțin mai în spate oamenii liberi și-n ultimele rânduri servitorii privilegiați de la curtea prințului Gobred.

La capetele arenei se înălța câte un cort, împodobit cu flamurile și culorile stăpânului: verde și auriu pentru Sir Malud, azur și argintiu pentru Sir James.

În fața corturilor stăteau cei doi bărbați, înarmați, strălucind în armurile lor. Oțelul armelor sclipa în soare. Câte un valet ținea de frâu caii frumos împodobiți. Scutierii dădeau zor să termine cele din urmă pregătiri.

Cu trâmbița în mână, un herald aștepta să dea semnalul de începere a luptei.

Ceva mai în spate, erau caii cavalerilor ce trebuiau să-i însoțească pe cei doi adversari în arenă.

Sub flamurile de azur și argint stăteau Blake și Sir Richard, care îi dădea ultimele sfaturi prietenului său, părând cu mult mai nervos decât el. Coiful lui Blake se prelungea cu un guler din piele de leopard până la cămașa de zale, oferindu-i astfel protecție în cazul unei lovituri piezișe. Pe piept purta o cruce mare, roșie, iar la umăr îi fluturau panglici de azur și argint, prinse cu o aplice. Armele lui Blake erau agățate de un țărș, la capătul arenei.

Tribuna era arhiplină. Prințul Gobred privi spre soare și se adresă unui cavaler din apropiere. Acesta dădu un ordin scurt heraldului. Imediat răsunară trâmbițele. Un fremăt străbătut întreaga tribună. Toate privirile s-au întors spre Sir Malud, apoi spre Sir James. Edward luă repede sabia lui Blake, i-o încinse la brâu, apoi, luând scutul, își urmă stăpânul.

Blake se pregătea să urce în șa. Edward îi ținea scara, în timp ce un valet ținea calul de căpăstru. După ce Blake reuși să încalece — lucru dificil, având în vedere greutatea armurii —

tânărul i-a atins ușor piciorul, spunându-i:

— M-am rugat pentru tine, Sir James. Știu c-ai să învingi.

Blake îl privi. În ochii tânărului scutier străluceau lacrimi. Vocea lui Sir James tremură puțin când îi răspunse:

— Ești un băiat bun, Eddie. Și-ți jur că n-o să-ți fie rușine de mine.

— Ah, Sir James, cum să-mi fie rușine? Întotdeauna vei rămâne pentru mine același nobil și viteaz cavalier. Cel mai nobil dintre cavalerii pe care i-am întâlnit vreodată, spuse el, întinzându-i scutul.

După ce încălecă, Sir Richard făcu semn heraldului că erau gata; o trâmbiță răsună dinspre cortul lui Sir Malud: acesta înainta mândru pe calul său, urmat de cavalerul însoțitor. Heraldul lui Blake anunță la rândul-i intrarea stăpânului său. Americanul făcu turul de onoare, urmat de Sir Richard. Ropote de aplauze salutară pe cei doi adversari și nu încetară decât în momentul în care au ajuns în fața lojei prințului Gobred. Cei patru cavaleri s-au aliniat în fața prințului. Și-au ridicat săbiile și le-au sărutat garda, în semn de salut. Gobred le-a cerut să lupte loial, ca niște adevărați cavaleri, reamintindu-le regulile luptei. În acest timp, ochii lui Blake căutau în tribună chipul Guinaldei. Cu o ținută impunătoare, micuța prințesă privea drept înainte. Era foarte palidă și Blake se întreba dacă nu cumva era bolnavă.

Ce frumoasă e, își spuse el, și, deși nu-i aruncase nici măcar o singură privire, Blake nu se supăra, căci nu se uitate nici la Malud.

Trâmbițele au mai răsunit o dată și cavalerii s-au îndreptat spre capetele arenei, oprindu-se și așteptând semnalul. Blake își eliberă brațul din cureaua de piele, apoi aruncă scutul.

Edward îi aruncă o privire uimită stăpânului său și exclamă:

— Nobile cavalier, nu ți-e bine? Ce te-a apucat? De ce ai aruncat scutul? L-a ridicat repede și i l-a întins, dar degeaba. Pur și simplu stăpânul său refuza singurul mijloc de apărare.

În mintea îngrozită a lui Edward, nu exista decât o singură explicație, pe care firea sa loială refuza să o accepte: Blake va descăleca și va refuza să lupte, îi va oferi pe tavă lui Sir Malud o victorie prin abandon și va fi disprețuit de întregul Nimmr. Alergă spre Sir Richard, care nu văzuse cele întâmplate:

— Sir Richard! Sir Richard! strigă el, cu o voce răgușită. Sir James s-a scrântit!

— Cum adică? Ce zici, băiete?

— Și-a aruncat scutul. Probabil că și-a pierdut mințile! Nu-mi pot imagina altceva, decât dacă nu cumva refuză să mai lupte.

Richard dădu pînteni și se duse lângă Blake:

— Ți-ai pierdut mințile? Nu poți să refuzi lupta, iar dacă o faci, o să-ți dezonzorezi prietenii.

— De unde ai mai scos-o și pe asta? sări Blake. Cine ți-a spus că renunț?

— Dar scutul? Întrebă Sir Richard?

Trâmbița heraldului regal suna imperativ. La un semn al lui Sir Malud, răsună și trâmbița acestuia.

— Sună odată din trâmbiță! strigă Blake heraldului său.

— Scutul! strigă, din nou, Sir Richard.

— Tâmpenia aia o să mă încurce, țipă Blake. Își îndemnă calul cu un gest nervos și porni în întâmpinarea adversarului. Sir Richard se grăbi să-l urmeze.

Un zâmbet arogant flutura pe buzele lui Sir Malud în timp ce arunca priviri spre doamnele și cavalerii din lojă. Blake nu-l scăpa din ochi.

Caii porniră aproape în același timp. Când distanța s-a micșorat îndeajuns, Malud își îndemnă brutal calul cu pînteni. Blake a înțeles că avea de gând să-l doboare de la primul atac sau măcar să-l dea jos de pe cal. Ar fi fost atunci mult mai ușor pentru Malud să-l lovească în plin, înainte ca el să-și revină.

Spada lui Malud era pe jumătate ridicată. Cea a lui Blake era în *gardă*, poziție necunoscută cavalerilor de Nimmr, obișnuiți să se apere doar cu scutul.

Cei doi se apropiau. Fiecare urma să-l izbească pe celălalt în flancul lui stâng. Când îi mai despărteau doar câțiva pași, Sir Malud se ridică în șa și, rotind sabia, o abătă năprasnic asupra capului lui Blake.

Abia în acel moment, câțiva din tribună și-au dat seama că Blake nu avea scut.

— Scutul! Sir James nu are scut! L-a pierdut!

Strigăte se ridicau acum din întreaga mulțime. Blake auzi un țipăt de femeie în loja princiară, dar nu avea timp să privească într-acolo, să vadă dacă Guinalda era aceea care strigase.

În ultimul moment, loc să se ferească, americanul și-a întors surprinzător calul și s-a repezit în Malud, incomodându-l. Acesta, ridicat în scări, cu scutul într-o mână și cu sabia gata să lovească în cealaltă, incapabil să-și mai controleze calul, se dezechilibra. Sabia își schimbă direcția și, spre surpriza lui, întâlnește lama spadei lui Blake, care, amortizând șocul, i-a deviat lovitura. În clipa următoare, strunindu-și calul cu ușurință, pentru simplul motiv că scutul nu-l incomoda, Blake se întoarse brusc spre stânga, ajungând în spatele lui Malud. În ciuda armurii acestuia, vârful spadei americanului reuși să-i străpungă umărul stâng.

Ropote de aplauze răspătriră această iscusită lovitură. Cavalerul ce-l secolunda pe Malud, Sir Jarred, a descălecat și s-a repezit spre loja prințului ca să protesteze:

— Sir James nu are scut, strigă el. Nu e o luptă loială!

— Ba mi se pare chiar prea avantajoasă pentru cavalerul tău, replică prințul.

— Nu vrem să profităm, o întoarse Jarred.

— Tu ce părere ai, îl întrebă Gobred pe Sir Richard, care sosise și el în grabă. Sir James a pățit ceva înainte de a intra în arenă, de ce a rămas fără scut?

— N-a pățit nimic, spuse Sir Richard, l-a refuzat! Pretinde că „tâmpenia” aia n-ar face decât să-l încurce. Dar dacă Sir Jarred crede că lupta nu e loială din această cauză, atunci dorum ca și Sir Malud să arunce, la rândul lui, scutul.

— Mi se pare drept, a spus Gobred, zâmbind.

Cei doi adversari, mai atenți la luptă decât la ce se vorbea în lojă, se pregăteau pentru al doilea atac. Sângele șiroia pe spatele lui Sir Malud, pătându-i hainele și șaua. Tribunele erau în delir. Unii urlau din cauza scutului, alții își exprimau prin strigăte puternice admirația pentru lovitura reușită de Sir James. Se făceau pariuri. Tot Malud era favoritul, dar și Blake câștiga din ce în ce mai mulți adepți. Neavând bani, oamenii își jucau bijuteriile și caii. Un partizan fanatic al lui Malud parie, trei bidivii contra unul, pe favoritul său. De-abia pronunțase aceste cuvinte când vreo zece bărbați susținură pariul, uitând că înaintea primei ciocniri n-ar fi acceptat pariul nici pentru zece la unul.

De pe buzele lui Malud zâmbetul dispăruse. Nu mai arunca nici o privire spre tribune. Ochii îi fulgerau de mânie și își îndemnă calul pentru un nou atac asupra lui Blake, al cărui prim succes se datora, credea el, întâmplării.

Nefind încurcat de scut, Blake profita de rapiditatea și nervozitatea calului său, pe care-l călărise în fiecare zi de când sosise în Nimmr, astfel încât omul și animalul se cunoșteau perfect. Pentru a doua oară, Sir Malud se pomeni cu sabia oprită de lama adversarului. Spre marea sa uimire, vârful spadei lui Sir James și-a găsit loc pe sub scutul său și l-a atins în coaste. Nu era o rană prea adâncă, dar era dureroasă și imediat începu să sângereze.

Înnebunit de furie, încercă să-l lovească pe Blake cu sabia, dar acesta se dădu înapoi și, înainte ca Malud să se poată feri, îl lovi cu violență în coif.

Orbit de furie, clătînându-se pe cal, Malud atacă cu toată forța, hotărât de astă dată să-și doboare adversarul cu orice preț. Într-un zgomot asurzitor, se năpustiră unul în altul în fața lojei lui Gobred, schimbând câteva lovituri de sabie cu o asemenea rapiditate și forță, încât spectatorii nu-i mai puteau urmări. Și, deodată, spre uimirea tuturor, sabia lui Sir Malud îi zbură din mână și căzu, lăsându-l fără apărare în fața adversarului. Malud își opri calul și, îndreptându-se în șa, așteptă. Știa foarte bine că după reguli, Blake putea să continue lupta, până când Malud va cere îndurare. Nimeni nu se aștepta și cu atât mai puțin Blake ca un cavaler atât de orgolios să ceară îndurare de la adversar.

Stând mândru pe cal, Malud aștepta ca Blake să-l omoare. În tribune se lăsase o asemenea liniște că se auzea calul lui Malud rozându-și zăbala. Blake se întoarse spre Sir Jarred:

— Nobile cavaler, cheamă scutierul să-i dea sabia lui Sir Malud.

Tribunele fură zguduite de aplauze furtunoase. Ignorându-le, Blake stătea călare, alături de Sir Richard, așteptând ca adversarul său să-și recapete arma.

— Ei bine, Sir Richard, cât mi-ai da acum ca să port scut?

Richard începu să râdă:

— Ai avut noroc, James, dar nu uita că un bărbat mai abil în mânăuirea spadei te-ar fi spintecat de mult.

Înmarmat din nou, Sir Malud se îndreptă spre Blake. Își opri calul în fața americanului și îl salută plin de respect:

— Aduc omagiu unui nobil și generos cavaler!

Blake se înclină la rândul său:

— Ești gata?

Malud făcu semn că da.

— Atunci, *en garde!* strigă americanul.

Timp de câteva clipe, cei doi își struniră caii pentru a-și pregăti poziția de atac. Deodată, Blake ridică spada. Malud ridică scutul pentru a-și apăra capul dar, spre surprinderea sa, nu urmă nici o lovitură. Așteptă încordat, apoi coborî puțin scutul. Aceasta era mișcarea pe care o aștepta Blake. Izbi din nou cu spada în coiful celuiilalt.

Brațul lui Sir Malud căzu inert de-a lungul corpului și cavalerul se prăbuși de pe cal. Blake descălecă și se apropiе de inamicul lungit pe spate chiar în fața lojei princiare. Apăsă cu vârful spadei gâtul lui Malud și-i puse piciorul pe piept.

Mulțimea aștepta încordată lovitura de grație, dar Blake, ridicând capul, se adresă prințului:

— Iată un brav cavaler. N-am fost niciodată cu adevărat supărat pe el. Am să-l cruț, prințe, ca să te servească în continuare cu devotament, atât pe tine cât și pe cei care-l iubesc.

Spunând aceste cuvinte, Blake privi drept în ochii prințesei Guinalda și apoi porni țințos de-a lungul tribunei, urmat de Sir Richard, în aplauzele furtunoase ale spectatorilor.

Edward și Michael erau în culmea fericirii. Când Blake ajunse la cort, Edward se aruncă plângând la picioarele lui și-i îmbrățișa genunchii.

— Am știut eu! Ți-am spus eu, Michael, că acest nobil cavaler o să-l strivească pe Sir Malud!

Ostașii, heralzii și valeții din tabăra lui Blake jubilau. Dacă numai cu câteva minute mai devreme își blestemau soarta care i-a făcut să servească în tabăra unui învins, acum se uitau la Blake ca la cel mai mare erou din Nimmr. Cum se vor mai lăuda prietenilor, în fața cânilor cu bere, la întâlnirea din Marea Sală de Ospețe!

Edward îi scotea armura lui Blake. Michael îl eliberă cu greu pe Sir Richard din mijlocul unui grup de tineri ce nu mai conțineau cu laudele. Blake se îndreptă grăbit spre apartamentele sale, însoțit de Sir Richard. Când cei doi bărbați au rămas singuri, Richard puse o mână pe umărul prietenului său:

— Frate, gestul tău a fost nobil și cavaleresc, dar nu sunt sigur că a fost și înțelept.

— De ce? ripostă Blake. Nu puteam să omor un om care n-avea cum să se apere.

— Sunt de acord, dar felul în care ar fi procedat Malud în aceeași situație schimbă puțin problema.

— Nu-mi pasă. Acolo de unde vin eu se consideră un act de lașitate să uciți un om lipsit de apărare, explică Blake.

— Dacă cearta voastră n-ar fi mult mai gravă decât se crede, atunci aveai toate motivele să te arăți mărinimos. Dar Malud este gelos, iar gelozia sa nu se va potoli în urma celor petrecute astăzi. Ai avut ocazia să scapi de un dușman periculos și tenace, care n-ar fi ezitat să-ți dea lovitura de grație. Era dreptul tău și nimeni nu te-ar fi judecat. Acum ți-ai făcut un dușman și mai mare, pentru că te-ai dovedit superior lui. L-ai umilit foarte tare cruțându-l și, crede-mă, James, Malud nu e omul care să ierte, îl cunosc prea bine.

Cavalerii și doamnele de la curtea lui Gobred s-au așezat în jurul mesei pregătite în Marea Sală de Ospețe a scutului. Trei sute de persoane se găseau adunate aici, ca să nu mai vorbim de valeți și servitori.

Soseau mereu platouri mari cu hălci de carne de oaie și căprioară, ornate cu legume și udate din belșug cu vin și bere. La sfârșit, s-au servit niște prăjituri imense.

Discuțiile se purtau într-o atmosferă de bună dispoziție, marcată din când în când de hohote de râs. James era fascinat de spectacol. Fusese așezat în capul mesei, privilegiu acordat celor proaspăt intrați în rândul cavalerilor de Nimmr.

Toată lumea vorbea de lupta din acea dimineață. Blake era în centrul atenției și toți îl întrebau unde și cum a deprins această ciudată tehnică de luptă. Părea de necrezut ca un om fără scut să rănească și să doboare un adversar care purta acest indispensabil instrument de apărare.

Prințul Gobred, familia sa și demnitarii erau așezați la o masă mai înaltă, orientată perpendicular pe cealaltă, formând un „T” mare. Când Gobred dorea să se adreseze cuiva era de ajuns să ridice vocea de la înălțimea scaunului său. Dar lucrul nu era deloc simplu, pentru că, odată cu el, mai vorbeau și alții, din ce în ce mai tare, în hărmălaia generală.

Cum Blake era așezat la unul din capetele mesei mari, prințul trebui să strige pentru a-i vorbi. Totuși, vociferările încetară atunci când mesenii își dădură seama că vorbește prințul, bineînțeles în măsura în care nu erau prea amețiți de băutură.

Deodată, Gobred se ridică, fiind urmat de ceilalți, care încetară cu gălăgia.

— În sănătatea regelui Richard al Angliei! Trăiască Regele!

Răspunzând, toți mesenii băură în sănătatea lui Richard Inimă de Leu, de la a căruia moarte se împlineau șapte sute de ani...

Apoi băură în sănătatea prințului Gobred, a soției lui, Brynilda și a prințesei Guinalda.

Prințul Gobred strigă din nou:

— Pentru nobilul și valorosul cavaler care a luptat astăzi în arenă! Trăiască Sir James, Cavaler al Templului și, de astăzi, Cavaler de Nimmr! Trăiască!

Nici chiar numele lui Richard I al Angliei n-a produs atâta entuziasm. Ochii lui Blake cercetau întreaga sală, căutându-i pe ai prințesei Guinalda. A văzut-o ridicând paharul dar, distanța fiind prea mare, nu putea zări dacă privirea ei exprima prietenie sau dezgust.

Când gălăgia se mai potoli și mesenii se așezară, Blake se ridică din nou:

— Prințe, strigă el din celălalt capăt al sălii, cavaleri de Nimmr și doamnelor, vă propun un nou toast. Pentru Sir Malud!

Se lăsă un moment de tăcere. Apoi, ascunzându-și cu greu surpriza, s-au ridicat cu toții și au băut în sănătatea lui Sir Malud, care nu participa la festin.

— Ești un cavaler tare ciudat, strigă Gobred, cu vorbe și maniere bizare. Îți numești prietenii „bătrâne” și spui „toast” în loc de urare. Cred că am început să te înțelegem și am dori să știm mai multe despre țara ta și despre nobilii cavaleri care trăiesc acolo. Spune-ne, toți sunt așa de îndurători cu inamicii lipsiți de apărare?

— Dacă nu sunt, îi facem să fie!

— Îi faceți să fie? Să înțeleg că-i pedepsiți?

— Întocmai, Prințe!

— Și sunt multe ordine cavalerești?

— O puzderie!

— Zău?

— Da, o mulțime. Aproape toți suntem cavaleri.

— Este inimaginabil ca toți să fie cavaleri! Dar țărani, dar servitorii?

— Ei bine, cred că au mai rămas câțiva neciopliți de birocrați. Dar majoritatea suntem cavaleri. După cum vezi, lucrurile s-au mai schimbat din vremea lui Richard și până acum. Unii îi consideră ridicoli și demodați pe cavaleri și încearcă să se sustragă de la regulile cavalerești. Așa sunt, de pildă, ordinele Cavalerilor Ringului, ai Cavalerilor Centurii de Diamante și multe altele de care nici nu-mi aduc aminte.

— Deși nu înțeleg tot ce-mi spui, lumea ta pare a fi frumoasă și nobilă, spuse Gobred. Căci, dacă sunt atâtia nobili cavaleri, înseamnă că luptele sunt numeroase, nu-i așa?

— Așa-i, recunosc Blake, laconic.

Mormântul solitar

Stimbol nu vedea nimic în cortul cufundat în întuneric. Se auzea doar o respirație grea, ca a unui om cu somnul agitat. Asasinul se opri, încercând să-și potolească tremurul nervos. Se ghemui și începu să se târască în patru labe, spre cel ce dormea.

Deodată dădu peste cel ce dormea. Îl atinse, încercând să-i ghicească poziția. Ridică încet pumnul. Abia mai respira, de frică să nu-l trezească pe omul-maimuță. Se ruga ca acesta să doarmă adânc și ca lovitura să-i nimerască de prima dată inima.

Cu forța celui disperat, împlântă de mai multe ori pumnul în corpul victimei. Simți sângele cald șiroindu-i pe mână și se înfioră. Eliberat de frica sa teribilă de Tarzan, se îndreptă clătînându-se spre cortul șeicului. Mergea împleticindu-se, tremurând, îngrozit de oribila crimă pe care o comisese. Intră în *beyt*-ul șeicului și se prăbuși. Ibn Jad ieși din harem și zări, la lumina slabă a unei lanterne, omul prăbușit în cort.

— Ce s-a întâmplat, *Nasrany*? întrebă el.

— Am făcut-o, Ibn Jad, murmură Stimbol.

— Ce-ai făcut? strigă șeicul.

— L-am omorât pe Tarzan, Regele Maimuțelor.

— Vai! Vai! strigă din nou Ibn Jad. Tollog, unde ești? Hirfa! Ateja! Veniți aici! Auziți ce spune acest *Nasrany*!

Hirfa și Ateja ieșiră în fugă din harem.

— Auziți! L-a omorât pe bunul meu prieten, marele Șeic al Junglei! Tollog! Fahd! Unde sunteți?

Acum șeicul urla de-a binelea și arabii, alarmați, soseau în fugă de peste tot. Stimbol, îngrozit de crima sa, lăsat fără grai de schimbarea neașteptată de poziție a lui Ibn Jad, îl privea cu ochii măriți de spaimă.

— Luați-! strigă șeicul primilor sosiți în *mukaad*: Acest om l-a omorât pe Tarzan, Regele Junglei, prietenul meu, care urma să ne ajute să părăsim această țară periculoasă. Acum, toți ne vor fi dușmani. Prietenii lui Tarzan au să ne ucidă. Allah, ești martor că nu sunt vinovat de această crimă, revarsă mânia ta și a prietenilor lui Tarzan asupra acestui criminal.

Între timp, toată tabăra se adunase în jurul cortului șeicului. Cu toții erau surprinși de brusca părere de rău ce-l cuprinsese pe Ibn Jad pentru moartea lui Tarzan, știindu-se că relațiile sale cu Regele Junglei nu fuseseră niciodată prietenoase.

— Luați-! ordonă șeicul. Măine dimineată ne vom aduna să hotărâm ce facem cu el.

Îl târâu pe Stimbol până la cortul lui Fahd, îl legară de mâini și de picioare și-l lăsară în paza acestuia. După ce plecară, beduinul se apropie de Stimbol și-l întrebă în șoaptă:

— E adevărat că l-ai omorât pe șeicul junglei?

— Ibn Jad m-a pus s-o fac și acum nu mai recunoaște, se tângui Stimbol.

— Iar mâine dimineată o să te omoare ca să poată spune prietenilor lui Tarzan că asasinul a fost pedepsit, murmură Fahd.

— Salvează-mă, Fahd! îl imploră Stimbol. Salvează-mă, și am să-ți dau douăzeci de milioane de franci... Ți-o jur! Când o să fiu în siguranță, în cea mai apropiată colonie europeană, am să-ți dau imediat banii. Gândește-te, Fahd... douăzeci de milioane de franci!

— Mă gândesc, *Nasrany*, răspunse beduinul și cred că mă minți. Nu există atâția bani în toată lumea!

— Îți jur că am de zece ori mai mult. Dacă te-am mințit, să mă omori! Salvează-mă! Salvează-mă!

— Douăzeci de milioane de franci! Poate că totuși nu mînte, murmură Fahd.

— Ascultă, *Nasrany*! Nu știu dacă pot să te salvez, dar am să încerc. Însă te previn, dacă uiți cumva de cele douăzeci de milioane de franci, am să te ucid, chiar de-ar trebui să răscolesc întreg pământul ca să te găsesc! Ai înțeles?

Ibn Jad chemă doi sclavi și le porunci să scoată cadavrul din cort, să-l ducă în afara taberei și să-l îngroape.

Luminându-și calea cu felinarele, cei doi au învelit mortul în burnuz și l-au cărat până la un copac uriaș din apropierea taberei apoi i-au săpat o groapă la rădăcina acestuia. Astfel a fost pregătit mormântul lui Tarzan, Regele Junglei, în marginea pădurii pe care-o iubise atât de mult.

Sclavii i-au azvârlit cadavrul în groapă, l-au acoperit repede cu țărână și l-au lăsat în

mormântul lui solitar, în marginea junglei.

În zori, Ibn Jad îi adună pe bătrânii tribului. După ce au sosit cu toții, au observat că Tollog lipsește și, deși l-au căutat peste tot, nu au dat de el. Fahd sugerează că s-ar putea să fi plecat la vânătoare.

Ibn Jad le arată că pentru a scăpa de mânia prietenilor lui Tarzan și pentru a-și dovedi nevinovăția, trebuiau să-l pedepsească pe ucigaș.

N-a fost prea greu să-i convingă că trebuie omorât, mai ales că era vorba de un creștin. Singurul care s-a opus a fost Fahd.

— Am două motive, Ibn Jad, pentru care nu aș lua viața acestui *Nasrany*, spuse el.

— Pe Allah, nu există nici un motiv care să-l împiedice pe un drept-credincios să ia viața unui *Nasrany*! exclamă unul dintre bătrâni.

— Ascultați mai întâi ce am de spus și o să-mi dați dreptate, îi sfătui Fahd.

— Spune, Fahd, zise Ibn Jad.

— Acest *Nasrany* este un om bogat și puternic în țara sa. Dacă i-am cruța viața, ne-am putea alege cu mulți bani. Mort, nu mai valorează nimic. Dacă prietenii lui Tarzan află de moartea lui după ce noi vom fi în siguranță, departe de țara asta blestemată, atunci nu vom avea nici un câștig din moartea lui Stimbol. Și pe Allah, dacă-l omorăm acum, s-ar putea să nu fim crezuți că el e ucigașul lui Tarzan și am putea fi acuzați că l-am omorât ca să dăm vina pe el. În schimb, dacă-l păstrăm în viață și ne întâlnim cu prietenii lui Tarzan, le-am putea spune că l-am făcut prizonier pentru ca ei să se poată răzbuna.

— Cuvintele tale nu sunt lipsite de înțelepciune, recunosc Ibn Jad. Dar dacă *Nasrany* o să le spună minciuni, învinuindu-ne pe noi de moartea lui Tarzan? N-o să-l creadă mai degrabă pe el?

— Asta se poate rezolva imediat, spuse același bătrân. Să-i tăiem limba ca să nu mai poată vorbi pe seama noastră.

— Așa vom face! exclamă Ibn Jad.

— Pe Allah, nu! strigă Fahd. Cu cât îl vom trata mai bine, cu atât mai mare va fi recompensa pe care ne-o va da.

— Putem aștepta până în ultimul moment, spuse Ibn Jad, și dacă vedem că îl pierdem, atunci îi tăiem limba.

Destinul lui Wilbur Stimbol se afla din nou în mâinile zeilor. Scăpat de amenințarea lui Tarzan, Ibn Jad se întoarse cu și mai multă îndârjire la planul de pătrundere în Valea Mormântului. Se duse chiar el să discute cu șeful poporului Galla.

Apropiindu-se de satul lui Batando, străbătând taberele războinicilor Galla, șeful își dădu seama de poziția lui slabă și că trebuia să accepte ca pe o favoare orice condiție pusă de bătrâna căpetenie.

Batando îl primi cu aerul unui monarh puternic, îl asigură că a doua zi îl va escorta până la intrarea în Vale, dar că Ibn Jad trebuia mai întâi să elibereze toți sclavii din neamul Galla.

— Dar asta înseamnă să rămân fără cărăuși și servitori, strigă șeful.

Batando se mulțumi să ridice din umeri.

— Lăsați-mi-i măcar până când ne vom întoarce din Vale, îl imploră Ibn Jad.

— Nici un om din tribul meu nu vă va însoți în Vale, spuse Batando pe un ton fără replică.

A doua zi dimineața, cortul lui Ibn Jad a fost strâns primul. Era semnalul de plecare. Au pornit spre munți, înconjuțați de războinicii Galla.

Feijuan și ceilalți sclavi Galla, pe care arabii i-au adus cu ei din El-Guad, mergeau acum alături de frații lor, fericiți de libertatea recâștigată. Resemnat și umilit, Stimbol abia se târa, păzit de doi tineri beduini. Suflul îi era chinat de remușcări pentru omul ce zăcea în mormântul solitar, undeva în junglă.

Urcând cu pași hotărâți pe drumul sinuos, arabii și escorta lor se cățarau din ce în ce mai sus pe versantul munților din nordul Văii Mormântului.

La sfârșitul celei de-a doua zile, după ce și-au stabilit tabăra lângă un mic torent de munte, Batando îi arătă lui Ibn Jad intrarea într-o văgăună.

— Iată drumul spre Vale, spuse el. Vă lăsăm aici. Noi ne vom întoarce mâine în satele noastre.

A doua zi în zori, Ibn Jad văzu că toți oamenii lui Batando plecaseră încă din timpul nopții. Șeful nu avea de unde să știe că graba lor se datora spaimii de locuitorii misterioasei văi, de unde nici un Galla nu se mai întorsese vreodată.

Ibn Jad își petrecu toată ziua ridicând o tabără sigură pentru femei și copii, pe care voia să-i lase acolo până ce se vor întoarce din Vale sau vor vedea că-i pot lua cu ei fără nici un

risc.

În dimineața următoare, lăsând tabăra în paza câtorva bătrâni și beduini mai tineri, porni la drum cu mica lui armată. Ajunse la văgăună și, cu inima strânsă, intră în tunelul ce avea să-l ducă la împlinirea viselor sale. Intra, în sfârșit, în Valea Mormântului.

Marele Turnir

Cu două zile înainte, Regele Bohun, însoțit de numeroși cavaleri, scutieri și servitori, coborâse de la castelul său, îndreptându-se către Cetatea Nimmr. În fiecare an, în duminica Paștelui, începea Marele Turnir. Panglici vesele fluturau în vârful lăncilor iar caii erau împodobii ca de sărbătoare. Cavalerii Mormântului purtau pe spate cruci roșii, semn că își încheiaseră misiunea în Sfântul Pământ și că se întorceau de-acum în Anglia.

Coifurile lor erau acoperite cu piei de bivol. Deviza și culorile de pe scuturile lor erau diferite de cele ale Cavalerilor de Nimmr, dar, în afara acestor detalii și a crucilor de pe spate, ar fi putut trece foarte bine drept vrednici și fideli cavaleri ai lui Gobred.

Vitele de povară, împodobite și ele, duceau corturile uriașe ce trebuiau să adăpostească pe cavaleri pe durata turnirului, cât și bagajele acestora, armele și proviziile pentru cele trei zile ale marii întâlniri. Un obicei vechi de mai bine de șapte secole, interzicea Cavalerilor de Nimmr și celor ai Mormântului să mănânce din aceeași pâine.

Marele Turnir, un adevărat armistițiu pentru cele două regate, prilejuia o etalare a vitejiei și a calităților de luptători ale cavalerilor și se transforma într-un grandios spectacol, la care asistau împreună, o dată pe an, oameni până atunci potriviți. Relațiile amicale între cele două tabere nu erau posibile, datorită importanței și seriozității întâlnirii cavaleri din ambele tabere fiind adesea omorâți sau a spiritului atribuirii marelui premiu.

Acest premiu întreținea ruptura care, de șapte secole și jumătate, despărțea Cavalerii Aversului de cei ai Reversului. El consta în cinci fecioare pe care învingătorii le luau de la învinși și pe care prietenii și rudele lor nu aveau să le mai vadă niciodată.

Deși durerea era atenuată de atenția de care se bucurau aceste tinere după obiceiurile și legile cavalești, totuși prețul plătit de cei învinși era cu atât mai mare, cu cât urma unei înfrângerii usturătoare pe câmpul de luptă. După turnir, fecioarele erau încredințate lui Gobred sau Bohun, fiind date de aceștia în căsătorie cavalerilor aleși de ei.

Fără îndoială, originea obiceiului venea din înțeleaptă dorință a unui strămoș de-al lui Gobred sau Bohun, de a face în așa fel ca rasa să rămână solidă și virilă, printr-o împrosptărare periodică cu sânge nou. Pe de altă parte îi împiedica pe locuitorii celor două cetăți să devină prea diferiți în obiceiuri, moravuri și limbă.

Multe femei fericite din Nimmr erau născute în Cetatea Mormântului și rareori se întâmplă ca tinerele fete să sufere mult timp. Era o onoare să fii aleasă și de aceea, de fiecare dată, numărul fecioarelor care își doreau acest lucru era mai mare decât era nevoie.

Fetele ce constituiau premiul oferit de Cetatea Mormântului în acest an călăreau armăsari albi bogat împodobiți și erau escortate de o gardă de onoare. Tinerele, alese pentru frumusețea lor, ca să facă onoare cetății în care se născuseră, erau îmbrăcate elegant și se plecau sub greutatea podoabelor din aur, argint și pietre prețioase.

În câmpia ce se întindea în fața cetății Nimmr, pregătirile pentru turnir începuseră de mai multe zile. Arena fusese netezită cu un tăvălug uriaș de lemn, iar vechile tribune de piatră au fost curățate și reparate. Schela ce urma să susțină tribuna fusese deja montată. Aici vor sta în jilțuri, protejați de soare, demnitarii și doamnele de la cele două curți, în jurul arenei erau montați stâlpi ce urmau să poarte sute de flamuri. În cetate, ciocanele armurierilor și fierarilor răsunau până târziu în noapte. Din mâinile lor ieșeau rând pe rând vârfuri de lănci, cămăși de zale și coifuri.

Blake urma să participe și el la Marele Turnir și îl aștepta cu aceeași înfrigurare ca înaintea meciului de sezon, pe vremea când jucase fotbal la colegiu.

Fusese înscris la două probe de spadă, una în care cinci cavaleri din Nimmr întâlneau cinci cavaleri din Cetatea Mormântului, în a doua urmând să întâlnească un singur adversar. Acum, prințul Gobred conta pe el pentru obținerea punctelor la disciplinele cu spada, însă la luptele cu lancea, participarea lui se rezuma la înfruntarea finală, la care participau o sută de Cavaleri ai Mormântului și o sută de Cavaleri de Nimmr.

Regele Bohun și suita sa își stabiliseră tabăra într-o pădurice de stejari, la un kilometru și jumătate de cetate, legile turnirului nepermițându-i să se apropie mai mult, înaintea orei stabilite pentru începerea turnirului.

Potrivit obiceiului cavalerilor, Blake și-a ales o armură care să-l distingă de ceilalți, și își împodobise calul pe măsură. Cămașa sa de zale era de un negru intens, a cărei sobrietate era compensată doar de coiful din piele de leopard și de panglica albastru cu argint din vârful

lăncii. Șaua era și ea neagră, tivită cu albastru și argint. Bineînțeles, se adăugau crucile de rigoare de pe piept și de pe veșmântul calului.

Când ieși din apartamentele sale, în ziua deschiderii turnirului, urmat de Edward ce-i ducea lancia și scutul, fu o apariție sumbră în mijlocul cavalerilor cu armuri strălucitoare și a doamnelor bogat îmbrăcate din curtea cea mare.

Ținuta sa sobră atrase imediat atenția și deveni repede foarte popular, fapt dovedit de grupul ce se formă în jurul lui. Unii găseau că îmbrăcămintea neagră îi dădea un aer trist.

Guinalda se afla și ea acolo dar stătea pe o bancă și vorbea cu una dintre fetele alese ca premiu din partea Nimmr-ului. Blake se desprinsese de cei care-l înconjurau și traversă curtea, îndreptându-se spre prințesă. Când ajunse lângă ea, aceasta îl privi, îl salută cu o ușoară înclinare din cap, apoi își reluă discuția cu tânăra fată. Respingerea era prea evidentă ca să nu se observe dar Blake nu era omul care să accepte așa ceva și să plece fără nici o explicație. Îi venea greu să creadă că prințesa îi mai purta pică pentru discuția în care dăduse de înțeles că ea îi arată mai mult interes decât voia să recunoască. Trebuia să existe un alt motiv, mai serios.

Deși ea continua să-l ignore, el rămase liniștit în fața ei, așteptând răbdător ca prințesa să binevoiască să-l bage în seamă.

Observă că ea devenea tot mai nervoasă, la fel ca și tânăra cu care discuta. Pauze din ce în ce mai lungi le întrerupeau conversația. Guinalda bătea nervoasă cu pantoful în dalele de piatră. Roșeața îi cuprindea încet chipul. Tânăra se agita și ea din ce în ce mai vizibil: trăgea de capetele șalului și-și netezea stofa tunicii. În cele din urmă se ridică și, înclinându-se în fața prințesei, ceru permisiunea să se retragă pentru a-și lua rămas bun de la mama sa.

Guinalda îi dădu voie să plece. Apoi, rămânând singură cu Blake, nemaiputând să-l ignore, se întoarse spre el furioasă:

— Am avut dreptate! Ești un bătăran cu pretenții. Pentru ce stai proțăpît aici și te uiți la mine când ți-am dat foarte clar de înțeles că n-am chef să mă plictisești? Te rog să pleci!

— Pentru că... începu Blake. Pentru că te iubesc.

— Ticălosule! strigă Guinalda, tresărind. Cum îndrăznești?

— Aș îndrăzni orice pentru tine, Prințesă, răspunse Blake, pentru că te iubesc.

Guinalda îl privi tăcută drept în ochi, apoi un zămbet batjocoritor îi apărură pe buze.

— Minți! spuse. Am aflat ce-ai spus despre mine! Și, fără să mai aștepte răspunsul, trecu repede pe lângă el și se îndepărtă.

Blake o ajunse repede din urmă.

— Ce-am spus despre tine? întrebă el. Nimic ce n-aș putea repeta în fața întregului Nimmr. Nu mi-am luat libertatea să-i mărturisesc că te iubesc nici măcar prietenului meu cel mai bun, Sir Richard. Ești singura care o știe.

— Eu am auzit cu totul altceva, spuse Guinalda cu semeție, și n-am de gând să mai continui această discuție.

— Dar... începu Blake.

În acea clipă răsună o trâmbiță la poarta dinspre ballium. Era semnalul de încălecare.

Pajul Guinaldei alergă spre ea ca să o însoțească până la tatăl ei. Sir Richard apărură și-l luă pe Blake de braț.

— Vino, Blake, strigă el. Trebuia să fii deja în șa, căci astăzi călărim în primul rând.

Astfel, Blake fu nevoit să plece înainte de a obține o explicație pentru atitudinea ei de neînțeles.

Poarta de nord a ballium-ului oferea un spectacol însuflețit și plin de culoare. Pe aici treceau spre arena dinafara cetății o mulțime de cavaleri, doamne, paji, scutieri, grăjdari, ostași și cai. Mulțimea adunată ajungea până în estul și sudul ballium-ului și ieșea într-una pe poarta cea mare, pe drumul ce ducea spre arenă.

În frunte călăreau mareșalii și heralzii, urmați de prințul Gobred. Veneau din spate un număr mare de cavaleri, ale căror flamuri colorate fluturau vesele. Urmau doamnele și apoi un alt grup de cavaleri. Puțin mai în spate mergeau trupele de ostași, înarmați cu arcuri, sulite sau halebarde.

O sută de oameni rămăseseră de pază la castel, urmând ca a doua zi să fie înlocuiți, ca să asiste și ei la celelalte probe ale turnirului.

În timp ce cavalerii de Nimmr își continuau drumul spre arenă, Cavalerii Mormântului ieșeau din tabăra lor din păduricea de stejari. Mareșalii celor două tabere își pregătiseră în așa fel plecarea, încât să intre în același timp în arenă.

Doamnele din Nimmr au ieșit din cortegiu și au luat loc în tribună. Cele cinci fecioare ale

Nimmr-lui și cele ale Mormântului au fost conduse până la o mică tribună montată într-un capăt al arenei.

Cavalerii s-au aliniat în rânduri strânse, cei din Nimmr în sudul arenei iar cei ai Mormântului, în nord. Gobred și Bohun s-au întâlnit călare în mijlocul arenei; pe un ton solemn, Bohun a lansat vechea provocare, după datinile și legile Marelui Turnir și i-a aruncat mânușa lui Gobred. Ridicând-o, Gobred a acceptat provocarea și astfel a început, în mod oficial, turnirul.

După ce Gobred și Bohun și-au salutat cavalerii, cei care nu luau parte la întâlnirile primei zile ieșiră din arenă și își ocupară locurile în tribune. Cavalerii care urmau să lupte în prima zi s-au așezat pe un singur rând pentru a face turul arenei, cu dublul scop de a se prezenta spectatorilor și de a vedea de aproape premiile oferite de adversarii lor. În afara tinerelor fete erau și alte numeroase trofee, dar de o importanță mai mică: bijuterii, cămăși de zale, lănci, spade, scuturi, armăsari focosi și nenumărate obiecte prețuite de luptători sau de doamnele lor.

Cavalerii Mormântului au deschis parada cu Bohun în frunte. Cu toții au văzut că ochii regelui se fixau deseori în tribună asupra femeilor. Bohun era un tânăr încoronat recent, în urma morții tatălui său. Era arogant și tiranic. Toată lumea din Nimmr știa că, de câțiva ani, era în fruntea unui grup de cavaleri hotărâți să facă război cu Nimmr, pentru a cuceri cetatea și a stăpâni astfel întreaga Vale a Mormântului.

Ajuns în fața lojei centrale, unde stătea prințul Gobred însoțit de prințesele Brynilda și Guinalda, privirea lui Bohun se opri pe chipul fetei lui Gobred.

Își struni calul și o privi pe Guinalda drept în ochi. Gobred se înroși de mânie căci atitudinea lui Bohun era lipsită total de curtoazie și se ridică amenințător din jilț. Dar, în aceeași clipă, Bohun, după ce s-a înclinat adânc, și-a continuat drumul, însoțit de cavalerii săi.

În acea zi, laurii reveniră Cavalerilor Mormântului, care au obținut două sute douăzeci și șapte de puncte, față de o sută șase ale Cavalerilor de Nimmr.

În ziua a doua, după obicei, turul de onoare era făcut de cavalerii ce urmau să lupte pentru prima oară, conduși de un herald. Spre surprinderea tuturor, Bohun se așază din nou în fruntea călăreților săi pentru a defila prin fața tribunelor și, din nou, se opri să o privească insolent pe prințesa Guinalda.

În această zi, Cavalerii de Nimmr s-au luptat mai bine, pierzând doar șapte puncte. Dar situația rămânea aceeași, Cavalerii Mormântului aflându-se în frunte, cu trei sute nouăzeci și șapte de puncte față de două sute șazeci și nouă ale celor de Nimmr.

Astfel, la începutul celei de-a treia zi a turnirului, cavalerii Mormântului se puteau lăuda cu un avans de o sută douăzeci și opt de puncte, ce părea practic imposibil de trecut. Cavalerii de Nimmr trebuiau să facă adevărate minuni dacă doreau să mai câștige turnirul.

Din nou, contrar obiceiului de secole, Bohun își conduse noii luptători în arenă la deschiderea întâlnirii și, din nou, se opri în fața lojei lui Gobred. Pentru o clipă, ochii i se fixară pe frumosul chip al Guinaldei, apoi se adresă tatălui fetei:

— Prințe Gobred de Nimmr, spuse el pe un ton disprețuitor și arogant, după cum știi, vrednicii mei cavaleri i-au bătut pe ai tăi cu o sută douăzeci de puncte și, practic, am câștigat turnirul. Ți voi face deci o propunere.

— Vorbește, Bohun! Marele Turnir este încă departe de a fi câștigat, dar dacă vrei să-mi faci o propunere pe care un prinț onorabil să o poată lua în considerație, ai cuvântul meu că va fi primită cum se cuvine.

— Cele cinci fecioare ale voastre sunt la fel de bune ca și ale noastre, spuse Bohun. Dar dă-mi fata ta să o fac regină a Văii Mormântului, iar eu îți cedez turnirul.

Gobred păli. Când îi răspunse însă, vocea îi era măsurată și demnă de un prinț ce știe să-și stăpânească emoțiile.

— Sir Bohun, spuse el, refuzând să-i acorde inamicului titlul de rege, cuvintele tale sunt o ofensă pentru urechile unui om de onoare. Ele insinuează că fata lui Gobred este de vânzare și că onoarea cavalerilor de Nimmr poate face obiectul unui asemenea târg. Pleacă! Întoarce-te în partea ta de arenă înaintea să-mi pun servitorii să te alunge cu loviturile de ciomag.

— Deci ăsta-i răspunsul tău? strigă Bohun. Atunci să știi că-ți voi lua cele cinci fecioare după regula Marelui Turnir, iar pe fata ta prin forța armelor!

Spunând acestea, își roti spada deasupra capului și, îmboldindu-și calul, plecă în galop.

Propunerea lui Bohun precum și replica indignată a prințului Gobred se răspândiră ca fulgerul printre Cavalerii de Nimmr. Luptătorii din această ultimă zi simțiră crescând în ei o forță de neînving, pentru apărarea onoarei Nimmr-lui și a prințesei Guinalda.

Avansul mare luat de Cavalerii Mormântului în primele două zile ale Turnirului nu făcea decât să-i îndârjească și mai tare. Mareșalii lor nu mai trebuiau să-i îndemne. Tinerii cavaleri de Nimmr auziseră provocarea și erau nerăbdători să-i răspundă în arenă, cu armele,

Întrecerile din această ultimă zi urmau să fie deschise de lupta lui Blake cu un oarecare Cavaler al Mormântului, cu spada și scutul. Când totul fu gata, cei doi intrară în sunet de trâmbițe, înaintând fiecare de-a lungul tribunei sale. În timp ce adversarul său se opri în fața lui Bohun, Blake îngenunche în fața prințului Gobred. Duse garda spadei la buze, salutându-l, și privind-o insistent pe Guinalda.

— Să fii la înălțime, Cavaler, întru gloria și onoarea Cetății Nimmr, îi ură Gobred. Domnul Nostru Iisus Hristos să te binecuvânteze și să vegheze asupra ta, preaiubite Sir James!

Spada mea și viața, pentru gloria și onoarea cetății Nimmr! acesta ar fi trebuit să fie răspunsul lui Blake, după obiceiul Marelui Turnir. El însă rosti:

— Spada mea și viața, pentru gloria și onoarea cetății Nimmr și pentru prințesa mea!

După expresia de pe chipul prințului, era clar că nu se supăraseră, iar disprețul din privirea Guinaldei dispăruse; se ridică și, smulgându-și o panglică, se apropie de marginea lojei, privind-l pe Blake drept în ochi și spunându-i:

— Primește această fundă de la doamna ta, nobile cavaler, spuse ea, și poart-o cu onoare spre victorie.

Blake se apropie de balustradă, aplecându-se, ca Guinalda să-i poată prinde funda pe umăr. Chipul ei aproape că-l atinge pe-al său; îi simțea parfumul îmbătător al părului și răsuflarea caldă pe obraji.

— Te iubesc, murmură el, ca să audă doar ea.

— Ești un bădăran, răspunse ea, la fel de încet. Numai gândindu-mă la cele cinci fecioare te-am încurajat oferindu-ți această favoare.

— Te iubesc, Guinalda, spuse Blake, privind-o drept în ochi, și... știu că mă iubești și tu!

Înainte ca prințesa să-i poată răspunde, americanul se îndepărtă. Trâmbițele răsunară. Se îndreptă în galop spre capătul arenei.

Acolo se aflau deja Edward, foarte agitat, Sir Richard, Michael, un mareșal, câțiva heralzi și ostași..., toți prietenii, care mai de care încurajându-l și sfătuindu-l.

Blake aruncă scutul, dar de data asta nimeni nu-l mai dezaproabă. Dimpotrivă, zâmbeau cu mândrie și cu subînțeles, căci oare nu-l văzuseră ei învingându-l pe Sir Malud, doar cu spada și cu icusința sa?

Trâmbițele răsunară pentru a doua oară. Blake se întoarse și, dând pintoni calului, galopă până în mijlocul arenei. Un Cavaler al Mormântului venea amenințător spre dânsul.

— Sir James! Sir James! Sir James! strigau spectatorii din tribunele de la sud, în timp ce tribunele din nord scandau numele cavalerului lor.

— Cine-o fi cavalerul negru? se întrebau aceștia.

— N-are scut! strigau alții. E un nebun! Sir Guy o să-l străpungă de prima dată! Sir Guy! Sir Guy!

Vin Sarazinii!

În timp ce la Nimmr începuse cea de-a doua zi a Marelui Turnir, un grup de oameni bronzăți, înarmați cu muschete, ajungea la capătul defileului. Jos, sub ochii lor, se întindea Valea Mormântului și castelul regelui Bohun. Drumul fusese atât de puțin folosit încât abia se mai zărea printre hățșurile de mărăcini!

Acum, Ibn Jad putea vedea, foarte aproape, un drum bătătorit ce ducea la ceea ce părea să fie o fortăreață. Puțin mai departe se zăreau zidurile de apărare ale castelului lui Bohun. În față era un fort ce păzea intrarea în cetate. Căutând să nu-și facă simțită prezența, Ibn Jad și beduinii săi se strecurau spre poartă, unde făceau de gardă, fără nici o tragere de inimă, un bătrân cavaler și câțiva ostași. Ascunși în mărăcini, arabii văzură doi negri îmbrăcați ciudat, chiar în fața marelui portal.

Înarmați cu arcuri și săgeți, cei doi voiau să vâneze iepuri. Niciodată nu văzuseră vreun străin pe drumul vechi și vânau de ani de zile între portal și vârful muntelui, întrucât li se interzicea să se aventureze mai departe. Oricum, nici nu erau prea curioși căci, deși erau descendenți ai poporului Galla, se considerau englezi și erau convinși că dincolo de munți se afla o armată uriașă de sarazini, gata să-i nimicească de îndată ce i-ar prinde pe acolo.

Astăzi vânau ca întotdeauna când erau de gardă la forturi. Înaintau cu grijă, așteptând să zărească vreun iepure. Nu-i văzuseră pe oamenii cu chipuri întunecate ce pândeau din mărăcini.

Ibn Jad văzu poarta cea mare deschisă și grilajul masiv ridicat. Bătrânul cavaler și ostașii săi erau cu totul lipsiți de vigilență, dar regele Bohun nefiind acolo, nu avea cine să-i certe.

Ibn Jad și oamenii săi se strecurau spre poartă.

Ce făceau în acest timp cei din gardă? Bătrânul își lua micul dejun, într-unul din crenelurile fortului. Ceilalți, profitând, trăgeau un pui de somn la umbra copacilor din preajmă.

Arabii se lipiră ca niște umbre de-a lungul zidului, așteptând cu muschetele pregătite semnalul lui Ibn Jad pentru a pătrunde în cetate. Șeicul se furișă pe poartă, urmat în liniște de beduinii săi. Au pătruns în ballium, înainte ca soldații să-și dea seama că pericolul ce plana de șapte secole asupra lor căpătase acum o altă formă.

Când îi văzură pe beduini, ostașii țâșniră, cu arcurile și halebardele în mâini, gata să-și apere poarta. Începură să strige:

— Vin Sarazinii! Vin Sarazinii!

Bătrânul cavaler și cei doi negri o luară la fugă spre ballium.

Mai jos, la castelul regelui Bohun, oamenii de pază și cei care au rămas de gardă pe timpul Turnirului, auziră și ei zgomote ciudate dinspre fortăreață. Strigătele speriate ale soldaților erau acoperite de niște pocnituri seci, neobișnuite, care păreau un fel de tunete mai slabe. Se adunară cu toții la poarta castelului și, împreună cu cavalerii, se sfătuiră cum să facă față atacului sarazin.

Fiind cavaleri, nu puteau face decât un singur lucru. Dacă oamenii de la fortăreață erau în pericol, trebuiau să le sară în ajutor. Adunându-și toți oamenii de care dispunea, mai puțin doi cavaleri și doi soldați pe care i-a lăsat de pază la castel, mareșalul cetății sări în șa și se îndreptă spre fortul exterior.

La jumătatea drumului era cât pe ce să dea nas în nas cu arabii. Ibn Jad și mica lui trupă, după ce învinse cu ușurință paza slab înarmată a porții, se îndreptă acum spre castel. Văzând că sosesc întâriri, șeicul se grăbi să-și ascundă oamenii în tufele de la marginea drumului. Astfel, mareșalul trecu pe lângă ei fără să-i vadă. Arabii ieșiră din ascunziș și-și continuară nestingheriți drumul spre castel.

Străjerii de aici așteptau cu grilajul ridicat desfășurarea evenimentelor. Planul era ca în cazul retragerii propriei armate să fie pregătiți să coboare grilajul imediat ce ai lor ar fi fost la adăpost, în ballium-ul castelului. Astfel, poarta s-ar fi închis drept în nasul sarazinilor. Că inamicii erau sarazini, nu înțepea nici o îndoială: nu așteptau, oare, acest asalt, de aproape șapte secole și jumătate? Era clar că sosise ceasul hotărâtor.

În timp ce străjerii discutau toate acestea, Ibn Jad îi privea dintr-un tufiș aflat doar la câțiva metri de grilaj. Șiretul beduin știa la ce servește grilajul și căuta modalitatea de a pătrunde în castel înainte ca străjerii să i-l trântască în nas. În cele din urmă, pe buze îi apără un zâmbet viclean. Găsise soluția. Chemă la el trei beduini și le spuse în șoaptă planul

de atac. Patru străjeri stăteau lângă grilaj, gata să-l coboare, și îi vedea perfect pe toți. Cu multă prudență, șeicul și cei trei beduini ridicară bătrânele muschete și ochiră.

— Foc! strigă Ibn Jad, și cele patru muschete își scuipară plumbii.

Soldații se prăbușiră, iar arabii au pătruns în castelului regelui Bohun, invadând ballium-ul.

Intrarea în castel era liberă: un șanț adânc despărțea ballium-ul de zidul castelului, dar podul era coborât, grilajul ridicat și marele portal fără pază.

Între timp, mareșalul și ostașii săi ajunseseră la fortăreață fără să întâlnească vreun sarazin. Aici îi găsi pe străjeri într-o baltă de sânge. Unul din ei era încă în viață și, cu ultimele puteri, le spuse:

— Au venit Sarazinii...

— Unde sunt? întrebă mareșalul.

— Nu i-ați văzut, Sir? întrebă muribundul. Au coborât spre castel.

— Imposibil! strigă mareșalul. N-am întâlnit pe nimeni!

— S-au îndreptat spre castel, rosti el cu greutate.

Mareșalul se încruntă:

— Erau mulți?

— Doar câțiva. Cred că nu-i decât avangarda oștirii sultanului.

În aceeași clipă se auziră detunături la castel.

— La naiba! strigă mareșalul.

— S-au ascuns în mărăcini! strigă un alt cavaler.

— Doamne, n-am lăsat decât patru oameni la poarta castelului și le-am ordonat să lase grilajul ridicat până la întoarcerea noastră. Dumnezeuule, am cedat fără luptă Cetatea Mormântului! Ucidem-mă, Sir Morley! spuse mareșalul, că asta merit!

— Nu, Sir Bulland! Avem nevoie acum de toate lăncile, de toate spadele, de toate arcurile de care dispunem. Nu e momentul să-ți dai viața, când poți să ți-o dăruiești Domnului Nostru Iisus, apărând Mormântul Său de păgâni!

— Ai dreptate, Morley, strigă mareșalul. Rămâi aici, cu șase oameni, să aperi poarta. Eu plec la castel cu ceilalți, să-i atac pe sarazini.

Dar când au ajuns la poarta castelului, au găsit grilajul coborât și un sarazin bărbos și tuciuriu privindu-i batjocoritor printre barele de fier. Mareșalul ordona unui arcaș să-l ținască. Dar, în timp ce arcașul își pregătea săgeata, un fulger ieși dintr-un obiect ciudat pe care sarazinel îl ținea lipit de umăr. Arcașul scoase un strigăt și se prăbuși, mort. Ceilalți soldați fugiră înspăimântați. Erau oameni curajoși, gata să înfrunte orice pericol, dar, în fața supranaturalului, a magiei, nu puteau reacționa altfel. Și ce putea fi mai ciudat decât moartea tășnind dintr-o flacără, traversând spațiul și lovindu-l fără veste pe unul din tovarășii lor? Sir Bulland era însă mareșal și Cavaler al Mormântului. Era și el îngrozit, dar ceva îl ținutua locului, ceva mai presus decât frica de moarte: *Onoarea!*

Sir Bulland nu putea să fugă! Rămase deci călare, în fața porții, vrând să-i provoace pe sarazini la duel, un duel pe viață și pe moarte, între cel mai valoros luptător al lor și dansul, pentru a hotărâ astfel soarta castelului. Era o chestiune de onoare.

Dar arabii aveau deja castelul. Mai mult, ignorau cu totul onoarea de care le vorbea Sir Bulland, așa că se mulțumiră să-i rădă în nas.

Ei știau doar că era un *Nasrany* și că era neînmărmat. Nu contau lancea lungă și spada lui imensă, întrucât erau dincolo de grilaj. Unul dintre arabi ridică muscheta, ochi printre gratii și trase. Plumbul trecu prin cămașa de zale, străpungând inima nobilă, de adevărat cavaler, a lui Sir Bulland.

Ibn Jad avea acum castelul regelui Bohun, și credea că descoperise fabuloasa și bogata cetate Nimmr, despre care îi vorbise bătrânul lui *sahar*. Se gândea cum să-și aducă femeile, copiii și pe cei câțiva tineri pe care-i lăsase de pază la intrarea în tunel, fără să fie îngrijorat de ceilalți soldați *Nasrany* care scăpaseră cu viață. Era atât de mulțumit de capturarea cetății și a tezaurului, încât chiar se gândea să-l lase, pentru moment, în viață.

La ordinul său, beduinii începură să scotocească prin castel, căutând comoara. N-au fost dezamăgiți: Bohun era foarte bogat. Valea Mormântului era plină de aur și pietre prețioase. Timp de șapte secole și jumătate, sclavii Mormântului și ai Nimmr-ului au spălat aurul și au extras pietre prețioase din zăcămintele din Vale. Pentru locuitorii Văii, valoarea lor era cu totul alta: niște jucării, pe care le adunau și chiar le schimbau între ei la diferite ocazii, dar nu le țineau ascunse sub cheie. De ce ar fi făcut-o, într-o țară în care nimeni nu fura așa ceva? Își păzeau cu strășnicie femeile, caii, dar nu și aurul sau bijuteriile.

Ibn Jad umplu un sac uriaș cu bogățiile găsite în castelul regelui Bohun, mai multe decât sperase vreodată. Se întâmplă însă un lucru ciudat: deși avea acum o avere cu mult mai mare decât ar fi putut cheltui în toată viața lui, voia și mai mult. La urma urmelor, nu era deloc ciudat: Ibn Jad era, și el, tot om.

Își petrecu noaptea în castel și, în timp ce toți dormeau, își făcu un nou plan. Zărise în timpul zilei, la capătul văii întinse ce se pierdea în munți, ceva ce semăna cu un oraș. Ibn Jad își spuse:

— Poate că cetatea aceea este și mai bogată. Am să văd eu, mâine.

Cavalerul negru

La marginile terenului, cei doi armăsari tropăiau nervos. În tribune se așternuse liniștea. Adversarii porniră în galop unul spre celălalt. Puțin înainte de a se întâlni în mijlocul arenei, Sir Guy văzu că adversarul său nu avea scut. Ei și? A fost trimis așa de ai săi și deci nu era treaba lui. Oricum, era în avantajul său. Puteau să-l fi trimis chiar și fără spadă, el tot ar fi avut dreptul să-l omoare fără să-și păteze onoarea de cavaler. Astea erau legile Marelui Turnir.

Și totuși, acest fapt i-a distras atenția cavalerului de la ceea ce ar fi trebuit să-l preocupe, și anume, cum să învingă chiar din primul atac. Calul adversarului său se dădu la o parte exact în clipa când urmau să se izbească unul de altul. Cavalerul Mormântului stătea ridicat în scări, la fel cum făcuse și Sir Malud, gata să dea o lovitură cumplită. Blake își împinse calul lateral, spre Sir Guy. Spada acestuia căzu greu și făcu un zgomot asurzitor, alunecând pe lama spadei cavalerului de Nimmr. Guy își ridică scutul să-și protejeze fața și gâtul și, deci, nu-l mai putea vedea pe Sir James; calul său se clătina și fu cât pe ce să cadă.

Încercă să-l strunească și, în acel moment, spada lui Blake îi trecu pe sub scut, străpunse gulerul protector și i se înfipse în gât.

Cu un horcăit înfricoșător, înecându-se în sângele ce-i tâșnea din rană, Sir Guy, brav cavaler al Mormântului, se prăbuși de pe cal. Tribunele din sud explodară în strigăte de bucurie.

După legile Marelui Turnir, cavalerul doborât de pe cal este considerat mort. Nu se dă niciodată lovitură de grație, nici un cavaler nu e ucis decât dacă este absolută nevoie. Cel ce a câștigat merge până la cortul învinsului, apoi se întoarce, face turul tribunelor și se oprește în dreptul propriului cort, așteptând ca un herald din tabăra opusă să-i aducă premiul.

Îată de ce, atunci când Blake a descălecat cu spada în mână, apropiindu-se de Sir Guy, în tribunele din sud toți au încremenit cu răsuflarea tăiată, în timp ce un vuiet de furie se ridica dinspre tribunele din nord.

Mareșalii și heralzii din tabăra adversă porniră în galop spre Blake. Temându-se că va fi atacat și omorât, Sir Richard porni și el în fruntea altui grup spre mijlocul arenei.

Blake se apropie de Sir Guy, care zăcea pe spate, încercând în zadar să se ridice. Și când toți se așteptau să-l vadă înfigându-și spada în trupul acestuia, Blake își puse arma jos și îngenunche lângă rănit.

Își trecu un braț pe sub umerii lui, îl ridică încetitor, sprijinindu-l pe genunchi, îi scoase coiful și gulerul de piele. Când mareșalii, heralzii și toți ceilalți au ajuns lângă el, Blake încerca să oprească șuvoiul de sânge.

— Repede! le strigă el, un chirurg! Nu-i atinsă jugulara, dar hemoragia trebuie oprită.

Între timp, cavalerii descălecară și se îngrămădiră în jurul lui. Sir Richard era printre ei. Un herald de-al lui Sir Guy îngenunche și-l luă pe tânăr din brațele lui Blake.

— Vino! spuse Sir Richard, să-l lăsăm pe bravul cavaler cu prietenii lui.

În timp ce se ridica, Blake zări chipurile uimite ale cavalerilor Mormântului. Pe când era gata să plece, unul dintre ei îi vorbi. Era un bătrân mareșal al regelui Bohun.

— Ești un cavaler destoinic și generos, îi spuse el lui Sir James. Ești și foarte curajos, căci ai sfidat legile Marelui Turnir și obiceiurile lui centenare.

Blake ripostă imediat:

— Puțin îmi pasă mie de legile și obiceiurile voastre. În țara de unde vin, nimeni n-ar lăsa să moară, fără să încerce să-l salveze, nici chiar pe un ticălos nenorocit, cu atât mai puțin un tânăr curajos și vrednic. Cum eu l-am rănit, e normal să încerc să-l ajut.

— Da, explică Sir Richard, căci altfel ar fi huiduit.

Victoria din prima probă a zilei n-a fost decât începutul unei serii întregi de succese pentru cavalerii de Nimmr. Înaintea ultimei probe, scorul era de patru sute cincizeci și două de puncte la patru sute patruzeci și opt pentru cavalerii de Nimmr. O diferență de patru puncte în acest stadiu al turnirului era practic nulă, căci câștigarea ultimei probe putea să aducă o sută de puncte învingătorilor.

Era încercarea cea mai spectaculoasă a întregului turnir și cu toții o așteptau nerăbdători. Participau la ea două sute de cavaleri, câte o sută de cavaleri de fiecare parte. Se aliniau la cele două capete ale arenei și, la semnalul trâmbițelor, atacau cu lancea. Lupta nu înceta decât atunci când toți combatanții unei tabere erau doborâți de pe cal sau se retrăgeau din

cauza rănilor. Era voie să schimbi lancea ruptă. Cam astea erau regulile acestei probe ce semăna cu o bătălie mai mult decât oricare altă probă din cele trei zile ale Turnirului.

Blake adusese cincisprezece puncte pentru cavalerii de Nimmr în prima probă a zilei. Apoi, împreună cu alți patru cavaleri, luptase cu cinci spadasiți din tabăra din nord, contribuind iarăși la creșterea punctajului.

Mareșalii apreciau felul în care se descurca Blake în luptă și l-au pus pe tânărul american să ia parte și la ultima probă, sperând că ingeniozitatea sa va compensa lipsa de experiență în mânăuirea lăncii.

După ce au defilat prin fața spectatorilor în turul de onoare al ultimei încercări, cei două sute de cavaleri înveșmântați în zale s-au așezat în linie, față în față, la capetele arenei. Caii lor, aleși cu grijă, special pentru această probă, erau puternici și rapizi. De altfel și Blake, ca și ceilalți, fuseseră aleși pentru această probă tot pentru tinerețea și curajul lor.

Majoritatea aveau în jur de douăzeci de ani căci, la fel ca și în zilele noastre, laurii acestui sport din Evul Mediu se culegeau tot la tinerețe. Ici-colo, mai zăreai câte un bărbat între două vârste, un veteran călit, cu inima și mâna neatinsă de trecerea anilor. Prezența lor avea darul să-i tempereze pe tinerii cavaleri și totodată îi făcea să dea tot ce puteau ei. Și nici nu putea fi altfel, căci ei erau campionii ale căror fapte de vitejie urmau să fie cântate de menestreli în sălile de onoare ale castelelor.

Cu lăncile ridicate, cu steagurile fluturând în vânt, cu soarele lucind pe zale, sclipind pe splendidele armuri ale cailor, cei două sute de cavaleri ofereau un spectacol sublim în așteptarea trâmbiței.

Nerăbdători, caii se cabrau sau băteau nervoși din copite. Lateral, în dreptul centrului arenei, un herald aștepta ca cele două formații să se alinieze, pentru a da semnalul de începere a luptei.

Blake era în centrul liniei cavalerilor de Nimmr, pe un cal puternic și negru ca smoala, nerăbdător să pornească în galop. În fața lui se desfășura floarea cavalerilor Mormântului. În mâna dreaptă ținea lancea, grea, al cărei mâner era așezat într-un suport fixat de scărița șei, iar în stânga purta, fără nici un chef, un scut uriaș, cu care trebuia să se apere de vârfulile lăncilor.

Tot privind la cei o sută de cavaleri care se vor năpusti în curând asupra lui, în rânduri strânse, cu lăncile întinse, Blake simți că scutul nu-i e de ajuns. Simțea o nervozitate ce-i amintea de alte momente de tensiune, când aștepta fluierul arbitrilor, pe când juca fotbal. Cât de îndepărtate erau acele imagini, păreau din altă viață, neclare și confuze!

Heraldul își ridică spada. Două sute de bărbați își struniră caii și coborâră lăncile. Spada coborî fulgerător, dând semnalul. Strigăte de luptă răsunară din ambele tabere. Pintenii intrară în coastele cailor, dându-le semnalul așteptat.

Cu un zgomot asurzitor, călăreții invadară câmpul. Vreo zece heraldi alergau pe flancuri și în spate, căutând să surprindă eventualele încălcări ale regulamentului acestei probe. Cavalerii trebuiau să atace numai pe adversarul din stânga, orice lovitură de lance dată inamicului din dreapta fiind considerată necavalerească. Astfel, se evita ca un cavalier să fie atacat de două lănci deodată.

Ajuns aproape de limita câmpului său, Blake privea marea de lănci, armuri și scuturi ce se apropiau. Viteza, zgomotul de tunet al copitelor, strălucirea acestei mici armate în mișcare, constituiau un tablou impresionant. În sinea sa, Blake recunoștea frumusețea acelor timpuri demult apuse.

Cele două mici armate erau pe punctul de a se întâlni. Ca vrăjiți, spectatorii așteptau cu sufletul la gură, într-o liniște absolută. Cavalerii, cu fălcile încheștate și buzele strânse, nu scoteau, pentru moment, nici un sunet. Încordarea era maximă.

Cu lancea depășind grumazul calului, Blake își atacă adversarul ce se apropia amenințător pe partea sa stângă. Pentru o clipă, întâlni privirea celuilalt, apoi se adăpostii în spatele scutului. Cele două mici armate se ciocniră cu un zgomot asurzitor.

Scutul lui Blake îl lovi cu o asemenea forță încât era gata să cadă din șă. Simți că lancea sa a lovit ceva, apoi s-a frânt în bucăți. Năucit de izbitură, trecu printre adversari. Calul său nu mai putea fi stăpânit și galopa acum bezmetic spre tabăra cavalerilor lui Bohun.

Făcu un efort pentru a-l ține în frâu și, reușind să-l oprească, privi înapoi, să vadă rezultatul primei înfruntări. Șase cai erau prăbușiți și alți douăzeci galopau fără călăreț. Douăzeci și cinci de cavaleri erau la pământ și vreo cincizeci de scutieri și servitori se grăbeau să le dea o mână de ajutor.

Ceilalți cavaleri, rămași în șă, se pregăteau să lanseze un nou atac și Blake văzu pe unul

din cavalerii Mormântului năpustindu-se asupra lui. Ridică deasupra capului mânerul lăncii rupte, arătându-i că, pentru moment, nu este gata să primească lupta. Apoi se întoarse și se îndreptă spre cortul său, unde Edward îl aștepta cu o lance nouă.

— Luptă nemaipomenit, stăpâne, strigă Edward.

— L-am doborât?

— Pur și simplu l-ai zdrobit, Sir, rosti Edward plin de admirație. Când l-ai atins cu lancea, parcă l-a spulberat vântul de pe cal.

Proaspăt înarmat, Blake se reîntoarse în centrul arenei, unde se dădeau lupte izolate iar câțiva cavaleri, dornici de noi victorii, își căutau adversari, în strigătele de încurajare ale spectatorilor. Blake fu recunoscut de mulțimea din tribuna de nord.

— Cavalerul negru! Aici! Aici! Sir Wilfred! Iată-l pe cavalerul negru, cel care l-a doborât pe Sir Guy. Acum să-l vedem! Haide, Sir Wilfred! Sir Wilfred!

Sir Wilfred, aflat cam la o sută de metri, își coborî lancea.

— Apără-te, cavalerie negru! strigă el.

— Iată-mă! strigă, la rândul lui, Blake, cu ironie.

Sir Wilfred era un bărbat masiv, puternic, călărind un roib cu coamă neagră, cu viteza unei căprioare și inima de leu. Era capabil să învingă pe cei mai buni cavaleri de Nimmr.

Lui Blake însă, care nu știa că are în față pe cel mai faimos erou al Mormântului, Sir Wilfred îi părea a fi un cavaler oarecare. Primi lupta cu sufletul liniștit și spiritul înflăcărat al jucătorului pasionat de meci și de miza acestuia. De fapt, nici un cavaler nu i se mai părea extraordinar lui Blake. El nu putea încă să înțeleagă cum de reușise să-și doboare adversarul din prima înfruntare. „Probabil că l-a răsturnat calul”, și-a spus el în gând, atunci când Edward i-a anunțat victoria. Cu toate acestea, își coborî lancea, ca un bun și fidel cavaler ce era, și porni spre redutabilul Sir Wilfred. Cavalerul Mormântului plecase dinspre tribuna de sud și traversa acum câmpul în diagonală. În spatele lui, Blake zări o siluetă feminină în loja centrală. N-o putea urmări cu privirea, dar simțea că este privit.

— Pentru prințesa mea! murmură el, în timp ce silueta lui Sir Wilfred creștea, apropiindu-se amenințător.

Cei doi cavaleri se ciocniră cu o violență cumplită. Blake scăpă din mână lancea și alunecă din șa, căzând greoi la pământ. Nu era amețit și nici rănit, încercă să se ridice în capul oaselor și, deodată, chipul i se luminează. La o lungime de lance, era căzut și Sir Wilfred, dar acesta nu zâmbea.

— La naiba! strigă el. Îți râzi de mine, ticălosule?

— Dacă îți par și eu la fel de caraghios cum ești tu acum, îl asigură Blake, n-ai decât să râzi și dumneata de mine.

Sir Wilfred ridică din sprâncene.

— Pe cinstea mea! Dacă tu ești un cavaler de Nimmr atunci eu sunt un Sarazin! Cine ești? Vorbele tale nu seamănă cu ale celor din Valea noastră.

Blake se ridică.

— Ești rănit? îl întreabă el, apropiindu-se. Îi întinse mâna și-l ajută să se ridice.

— După cum văd, ești un cavaler foarte bizar, spuse Wilfred. Parcă l-ai ajutat și pe Sir Guy, după ce l-ai învins regulamentar, nu?

— Ei bine, și ce-i rău în asta? N-am nimic împotriva dumitale. Ne-am bătut excelent, prea bine chiar, dar asta-i tot. De ce-am zăcea la pământ, privindu-ne ca niște caraghioși?

Sir Wilfred clătină din cap.

— Nu te-nțeleg și pace, recunoscu el.

În acest timp, scutierii și câțiva servitori soseau în grabă. Dar cei doi cavaleri căzuți nu erau atât de serios loviți încât să nu fie capabili să meargă fără ajutor.

Tocmai se îndreptau fiecare spre cortul lui când Blake se întoarse și-i surâse lui Wilfred:

— Pe curând, bătrâne! strigă el, voios. Sper că vom avea ocazia să ne revedem într-o zi.

Clătinând încă din cap, Sir Wilfred se îndepărtă, șchiopătând, urmat de cei doi oameni veniți să-l ajute.

Ajuns la cortul său, Blake află că rezultatul Marelui Turnir era încă incert. Trebui să mai treacă o jumătate de oră pentru ca ultimul cavaler de Nimmr să fie bătut și ca doi cavaleri ai Mormântului să rămână învingători. Dar asta n-a fost de ajuns pentru a egala avantajul de patru puncte pe care Cavalerii Aversului îl aveau la începutul ultimei întâlniri și, puțin mai târziu, heralzii anunțară oficial victoria cavalerilor de Nimmr, câștigători ai Marelui Turnir cu doar două puncte avans.

În miile de aclamații ale spectatorilor din tribunele de sud, cavalerii de Nimmr care

luaseră parte la turnir se aliniară în fața lojelor pentru a primi marele premiu. Lipseau cei uciși sau grav răniți, al căror număr, spre surprinderea lui Blake, era mult mai mic decât își imaginase. Tributul plătit de ambele părți la acest turnir se ridica la cinci morți și aproape douăzeci de grav răniți, cu mici diferențe între cele două tabere.

În acest timp, Bohun își adunase cavalerii în cealaltă parte a arenei, ca și cum s-ar fi pregătit să se întoarcă în tabăra sa.

Un cavaler al Mormântului, purtând o cască cu guler de leopard de Nimmr, pătrundea pe ascuns în tribuna de sud și se îndrepta spre loja prințului Gobred.

Bohun urmărea scena. Cavalerii de Nimmr se aflau la celălalt capăt al arenei, absorbiți de ritualul înmănării premiului reprezentat de cele cinci fecioare. În apropierea lui Bohun, un tânăr cavaler stătea în șa, cu privirea ațintită asupra regelui său. În mână ținea hăturile unui cal fără călăreț.

Deodată, Bohun ridică mâna și traversă în galop câmpul, urmat de cavalerii săi. Mergea ușor oblic față de direcția în care se aflau cavalerii de Nimmr. O bună parte din grup se afla aici, între această extremitate a arenei și loja lui Gobred.

Tânărul cavaler ce ducea de căpăstru calul fără călăreț se îndrepta în galop drept spre tribuna prințului Gobred. Când ajunse aproape, cavalerul care se strecurase mai devreme în lojă o prinse în brațe pe prințesa Guinalda și o trecu peste balustradă, în brațele tânărului ce aștepta, apoi sări și el, încălecând pe calul liber. Plecară în galop, înainte ca Gobred, surprins, să poată ridica măcar un deget pentru a-i opri. Bohun și cavalerii Mormântului se îndepărtau, la galop, în direcția taberei din pădurea de stejari. Urmă o învălmășeală cumplită. În loja lui Gobred, un herald sună alarma. Prințul părăsi în grabă tribuna și se îndreptă spre un servitor care îi ținea calul. Cavalerii de Nimmr, neînțelegând ce s-a întâmplat, neștiind unde trebuiau să se adune și împotriva cui să lupte, se învârtiră un timp prin arenă, dezorientați.

Gobred sosi la galop în mijlocul lor.

— Bohun a răpit-o pe prințesa Guinalda! strigă el. Cavaleri de Nimmr,...

Înainte însă ca prințul să apuce să dea vreun ordin credincioșilor săi, un cavaler negru, călărind un armăsar negru, dădu pintoni și, traversând rândurile bărbaților adunați, se năpusti în urmărirea cavalerilor Mormântului.

Lord Tarzan

Tollog rânji încântat de felul în care îi dejucase planurile fetei, care voia să-l prevină pe *Nasrany* de complotul ucigaș. Îi mulțumi lui Allah că-l ajutase să o oprească pe Ateja la timp. Zâmbea încă pe sub mustăți, când o mână țâșni din întuneric și i se încleștă de gât. Se simți tras înapoi și târât în beyt-ul lui Zeyd, ocupat acum de *Nasrany*. Se zbatu, încercă să țipe, dar degetele de oțel n-aveau milă.

O voce șopti:

— Dacă strigi, ești ca și mort.

Strânsoarea degetelor slăbi puțin. Tollog se liniști brusc: recunoscuse vocea celui ce-i vorbise. Știa că nu glumește.

Nu se mai împotrivi atunci când Tarzan îi legă zdravăn mâinile și picioarele și când îi înfundă un căluș în gură. Îi trase burnuzul peste față, apoi îl lăsă singur în beyt.

Mai târziu, Tollog îl auzi pe Stimbol furișându-se în cort. Crezu că e tot Tarzan. Astfel și-a aflat moartea Tollog, fratele șeicului, exact așa cum plănuiise el să-l omoare pe Tarzan, Regele Junglei.

Văzându-l pe Stimbol furișându-se în beyt, Tarzan zâmbi, apoi dispăru în negura pădurii.

Tarzan nu-i căuta pe beduini, ci pe Blake. Văzând că albul din *menzil-ul* lui Ibn Jad era Stimbol și cum nimeni nu știa ce se întâmplase cu americanul, se întorcea acum grăbit spre locul în care oamenii lui Blake i-au spus că Bwana lor dispăruse... Spera să-i găsească urma și, dacă nu mai putea să-i fie de ajutor, măcar să afle ce-a pățit.

Deși se deplasa rapid, ajutat de simțurile sale foarte ascuțite, i-au trebuit totuși trei zile să găsească locul în care Ara, fulgerul, l-a lovit pe negrul ce ducea pușca lui Blake. Descoperi cu greutate urmele pe jumătate șterse ale americanului, ducând spre nord.

Tarzan clătină din cap, neliștit: de aici și până la primele sate ale tribului Galla se întindea o mare porțiune de pădure virgină. Mai știa că dacă Blake reușea totuși să supraviețuiască foamei și amenințării fiarelor sălbatice, era foarte posibil să fie ucis de lăncile negrilor Galla.

Timp de două zile, Tarzan a mers după niște urme pe care nici o altă ființă omenească nu le-ar fi putut găsi. În după-amiaza celei de-a doua zile, în timp ce se furișa printre tufișuri ca un animal de pradă, atent la cel mai mic zgomot și gata oricând să fugă sau să se lupte, zări o cruce uriașă de piatră, în mijlocul unei cărări străvechi.

În timp ce privea din tufișuri crucea de piatră, desluși vocile a doi soldați care păzeau trecerea spre cetatea Nimmer.

Tarzan se târî prin desișuri, așa cum se apropie de pradă Sheeta și Numa, până ce ajunse la doar câțiva metri de soldați. Uluit, îi auzi vorbind într-o engleză ciudată, pe care totuși o înțelegea; uimirea îi crescuse atunci când le observă hainele și armele. În același timp începea să înțeleagă cauza dispariției lui Blake.

Rămase un timp nemișcat, cercetându-i. Era asemenea lui Numa când își calcula șansele de reușită ale unui atac fulgător. Văzu că amândoi erau înarmați cu lance și spadă. Se gândi că deși vorbeau engleza veche i-ar putea totuși da unele lămuriri despre Blake. Dar oare îl vor primi cu prietenie sau vor încerca să-l omoare? Pe de altă parte, știa bine că stând ascuns în tufișuri, nu va reuși să afle nimic de la ei. Își încordă deci corpul, asemenea lui Numa când se pregătește de atac. Cei doi negri continuau să pălăvrăgească liniștiți, nebănuind pericolul ce-i pândea. Tarzan sări în spatele unuia dintre cei doi, răsturnându-l la pământ. Înainte ca al doilea să-și dea seama ce se întâmplă, omul-maimuță își trăsese deja victima în desișurile din care țâșnise. Cel care scăpase a luat-o la goană spre tunel.

Negrul din mâinile lui Tarzan se zbatea cu furie, încercând să scape, dar omul-maimuță îl ținea cu ușurința ca care l-ar fi ținut pe un copil.

— Stai liniștit, îi spuse el, și n-am să-ți fac nimic.

— Pe sângele lui Hristos! Ce fel de creatură mai ești tu?

— Cineva care n-o să-ți facă nici un rău dacă-i spui adevărul, răspunse Tarzan.

— Ce vrei să știi?

— Acum câteva săptămâni, pe drumul ăsta a venit un alb. Ce s-a întâmplat cu el?

— Vorbești de Sir James? Întrebă soldatul.

— Sir James...? Tarzan se gândi puțin, apoi își aminti că prenumele lui Blake era James, și spuse:

— Îl cheamă James, James Blake.

— Da, vorbim de aceeași persoană, spuse negrul.

— L-ai văzut? Unde-i acum?

— Luptă în numele Domnului Nostru Iisus Hristos și pentru cavalerii de Nimmr, în Marele Turnir ce are loc la porțile cetății. Dacă ai venit să te lupti cu bunul nostru Sir James, ai să găsești cavalerii mândri și numeroși soldați gata să răspundă, în numele lui, provocării tale.

— Sunt prietenul lui, spuse Tarzan.

— Și atunci, dacă-i ești prieten, de ce m-ai atacat? Întrebă omul.

— Nu știam cum l-ai primit pe el și nici cum ai să mă primești pe mine.

— Prietenii lui Sir James sunt bineveniți în orașul Nimmr.

Tarzan îi dădu drumul negrului, ajutându-l să se ridice, dar luându-i sabia.

— Mergi în fața mea și du-mă la stăpânul tău, îi ordonă omul-maimuță. Și nu uita că vei plăti cu viața cea mai mică încercare de a trăda.

— Nu mă forța să-mi las postul, îl imploră bărbatul. Nu pot lăsa drum liber sarazinilor. Tovarășul meu o să se întoarcă în curând cu ajutoare. Am să-l rog să te conducă el la cetatea Nimmr.

— Bine, spuse Tarzan.

Nu așteptară prea mult. Auziră în curând pași, apropiindu-se grăbiți. Zgomotul pașilor era însoțit de un clinchet ciudat. Puțin mai târziu, Tarzan văzu cu surprindere un alb îmbrăcat în zale, înarmat cu spadă și scut, coborând drumul în pas vioi. În spatele lui venea o duzină de bărbați înarmați cu lănci.

— Spune-le să se oprească, ordonă omul maimuță, împungând spatele prizonierului cu vârful spadei. Spune-le că vreau să le vorbesc înainte să se apropie prea tare.

— Oprește-te, Sir, te implor! strigă negrul. Omul mi-a luat spada și mă amenință. Vorbește tu cu dânsul, nobile și cinstit cavaler, căci zice că e prietenul lui Sir James! Nu de alta, dar aş vrea să trăiesc măcar atâta cât să aflu rezultatul Marelui Turnir.

Cavalerul se opri la câțiva pași de Tarzan, privindu-l cu atenție.

— Chiar ești prieten cu Sir James? Întrebă el în cele din urmă.

Tarzan dădu din cap.

— Îl caut de câteva zile.

— Ce s-a întâmplat de ți-ai pierdut și tu armura?

Omul-maimuță zâmbi:

— Nu s-a întâmplat nimic, așa merg eu prin junglă.

— Vii și tu, nobile cavaler, din aceeași țară ca și Sir James?

— Sunt englez, replică Tarzan, și Rege al Junglei.

— Ești englez? Fii binevenit în cetatea Nimmr! Eu sunt Sir Bertram, un fidel prieten al lui Sir James.

— Numele meu este Tarzan.

— Și rangul?

Tarzan era oarecum derutat de manierele ciudate și de costumul nu mai puțin bizar al omului ce-l întreba, în ciuda prieteniei afișate. În orice caz, omul nu părea să glumească. Ar fi deci tare impresionat să știe că Tarzan nu era un oarecare. Îi răspunse deci cu seriozitate:

— Sunt viconte.

— Un Pair al Angliei? sări Sir Bertram. Prințul Gobred va fi tare încântat să te întâlnească, Lord Tarzan. Vino cu mine și-ți voi da haine potrivite rangului tău.

Ajunși la fort, Bertram îl conduse pe Tarzan în corpul rezervat cavalerului de gardă. Își trimise scutierul să aducă de la castel haine potrivite și un cal pe măsură. În așteptarea acestora, Bertram i-a povestit lui Tarzan tot ce i se întâmplase lui Blake de la sosirea în Nimmr și ciudata istorie a acestei colonii britanice necunoscute de nimeni.

Hainele aduse de scutier îi veneau perfect lui Tarzan, căci Sir Bertram era de aceeași statură, îmbrăcat ca un cavaler de Nimmr, Tarzan, însoțit de Sir Bertram, se îndreptă către spre castel. Ajunși la poarta cetății, acesta își anunță prietenul ca fiind Lord Tarzan, viconte. Odată intrați în cetate, l-a condus pe Tarzan spre arena Turnirului ca să-l întâlnească pe Gobred și să asiste la ultimele faze ale întrecerii.

Astfel, îmbrăcat în zale, înarmat cu lance și scut, Tarzan traversa călare Valea Mormântului, chiar în momentul în care Bohun își punea în aplicare planul său mârșav, furând-o pe prințesa Guinalda.

Cu mult înainte de a ajunge la arenă, Sir Bertram înțelese că ceva nu era în regulă. Văzu norii de praf ridicându-se dinspre nord de parcă un grup de călăreți se îndepărta în galop de

la locul turnurului, își îndemnă calul. Tarzan îl imită și, în curând, au ajuns la arenă, unde domnea o învălmășeală de nedescris.

Femei călare se pregăteau să se întoarcă în cetate, însoțite de câțiva cavaleri. Soldații se regroupau în companii. Toate acestea se petreceau însă haotic, cei mai mulți repezindu-se spre partea mai înaltă a tribunelor, privind, inutil, spre norii de praf ridicăți de un grup de călăreți ce se îndrepta spre nord.

Sir Bertram opri pe unul dintre bărbați:

— Ce s-a întâmplat?

— Bohun a răpit-o pe prințesa Guinalda, veni răspunsul uluitor.

— Fir-ar să fie! exclamă Sir Bertram. Vrei să mă ajuți să o salvăm pe prințesa noastră, Lord Tarzan?

În loc de răspuns, Tarzan dădu piteni calului. Unul lângă altul, o porniră la galop. Cu mult în fața lor, Blake se apropia, puțin câte puțin, de răpitori. Norul de praf ridicat de cai era atât de dens încât era imposibil să-și dea seama că sunt urmăriți. La fel și Blake, habar n-avea că era atât de aproape de adversari.

Americanul nu avea lance și nici scut. Spada îi sălta la un sold iar pistolul de calibru 45 la celălalt. De când intrase în Nimmr, Blake nu lăsase niciodată această armă venită din altă lume, din alt timp. La întrebările ce i s-au pus, răspunsese mereu că nu era decât un talisman. În adâncul sufletului însă, știa că mai devreme sau mai târziu va fi nevoit să-l folosească, într-un mod pe care însă nu putea să-l prevadă. Își promisese să nu-l folosească decât în cazuri extreme. Astăzi era însă fericit să-l aibă: el putea însemna salvarea pentru aceea pe care o iubea. Se apropia încetul cu încetul de cavalerii Mormântului. Caii lor, obișnuiți cu greutatea considerabilă a unui bărbat în armură, își păstrau încă vigoarea. De sub copitele lor se ridicau nori de praf. Blake călărea orbește, zărind din când în când siluetele călăreților. Armăsarul lui negru, puternic și curajos, nu dădea semne de oboseală. Ținea mâna pe mânerul spadei, gata s-o folosească. Încetase să mai fie cavalerul negru... Praful îi cernise armura: acum era gri, din cap până în picioare.

Deodată desluși un călăreț chiar în fața lui. Era și el plin de praf. Imediat își dădu seama de avantajul acestui neașteptat camuflaj. Ar putea călări printre inamici, fără ca ei să observe că nu-i de-al lor.

Băgă spada la loc în teacă, îndemnă calul, având însă grijă să nu se apropie prea mult de călăreții pe care îi depășea. Ajunse curând în mijlocul cavalerilor lui Bohun. Cu siguranță că unul dintre ei ducea o persoană în plus; pe acela îl căuta el.

Dar cu cât se apropia de capul coloanei, cu atâta risc de a fi descoperit creștea, căci norul de praf nu mai era atât de gros. Totuși, chipul său și pielea de leopard ce-i proteja gâtul erau acoperite de o asemenea strat de praf încât, atunci când trecu ca o furtună pe lângă un grup de călăreți ce-l priveau mirați, nimeni nu-l recunoscu.

Unul îi strigă:

— Tu ești, Perceval?

— Nu, răspunse Blake, dând piteni calului.

Zărise acum, în față, un grup compact. I se păru că zărește niște haine de femeie fluturând în vânt, în mijlocul grupului. Se apropie. Desluși o femeie pe calul unuia din cavaleri, înconjurată de mai mulți călăreți. Scoțându-și sabia din teacă, trecu printre doi cavaleri ce călăreau lângă cel ce-o ducea pe Guinalda și, cu două lovituri puternice de spadă, îi doborî la pământ.

Încă un soldat, și iată-l lângă tânărul ce-o ducea pe prințesă. Se mișcase atât de repede încât ceilalți, care nu erau decât la o lungime de spadă, n-avură timp să înțeleagă ce se întâmplă.

Blake își petrecu brațul stâng în jurul fetei, în timp ce cu dreapta își împlântă adânc spada în corpul tânărului cavalier. Apoi dădu piteni calului, smulgând-o pe Guinalda din brațele mortului, în momentul în care acesta se prăbușea de pe cal.

Se auziră strigăte de mânie, iar cavalerii Mormântului, îmboldindu-și caii, porniră în urmărirea lui. Un călăreț reuși să-l ajungă. Un altul, din partea cealaltă, se apropia repede. Primul își trase spada și se ridică în șa. Vârful lăncii celui de-al doilea era la doar câțiva centimetri de Blake.

Furioși, soldații lui Bohun încercau cu disperare să-l omoare pe neobrăzatul care fusese cât pe ce să le strice planurile. Era clar că Blake n-avea nici o șansă de unul singur contra lor.

Dar, în acel moment, se petrecu un lucru cu totul nemaivăzut în Valea Mormântului: cu o sclipire rece de oțel albastru, un pistol de calibrul 45 cu butoaș ieși din tocul de piele de la

şoldul lui Blake. Urmă un pocnet sec. Călăreţul din dreapta lui Blake se prăbuşi. Întorcându-se în şa, tânărul american îl doborî şi pe celălalt cavaler, trăgându-i un glonte între ochi.

Caii se cabrară, înspăimântaţi de zgomotul necunoscut. Tânărul american băgă pistolul în teacă şi, luând frâiele, îşi mână calul la stânga. Voia să traverseze liniile cavalerilor Mormântului şi apoi, îndreptându-se spre sud, să se întoarcă la Nimmr.

Gobred şi oamenii săi, porniţi şi ei în urmărirea răpitorilor, nu puteau fi prea departe. Era deci o problemă de minute până ce Guinalda avea să fie din nou în siguranţă, în mijlocul oamenilor ce şi-ar fi dat bucuşii viaţa pentru ea.

Dar cavalerii Mormântului erau mai răsfiraţi decât crezuse Blake. Cum se apropiau din ce în ce mai mult dinspre stânga, s-a văzut nevoit să o ia cu mult mai la nord decât prevăzuse.

Se apropiau tot mai mult. Americanul a fost nevoit să lase iar frâiele ca să scoată revolverul. Detunătura a speriat caii celor ce-l ameninţau. Armăsarul său negru se cabră şi fu cât pe ce să-i trântescă pe amândoi la pământ.

După ce reuşi să stăpânească din nou calul, se mai liniştiră puţin, căci norul de praf ce le arăta unde se aflau cavalerii Mormântului rămăsese cu mult în urmă. Puţin mai departe, în stânga, se înălţa o pădure deasă, ale cărei întunecimi puteau fi un bun adăpost de moment. Sir James mână într-acolo. Odată ajunşi în siguranţă, la liziera pădurii, o ridică uşurel pe Guinalda şi o puse jos. Apoi descălăcă şi el şi legă calul de un copac.

După toate evenimentele derulate de la intrarea lui în arenă, atât calul cât şi călăreţul erau frânţi de oboseală.

Dădu jos şaua grea de pe cal, îi scoase frâiele şi-l acoperi cu o pătură, să nu-l ia frigul, aşă înfierbântat cum era. Cât timp se ocupă de cal, nu-i dădu prinţesei nici o atenţie. De-abia când termină, se întoarse către Guinalda.

Ea îl privea, rezemată de un copac.

— Eşti viteaz, vrednice cavaler, îi spuse ea cu recunoştinţă. Apoi adăugă repede, cu aroganţă: Dar totuşi eşti un bătăran.

Blake zâmbi trist. Era obosit şi nu avea nici un chef de astfel de discuţii.

— Îmi pare rău că trebuie să-ţi cer asta, spuse el, ignorând cu bună ştiinţă vorbele ei, dar Galahad trebuie plimbat puţin, ca să nu se îmbolnăvească, iar eu sunt prea obosit ca s-o fac!

Prinţesa Guinalda îl privi uluită.

— V-v-vrei să spui, băigui ea, că eu, Prinţesa Guinalda, trebuie să mă ocup de animalul ăsta?

— Îţi repet că eu nu pot, Guinalda, spuse Blake. Ți-am spus că-s frânt de oboseală. De când a răşirit soarele stau în armura asta. Trebuie să o faci tu.

— Trebuie? Îmi comanzi mie, netrebnice?

— Strigă cât vrei, spuse Blake cu răceală. Dar eu răspund pentru siguranţa ta, şi ea depinde de acest cal. Hai, la treabă, şi fă ce ți-am spus! Trebuie să meargă încetişor.

Lacrimi de furie luceau în ochii prinţesei Guinalda. Tocmai se pregătea să-i răspundă pe măsură, când, ceva din privirea lui o făcu să tacă.

Se uită la el o vreme, apoi se întoarse şi se îndreptă spre cal. Luă calul de căpăstru şi începu să-l plimbe încet, de-a lungul lizierei.

Stând rezemat la rădăcina unui arbore, Blake privea atent câmpia întinsă, căutând cu privirea urmăritorii.

Dar nu mai existau urmăritori. Cavalerii de Nimmr îi ajunseseră pe cei ai Mormântului şi începură lupta. Bătălia făcea ravagii şi, puţin câte puţin, se apropie de cetatea Mormântului, spre nordul văii.

Guinalda plimbă calul o jumătate de oră. În tot acest răstimp nici unul nu scoase vreun cuvânt. În cele din urmă, întorcându-se spre ea, Blake se ridică în picioare.

— E foarte bine, spuse el, apropiindu-se. Acum am să-l ţesăl. Eram prea obosit ca să o fac.

Blake luă calul şi îl frecă pe îndelete, cu un mănunchi de frunze uscate. Când termină, îl înveli iar cu pătura şi se așeză apoi lângă tânăra prinţesă.

Privirea sa întârzie pe profilul Guinaldei: nasul fin şi drept, buzele subţiri, bărbia mândră. „E frumoasă, îşi spuse, dar e egoistă, arogantă şi crudă.” Când ea întoarse însă capul, chiar dacă îl privea de parcă nici n-ar fi existat, ochii ei nu mai ascundeau nimic rău.

Prinţesa privea mereu spre întunecimile pădurii sau spre ramurile copacilor ce se legănau deasupra capetelor lor.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Blake.

— Mi se pare că vine cineva din pădure spre noi, răspunse ea. Haide, să mergem.

— În curând se întunecă, spuse el. După ce-o să se lase noaptea, o să putem ajunge la

Nimmr în siguranță. S-ar putea să ne mai caute cavalerii lui Bohun.

— Cum, să rămânem aici noaptea? Nu știi unde ne aflăm?

— Ei, unde?

Cu ochii măriți de groază, Guinalda se aplecă și îi șopti:

— Suntem în pădurea Leoparzilor!

— Ei, și?

— Aici trăiesc uriașii leoparzi din Nimmr, continuă ea. Când se lasă seara, doar cei instalați într-o tabără mare, păzită de multe focuri pot avea șanse, cât de cât, să nu fie atacați. Și nici măcar atunci, căci nu o dată s-a întâmplat ca fiara să atace pe omul ce stătea de pază, să-l tragă în pădure și să-l devoreze, fără ca nimeni să audă ceva. Dar, își aminti ea, și ochii începură să-i strălucească de bucurie, uitasem de arma aia ciudată, cu zgomot de tunet, cu care i-ai omorât pe cavalerii lui Bohun. Cu ea ai să poți omori toți leoparzii din pădure!

Blake nu vru s-o dezamăgească, sporindu-i teama inutil.

— Poate că totuși ar fi mai bine să plecăm, spuse el, căci avem drum lung de făcut și în curând se lasă noaptea.

În timp ce vorbea, se îndreptă spre Galahad. Acesta ridică brusc capul, cu urechile ciulite și nările fremătând, privind spre umbrele din pădure. Peste câteva clipe, începu să tremure. Apoi, nechezând, trase cu toată forța de priponul care cedă, se întoarse: și o porni la galop spre câmpie.

Blake își scoase arma. Cercetă atent pădurea dar nu zări nimic. Mirosul său de orășean nu sesiză ceea ce-l înspăimântase pe Galahad.

Ochi pe care nu-i putea vedea îl examinau cu atenție. Dar nu erau ochii lui Sheeta leopardul.

Te iubesc

Lord Tarzan și Sir Bertram călăreau pe urmele cavalerilor de Nimmr.

Când i-au ajuns, pe câmp se dădea o adevărată bătălie între cele două tabere, dar Guinalda nu mai era acolo.

Războinicii luptau în grupuri răzlețe. Unul dintre cavalerii de Nimmr fu doborât cu lancea de adversar. Zărindu-l pe Tarzan, învingătorul i-a strigat:

— Apără-te, vrednice cavaler! și și-a coborât lancea, dând pintoni calului.

Era o experiență nouă pentru omul-maimuță. Habar n-avea cum luptă cavalerii cu lancea. Dar știa să folosească lancea de vânatoare încă din copilărie. Un zâmbet larg îi apărui pe chip când îl văzu pe cavaler atacând.

Lord Tarzan aștepta. Inamicul fu surprins să-l vadă așteptând nemișcat, fără să-și coboare măcar lancea.

Lord Bertram se opri și el să privească confruntarea și să vadă cum se luptă englezul.

— Țista ori a înnebunit, ori este mort de frică..., își spuse, uluit de imobilitatea lui Tarzan.

Când adversarul se apropie, Tarzan se ridică în șa, ținând lancea cu mâna dreaptă ridicată deasupra capului, luându-și avânt. Când vârful lăncii celuiilalt a ajuns la cinci pași de el, omul-maimuță aruncă lancea, ca pe o lance de vânatoare.

Cel care îl înfrunta acum pe Cavalerul Mormântului nu mai era Regele Junglei ci șeful Wazirilor, și nici un braț din lume nu putea să azvârle lancea ca el.

Lancea uriașă zbură ca o săgeată, lovind năpraznic scutul cavalerului, făcându-l fărâme și înfigându-se în inima vrednicului călăreț. În aceeași clipă, Tarzan își întoarse calul și porni în galop, în timp ce calul adversarului său trecea ca un uragan pe lângă el, fără stăpân.

Sir Bertram clătina din cap a îndoială și, dând pintoni calului, se aruncă în luptă cu un adversar care tocmai îl provocase. Nu era prea sigur că felul în care se luptase Sir Tarzan avea vreo legătură cu regulile cavaleriești, dar trebuia să admită că o făcuse admirabil.

Lupta îl dusesse pe Tarzan spre vest. Cum nu mai avea lance, se lupta acum cu spada. Norocul, forța lui uriașă și agilitatea îl ajutară să învingă încă doi adversari. În acest timp, bătălia se deplasase spre nord-est.

Un cavalier de Nimmr fu ucis de un cavalier al Mormântului. Rămas față în față cu acesta pe câmpul de luptă, Tarzan îi primi provocarea.

Niciodată nu-i mai fusese dat să vadă niște oameni atât de înflăcărați, de curajoși, atât de dornici de luptă, niște oameni care să-și facă o glorie din a se bate și a muri, cu o sete ce depășea în sălbăticie fanatismele cele mai nebunești. Tarzan era cuprins de admirație. Ce oameni! Ce războinici!

Acum, ultimul cavalier inamic se năpusti asupra lui. Spada lui răsună, izbindu-se de scutul lui Tarzan, mănuit cu stângăcie. Se învârtău în cerc, făceau cale întoarsă și loveau din nou. Își încrucișau spadele și apoi se năpusteau în galop. Amândoi erau ridicați în șa, pregătiți să dea lovitura decisivă, să-i despice celuiilalt capul.

Deodată, spada cavalerului Mormântului reuși să treacă pe sub scutul lui Tarzan, pătrunzând în creștetul armăsarului, dar sabia lui Tarzan nu rată ținta.

Tarzan sări de pe calul care se prăbuși, mort. Adversarul său zăcea însă zdrobit de năprasnica lovitură de sabie, iar calul acestuia se îndepărta în galop spre cetatea Mormântului.

Tarzan privi în jur. Rămăsese singur. În depărtare, spre nord-est, văzu praful ridicat de bătălia ce continua.

Cetatea Nimmr se afla de cealaltă parte a câmpiei, spre sud. După ce se va termina bătălia, îl va găsi probabil pe Blake la castel. Soarele cobora încet spre asfințit și Tarzan porni spre Nimmr.

Zalele atârnavu greu pe el și Tarzan se descotorosi repede de ele. Avea la el cuțitul și funia de care nu se despărțea niciodată și nu-i mai trebuia altceva. Abandonă deci fără regret spada și armura, continuându-și ușurat drumul.

* * *

Traversând valea dinspre Cetatea Mormântului spre orașul ce-l zărise în cealaltă parte, Ibn Jad văzu cu uimire norii de praf pe care-i ridicaseră cavalerii Mormântului și următorii lor

din Nimmr.

În dreapta beduinilor se întindea o pădure. Șeicul socoti mai înțelept să se ascundă mai întâi în pădure și abia apoi să afle ce a provocat acel nor de praf ce se pusese parcă pe urmele lor.

Aerul proaspăt și răcoros din pădure i-a făcut pe beduini să-și întindă la repezeală o mică tabără.

— Să rămânem aici până diseară, sugeră Abd el-Aziz. O să ne apropiem de cetate la noapte, la adăpostul întunericului.

Ibn Jad fu de acord și, după ce ridicară tabăra, au rămas în așteptare, urmărind curioși norul de praf ce se îndrepta spre Cetatea Mormântului.

— Pe Allah, mare noroc am avut c-am plecat din oraș înainte de a-i întâlni pe nebuniiăștia, spuse Ibn Jad.

Deodată zăriră un cavaler pătrunzând în pădure sau mergând de-a lungul ei spre nord nu și puteau da seama de la această distanță dar cum era unul singur, nu se îngrijorară. Părea să ducă pe cal un pachet mare sau încă o persoană, dar nu puteau să-și dea seama ce era.

— Poate vom găsi și mai multe bogății în cetatea din sud, spuse Abd el-Aziz.

— Și poate o vom găsi și pe femeia aia frumoasă, de care ne-a vorbit înțeleptul, adăugă Ibn Jad. Dacă nu era în cetatea Mormântului...

— Dar erau destule femei frumoase și acolo, spuse Fahd.

— Asta pe care-o căutăm este mai frumoasă ca o hurie[4] insistă Ibn Jad.

La apropierea nopții își reluară drumul: înaintau prudenți, fără să facă zgomot, ținându-se la marginea pădurii. Au mers vreun kilometru și jumătate când, cei ce erau în față auziră voci. Ibn Jad trimise pe cineva să vadă despre ce-i vorba.

Omul se întoarce imediat, cu ochii strălucind, spunând dintr-o suflare:

— Ibn Jad, nu-i nevoie să mai cauți... *huria* e chiar în fața noastră!

Ascultând sfatul, beduinii s-au afundat în pădure, apropiindu-se de Blake și de Guinalda dinspre vest.

Când Galahad s-a speriat și a luat-o la fugă, Blake a scos pistolul, iar Ibn Jad a înțeles că nu vor putea sta ascunși mult timp. L-a chemat la el pe Fahd.

— Mulți *Nasrany* vorbesc limba aceea pe care ai învățat-o și tu de la soldații din nord. Vorbește-i în limba asta. Spune-i că nu-i suntem dușmani și că ne-am rătăcit pe aici.

Când o văzu pe Guinalda, Fahd clipi năucit, simțind că i se nmoaie picioarele. Niciodată nu-și imaginase că o *hurie* poate fi atât de frumoasă.

— Nu trageți, strigă el, rămânând ascuns în hățisuri. Suntem prieteni. Ne-am rătăcit.

— Cine sunteți? întrebă Blake, surprins să audă vorbindu-se limba franceză în Valea Mormântului.

— Suntem niște bieți oameni ai deșertului, răspunse Fahd. Ne-am rătăcit. Ajută-ne să găsim drumul și Allah te va răsplăti!

— Ieși de acolo, să te pot vedea, spuse Blake. Dacă ne ești prieten, nu ai de ce să te temi.

Fahd și Ibn Jad înaintară șovăind. Văzându-i, Guinalda țipă și-l apucă de mână pe Blake.

— Sarazinii! murmură ea cu răsuflarea tăiată.

— Probabil că sunt sarazini, dar nu trebuie să te neliniștești. N-o să ne facă nimic.

— N-o să facă rău unor cruciați? întrebă ea neîncrezătoare.

— Aștia n-au auzit niciodată de cruciați.

— Nu-mi place cum se uită la mine, murmură Guinalda.

— Nici mie, dar poate că n-au gânduri rele.

Cu fața numai zâmbet, arabii se apropiară. Folosindu-l pe Fahd drept tălmăci, Ibn Jad și-a reînnoit asigurările de prietenie, spunându-le cât de fericit era să întâlnească pe cineva care să le arate drumul de ieșire din vale. În timp ce șeicul îi întreba despre cetatea Nimmr, oamenii lui se apropiară, înconjurându-i pe cei doi.

Deodată, zămbetele dispărură de pe chipurile arabilor și, la un semn al șeicului, patru beduini zdraveni au sărit pe american, aruncându-l la pământ și smulgându-i arma. În același timp, alții doi au înhățat-o pe prințesa Guinalda.

Îl legară pe Blake apoi începură să discute ce să-i facă. Unii doreau să-l ucidă, dar Ibn Jad nu a fost de acord: se aflau într-o zonă plină de prieteni de-ai acestuia și, în cazul în care beduinii ar fi încăput în mâinile lor, ar fi fost mult mai bine dacă Blake ar fi fost în viață. Blake se zbătea în zadar, îi amenința, le promitea orice, îi implora să o elibereze pe Guinalda, dar Fahd îi răsă în nas și-l scuipă. Pentru moment, părea aproape sigur că-l vor omorî. Unul dintre beduini stătea lângă Blake, cu o *kusa* în mână, așteptând ordinul lui Ibn Jad.

Guinalda îi îmbrănci pe beduini și se aruncă peste Blake, apărându-l cu propriul ei corp:

— Nu-l omori, strigă ea. Ia-mi mie viața, dacă vrei sânge de creștin, dar cruță-l pe el!

— N-are cum să te înțeleagă, Guinalda, spuse americanul. Poate că n-au să mă omoare, dar ce-ți pasă? Tu trebuie să scapi!

— O, nu vreau să mori... Chiar ai crezut cuvintele crude pe care ți le-am spus? Nu le-am gândit niciodată. Totul era doar din cauza mândriei mele rănite de cuvintele pe care le-ai spus despre mine și pe care Malud mi le-a repetat. De aceea vorbeam așa, ca să te rănesc. Dar inima mea spune altceva. Poți oare să mă ierți?

— Să te iert? pentru numele lui Dumnezeu! Aș putea să-ți iert și o crimă! Dar ce-a zis Malud c-aș fi spus eu?

— O, n-are nici o importanță! Puțin îmi pasă de ce-ai spus! Îți repet, te-am iertat. Mai spune-mi o dată cuvintele pe care mi le-ai șoptit când ți-am prins eșarfa la armură!

— Ce a spus Malud? insistă Blake.

— Că te-ai fi lăudat c-ai să mă cucerești și apoi ai să-mi respingi dragostea, murmură ea.

— Mizerabilul! Mințea, Guinalda.

— Spune-mi din nou cuvintele acelea și am să știu dacă m-ai mințit, insistă ea.

— Te iubesc! Te iubesc, Guinalda! strigă Blake.

Arabii o traseră pe față din brațele lui. Ibn Jad și ceilalți mai discutau încă soarta lui Blake.

— Pe Allah! exclamă șeicul, o să-l lăsăm pe *Nasrany* exact aici și, dacă moare, nimeni n-o să poată spune că l-am omorât noi. Abd el-Aziz, ia niște oameni și îndreaptă-te spre cealaltă cetate. Eu am să te însoțesc o bucată de drum, ca să putem vorbi fără să ne audă acest *Nasrany* care poate că ne înțelege limba.

Când arabii porniră, luând-o spre sud, Guinalda încercă din nou să scape din mâinile lor. Blake o văzu până-n ultima clipă cum se zbatea, văzu chipul ei drag întors spre el. După ce dispăru în pădure, îi auzi vocea strigându-i doar două cuvinte, care însă însemnau pentru el mai mult decât orice pe lume:

— Te iubesc!

După ce se îndepărtară destul, arabii se opriră.

— Aici ne despărțim, Abd el-Aziz, spuse Ibn Jad. Du-te și vezi dacă cetatea are bogății. Dacă e prea păzită, nu încerca nimic, întoarce-te la *menzil*. Dacă plecăm, vom lăsa urme vizibile, ca să ne poți găsi. Eu am să ies cât mai repede din vale cu comoara și femeia. Pe Allah! în nord, o să valoreze cât răscumpărarea a zece șeici la un loc! Du-te, Abd el-Aziz, și Allah să fie cu tine!

Ibn Jad porni direct spre nord. Bănuia că grupul de călăreți care stârnise norul acela uriaș de praf ajunsese deja la cetatea pe care o prădaseră ei. Așa că nu mai putea ieși din vale pe drumul pe care venise. Se hotărî să încerce să se cațere pe stâncile abrupte ale munților dinspre vestul cetății Mormântului, evitând astfel castelul și apărătorii lui.

După ce încetară și ultimele sunete ale deplasării beduinilor ce se îndepărtau prin pădure, Blake încercă să se dezlege. Se luptă o vreme cu legăturile, dar pielea de cămilă era prea solidă. Încetul cu încetul, se liniști. Ce tăcută, ce izolată era imensa pădure neagră... Pădurea Leoparților! Blake ciuli urechile. Uneori avea impresia că aude zgomotul înfundat al unor labe, zgomotul unui corp imens, acoperit cu blană, ce se apropia tiptil prin desișuri. Timpul părea să fi stat în loc.

Într-un târziu apărură luna din spatele munților era o lună plină, însângărată, ce domina cu lumina sa liniștea apăsătoare. Guinalda o vedea, poate, și ea.

Îi șopti un mesaj pentru prietesa lui. Blake era îndrăgostit pentru prima oară și amintindu-și cuvintele strigate de Guinalda, uită și de frânghiile ce-l ținutau și de leoparzi.

Dar ce se întâmplă oare? Blake privi în întunericul pădurii. Se mișcase ceva! Da, acum putea auzi zgomotul unui animal ce înainta prudent, foșnetul unui corp acoperit de blană ce se strecura printre ierburi și tufe. Era un leopard!

Deodată simți că mai era unul, chiar în copacul din spatele lui. Lui Blake i se păru că vede o umbră, exact deasupra lui.

Luna, ale cărei raze se strecurau printre copaci, lumina locul unde zăcea Blake și vreo douăzeci de metri de jur-împrejur.

În această fâșie luminată de lună, înainta un leopard uriaș.

Blake văzu ochii ce parcă scoteau flăcări și i se păru că focul lor îl pătrunde. Nu-și mai putea dezlipi privirea de la silueta imensă ce-și arăta colții. Era îngrozit și fascinat în același timp.

Leopardul înainta încet, lovind nervos pământul cu coada. Blake îi privi colții uriași, văzu apoi fiara ghemuindu-se, cu mușchii încordați, pregătindu-se să sară asupra lui. Neputincios, Blake stătea cu privirea ațintită la capul hidos ce-și arăta colții.

Fiara țâșni cu ușurința și agilitatea unei pisici și, în aceeași clipă, Blake văzu ceva, ca un fulger, care opri leopardul în plin salt și-l trase în sus, atârându-l în copacul din spate.

Văzu iar umbra pe care o zărise mai înainte. Acum vedea că era un bărbat și că acesta îl prinsese pe leopard cu lasoul chiar în clipa în care sărea asupra lui. Necunoscutul apucă de gât uriașa pisică ce mârâia și izbea cu labelle și o strânse puternic, înfigându-i cu cealaltă mână un cuțit în inimă.

Când Sheeta încetă să se mai zvârcolească și atârna neînsuflețită, mâna de fier eliberă leșul fiarei care căzu, bufnind, lângă Blake. Apoi, omul din copac își dădu drumul pe tulpina copacului, ajungând imediat lângă Blake.

Acesta strigă surprins și totodată fericit:

— Tarzan, Regele Junglei!

— Blake? Întrebă omul-maimuță, adăugând imediat: în sfârșit! Greu te-am mai găsit!

— Pe toți dracii, n-am crezut c-o să mai scap! exclamă Blake.

Tarzan îi tăia acum legăturile.

— De când mă cauți? Îl întrebă Blake.

— De când am auzit că te-ai despărțit de safari.

— Pe cinstea mea, e nemaipomenit ce-ai făcut pentru mine!

— Cine te-a lăsat aici, legat?

— O bandă de arabi.

Ceva ca un mârâit ieși din gura omului-maimuță.

— Cum, ticălosul de Ibn Jad e pe aici? Întrebă el mirat.

— A răpit-o pe fata care era cu mine, spuse Blake. Cred că ai să mă ajuti s-o salvez, nu?

— Încotro au luat-o? Întrebă Tarzan.

— Pe-acolo, spuse Blake, arătând spre sud.

— Când?

— Acum vreo oră.

— Ai face bine să scapi de armură, îl sfătui Tarzan. E un adevărat calvar să umbli cu ea... Ți-o spun din proprie experiență.

Ajutat de Tarzan, Blake își scoase zalele. Apoi o porniră împreună pe urmele arabilor. Ajunși la locul unde s-au despărțit aceștia, s-au oprit puțin, pentru a găsi drumul cel bun.

Urma pașilor Guinaldei, pe care omul-maimuță reușise s-o descopere din loc în loc, dispăruse acum cu totul.

Se întrebau ce s-o fi întâmplat. N-aveau de unde să știe că atunci când Guinalda a înțeles că Ibn Jad o duce departe de Nimmr, refuzase să mai meargă. Atâta timp cât se apropiau de Nimmr accepta să meargă, dar refuza să se îndepărteze de bună voie de casa ei.

Vântul slab dinspre est nu-i aducea lui Tarzan nici un miros care să-i arate încotro se afla Guinalda.

— Lucrul cel mai plauzibil, spuse Tarzan, este că prințesa ta se află cu cei ce se îndreaptă spre nord, căci știu că *menzil-ul* lui Ibn Jad e în direcția asta. Nu a intrat în vale prin sud, pentru că eu vin de acolo. Sir Bertram mi-a spus că nu există decât două intrări în vale: cea pe care am venit eu și o trecătoare la nord de cetatea Mormântului.

— Probabil că Ibn Jad vrea s-o scoată din vale și s-o ducă mai repede în tabăra lui, în cazul în care a furat-o pentru o răscumpărare sau ca s-o vândă. Cei care merg spre sud, către Nimmr, au fost probabil trimiși să negocieze o răscumpărare cu cei din castel. Dar sunt puține șanse să fie cu ei.

— Totuși nu este decât o ipoteză. Trebuie să fiu sigur și de aceea aș vrea să te duci la nord, în timp ce eu voi ajunge din urmă grupul ce a luat-o spre sud. Dacă am dreptate și fata e într-adevăr cu cei din nord, faci cale-ntoarsă fără să mai pierzi o clipă. Și ai face bine să nu încerci să o eliberezi singur, căci nu ești înarmat și beduinii te vor cede.

Și Tarzan se îndepărtă repede, luând-o pe urmele celor ce se îndreptau spre Nimmr, iar Blake începu o călătorie lugubră spre nord, prin noaptea adâncă ce domnea peste Pădurea Leoparzilor.

„Pentru fiecare bijuterie, o picătură de sânge”

Ibn Jad și ai săi au mers toată noaptea spre nord. Deși Guinalda le făcea greutate, încetinindu-le deplasarea, mergeau totuși destul de repede, îmboldiți de dorința de a-și scoate prada cât mai repede din Valea Mormântului, înainte de a fi descoperiți de mulțimea de cavaleri și soldați care se întorseseră în castelul jefuit.

Lăcomia le dădea puterea de a îndura orice, astfel că în zorii zilei se aflau deja la picioarele munților abrupti pe care Ibn Jad era hotărât mai curând să-i escaladeze, decât să fie nevoit să treacă iar pe lângă castel.

Sleiți de puteri, au ajuns într-un târziu la trecătoarea de deasupra fortului ce păzea drumul spre Cetatea Mormântului. Gărzile nu i-au zărit decât atunci când și ultimul om trecuse, pe drumul ce ducea spre vârful muntelui împădurit, dincolo de care era instalat *menzil-ul* lui Ibn Jad. Soldații din fort porniră în urmărire lor. Se apropiaseră destul de mult. Cavalerul care-i conducea o zări pe Guinalda și o recunoscu. O rafală de gloanțe trase de mușchetele arabilor i-au pus pe fugă pe oamenii lui Bohun. Curajos, cavalerul coborî lancea și-i atacă pe arabi, dar un glonț îi lovi calul și el se prăbuși, prins sub cadavrul acestuia. Ibn Jad și oamenii lui, sleiți de puteri, ajunseră la *menzil* abia după-amiază. În ciuda oboselii, șeicul nu le-a lăsat decât o oră de odihnă înainte de a da semnalul de plecare. Se temea tot mai mult să nu piardă femeia și comoara și voia acum să ajungă cât mai repede la nisipurile sale.

Comoara, destul de grea, fusese pusă în mai mulți saci pe care îi cărau oamenii cei mai de încredere, iar fata a fost dată în pază lui Fahd, a cănii privire îi provoca prințesei fiori de teamă și dezgust.

Lui Stimbol, care în sinea lui râdea de poveștile cu comori și de speranțele prostești ale arabilor de a găsi o femeie de o mare frumusețe într-un oraș imaginar, nu-i venea să-și creadă ochilor când a văzut prada beduinilor. Primul său gând o fost să pună totul pe seama halucinațiilor produse de febră.

Slăbit, Stimbol abia își mai târâia picioarele, străduindu-se să se țină cât mai aproape de Fahd. Știa că dintre toți arabii, canalăia asta era singura care ar fi încercat să-l ajute în caz de nevoie, căci, atâta timp cât Stimbol era în viață, Fahd putea spera într-o îmbogățire rapidă. Și de altfel Fahd era perfect conștient de asta. Dar îl mai obseda ceva: fata, a cărei frumusețe îl aducea în pragul nebuniei.

Cu banii promiși de Stimbol, Fahd ar fi putut cumpăra această adevărată *hurie* la care altfel, ca un beduin sărac ce era, nici n-ar fi putut visa. Singurele gânduri care-l preocupau pe Fahd erau cum să-i păstreze doar pentru el pe Guinalda și pe Stimbol. Realizarea acestor visuri erau însă amenințate de zgârcenia șeicului.

Ajunând la poalele munților, Ibn Jad hotărî să se îndrepte spre est ca să ocolească ținuturile lui Batando. În partea orientală a munților urma să reia direcția sud și apoi să se întoarcă la vest pentru a evita trecerea pe pământurile lui Tarzan, căci deși era sigur de moartea acestuia, se temea de răzbunarea oamenilor săi. Seara târziu, Ibn Jad a dat ordinul de ridicare a taberei. Bărbații au început să întindă corturile iar femeile să pregătească masa. Afară se întunecase și focul la care se pregătea mâncarea, ca și razele lanternelor din *beyt-ul* șeicului, nu reușeau să lumineze prea bine. Cu toate acestea, Ateja îl văzu pe Fahd turnând câteva picături dintr-o sticlă în castronul lui Ibn Jad. Când Ibn Jad întinse mâna după castron, Ateja țâșni din încăperea femeilor și i-l smulse din mână. Înainte ca Ateja să-i poată vorbi șeicului, vinovatul, înțelegând că fusese descoperit, a sărit în picioare, și-a apucat mușcheta și a luat-o la fugă spre încăperea femeilor, unde Guinalda era ținută sub paza lui Hirfa.

Fahd o luă pe Guinalda și, fără un cuvânt, a împins-o afară din cort prin ieșirea din spate. Târând-o după el, a fugit până la cortul său. În acest timp, în mukaad, șeicul îi cerea explicații lui Ateja. Cum nimeni nu-l observase pe Fahd când a ieșit prin spatele cortului, nici unul nu s-a gândit să se ia după el.

— Fahd ți-a pus *simm* în mâncare! strigă Ateja. L-am văzut eu! Dovada este că a fugit când și-a dat seama că l-am văzut.

— Pe Allah! exclamă Ibn Jad, șacalul ăsta a vrut să mă otrăvească? Prindeți-l și aduceți-l aici!

— A fugit! strigă Hirfa. A ieșit prin spate și a luat-o cu el pe *Nasrany!*

Beduinii porniră după Fahd. Dar, chiar în fața cortului, au fost întâmpinați de un foc de

muschetă, care reuși să-i oprească. În acest timp, Fahd se duse la Stimbol, ce dormea dus pe o rogojină jengoasă din cortul său. Trase zdravăn de el, obligându-l să se trezească.

— Grăbește-te! strigă el. Ibn Jad a ordonat să fii omorât. Hai mai repede! Vino cu mine și-am să-ți salvez viața. Sfășie pânza din spatele cortului și, în timp ce beduinii se apropiau prudenți de cort, Fahd traversase deja întunecosul *menzil* și o apucase spre vest, ținând-o lângă el pe Guinalda, și avându-l pe Stimbol pe urme...

* * *

Mergând pe urmele lui Ibn Jad, James Blake reuși să urce și ultima colină ce-l mai despărțea de drumul ce ducea, prin trecătoare, spre lumea exterioară, afară din Valea Mormântului.

La vreo sută de metri, în dreapta, se înălțau vechile turnuri ale fortului. Drumul de ieșire din Vale ducea spre stânga, și inima îl îndemna să meargă într-acolo. Dar peste tot, în desișurile de pe marginea drumului se aflau soldații regelui Bohun. Blake nu știa însă nimic. Cum ar fi putut bănui că de ceasuri întregi, o mulțime de ochi vigilenți îi urmăriseră fiecare mișcare? La capătul puterilor, flămând și epuizat de lunga escaladare, nu opuse rezistență și nici măcar nu încercă să fugă atunci când o duzină de oameni înarmați țâșni din hățisuri și formă un cerc de fier în jurul lui. Astfel, Sir James de Nimmr căzu prizonier și fu târât în fața regelui Bohun. Acesta, dându-și seama că în fața sa se află chiar cel ce-i dejucase planurile de răpire a prințesei, se abținu cu greu să nu-l ucidă pe loc.

Îl asigură pe Blake că va fi omorât, dar nu înainte de a-i găsi un supliciu corespunzător, pe măsura unei asemenea fapte. Regele ordonă apoi închiderea prizonierului. Păzit cu atenție, americanul fu dus într-o temniță subterană a castelului. La flacăra tremurândă a torțelor, fierarul îi prinse de gleznă un lanț greu, fixat în zidul mucegăit! În lumina slabă, Blake zări doi oameni legați ca și el, dar goi și descărnați. În alt colț luceau oasele unui schelet. Inelul de fier ce-i lega glezna, ca și lanțul lung ce-l împiedica să meargă erau mâncate de rugină. Gărzile și fierarul ieșiră, luând cu ei și torțele. Blake rămase în întuneric, pradă celei mai adânci disperări.

* * *

Pe câmpia din fața castelului Nimmr, Tarzan i-a ajuns din urmă pe beduinii conduși de Abd el-Aziz. După ce și-a dat seama că fata nu era cu ei, i-a lăsat în plata Domnului și a făcut cale întoarsă spre nord pentru a ajunge din urmă cel de-al doilea grup.

Înfometat, ajuns la capătul puterilor, se îndreptă spre Pădurea Leoparzilor, unde îl vână și-l mănca pe Horta, vierul. Sătul, se cățăra într-un copac, căutând un loc în care marii leoparzi din Nimmr să nu-i poată tulbura somnul. Dormi până când soarele dispăru spre vest, în dreptul *menzil*-ului improvizat de Ibn Jad la intrarea în Valea Mormântului.

Pierduse deja urma lui Blake, în schimb o întâlnea din ce în ce mai des pe cea a fetei. Și cum salvarea acesteia era lucrul cel mai important în acel moment, își concentra întreaga atenție asupra drumului urmat de Ibn Jad. Nu înțelegea însă un lucru: urmele pașilor lui Guinalda, până atunci bine marcate de o amprentă mică a sandalelor, nu mai apăreau printre urmele lăsate de beduini după ce aceștia au părăsit *menzil*-ul.

Îi trebui ceva timp ca să găsească explicația enigmei, dar până la urmă a înțeles ce se întâmplase. Sandalele Guinaldei erau destul de fragile și probabil că din cauza drumului lung s-au stricat încât Ateja i-a dat o pereche de-a ei. Și cum fetele aveau cam aceeași statură și greutate, urmele lor erau cam la fel.

Hotărî deci să urmeze acest grup. Ajunse într-un târziu la locul unde și-au întins beduinii tabăra în prima noapte. Acolo o furase Fahd pe Guinalda. Privind urmele, Tarzan descoperi că trei persoane o luaseră spre vest în timp ce grosul grupului continua să meargă spre est.

În timp ce Tarzan mergea pe urmele lui Ibn Jad, vreo sută de Waziri se îndreptau spre nord. Printre ei se afla și Zeyd, care insistase atât de mult să-l ia și pe el cu ei încât, până la urmă, șeful lor acceptase.

Când Tarzan îi ajunse din urmă pe arabi, aceștia înconjuraseră deja pe la est munții Mormântului și se îndreptau acum spre sud.

Își dăduse seama că bătrânul șeic găsisese în cele din urmă comoara pe care o căuta, căci oamenii lui cărau în spate saci grei de care aveau mare grijă.

Dar nu o zări nicăieri pe Guinalda și nici Stimbol nu era de găsit.

Tarzan clotea de furie. Era furios pe beduinii care îndrăzniseră să pătrundă pe teritoriul lui, și era furios și pe el însuși, pentru că simțea că într-un fel sau altul, aceștia își bătuseră joc de el.

Tarzan avea metodele lui de a-și pedepsi dușmanii și era înzestrat cu un umor plin de cruzime, propriu firii sale sălbatice.

Când cineva făcea o faptă rea, avea obiceiul să îl rănească în ce-avea el mai scump, iar cu dușmanii era întotdeauna neîndurător.

Știa că arabii îl credeau mort. Și, în ciuda dorinței sale de răzbunare, încă nu voia să le arate că s-au înșelat. Umorul său macabru și fantezia îl îmboldeau să acționeze în așa fel încât aceștia să simtă forța mâniei sale și să-și ia răsplata cuvenită.

Furișându-se prin copaci și desigur, Tarzan mergea paralel cu arabii și, deși au trecut de multe ori pe lângă el, nimeni nu-l văzu, nimeni nu bănuia că ochii sălbateci le urmăreau cele mai mici mișcări. Cinci oameni cărau comoara, deși aceasta nu era chiar atât de grea. Pentru o distanță mai mică, un singur om ar fi fost de ajuns. Tarzan nu-i scăpa din ochi pe șeicul Ibn Jad și pe ceilalți cinci beduini.

Drumul era lung. Șeicul mergea alături de unul dintre cei ce duceau comoara.

Nici un zgomot nu tulbura liniștea moleșitoare a junglei. Arabii, de obicei vorbăreți, tăceau acum, încordați.

Erau cu toții frânți de oboseală și toropiți de căldura apăsătoare a amiezii. Pe de altă parte, nu erau obișnuiți să care ei bagajele, dar de când le luase Batando sclavii nu aveau încotro.

Deodată se auzi un fel de zbârnâit și o săgeată se înfipse în gâtul beduinului de lângă Ibn Jad.

Omul se prăbuși horcăind. La un semn al șeicului, arabii își încărcară muschetele, așteptând atacul. Se uitau înnebuniți în toate părțile, dar nu vedeau nici un dușman. Așteptau cu urechile ciulite și cu nervii întinși. Dar nimic nu mai tulbura liniștea junglei: se auzea doar bâzâitul insectelor și, din când în când, țipătul vreunei păsări. Când își reluară drumul, abandonând cadavrul, o voce lugubră ce venea de undeva din față, le îngheță sângele-n vine:

— Pentru fiecare bijuterie, o picătură de sânge!

Cu siguranță că cel care rostise aceste cuvinte cunoștea firea deosebit de superstițioasă a arabilor și voia să-i înspăimânte.

Terorizați, beduinii își reluară drumul. Uitaseră cu totul de oboseală: nimeni nu mai voia să se odihnească. Voiau să părăsească pădurea aceasta sinistă cât mai repede și să scape astfel de duhul necurat ce o stăpânea dar, cum nu-i mai dădeau de capăt, au fost în cele din urmă obligați să se oprească și să întindă tabăra.

Focurile vesele aprinse și mâncarea caldă i-a mai liniștit puțin. Încetul cu încetul începură să discute, să râdă și, în cele din urmă, în *menzil-ul* lui Ibn Jad răsunară chiar și cântece.

Bătrânul șeic stătea jos, în *mukaad-ul* lui, printre sacii ce adăposteau comoara Cetății Mormântului. Deschise unul din ei și-i privi cu ochi de îndrăgostit conținutul. Lângă el, prietenii își sorbeau cafeaua.

Ceva căzu cu un zgomot surd în fața *beyt*-ului și se rostogoli înăuntrul *mukaad*-ului. Era capul unui bărbat! Ochii celui abandonat de ei mai devreme în junglă îi fixa lugubru.

Cu ochii măriți de groază, nu-și puteau desprinde privirile de la căpățâna hidoasă, când auziră răsunând iarăși din adâncurile pădurii, o voce cavernoasă:

— Pentru fiecare bijuterie, o picătură de sânge!

Ibn Jad tremura, cuprins parcă de friguri. Oamenii din tabără se adunară în fața *beyt*-ului șeicului. Cu toții aveau într-o mână muscheta și în cealaltă *hijab-ul*, amuleta de care nu se despartă nici un arab. În seara asta aveau nevoie de una care să-i apere de *djini*, căci doar un *djin* ar fi putut să facă așa ceva.

Hirfa stătea la intrarea în *mukaad*, cu privirea ațintită la capul hidos de la picioarele soțului său. Ateja era întinsă pe rogojina ei, în jumătatea de cort rezervată femeilor. Cum haremul era luminat doar de lanternele din *mukaad*, ea nu văzu perdeaua din fund ridicându-se și nici silueta care se strecură înăuntrul.

Simți doar o mână pe gura ei, în timp ce o alta îi strânse umărul. O voce îi șopti la ureche:

— Stai liniștită și nu fă nici un zgomot. N-am să-ți fac nici un rău. Sunt prieten cu Zeyd. Dacă-mi spui adevărul, n-ai să pățești nimic. Unde e femeia pe care a furat-o Ibn Jad din Valea Mormântului?

Ateja tremura ca o frunză. Nu mai văzuse niciodată un *djin*. Nu reușea să vadă creatura aplecată asupra ei, dar știa sigur că e unul din cumplitele duhuri ale nopții.

— Răspunde-mi, continuă vocea. Dacă vrei să-l salvezi pe Zeyd, spune-mi adevărul!

— Fahd a fugit cu ea noaptea trecută din *menzil-ul* nostru, spuse ea. Nu știu încotro au luat-o.

Așa cum venise, prezența misterioasă dispăru în noapte. Când, puțin mai târziu, Hirfa intră în încăpere, fiica sa era leșinată.

În mâinile Marilor Maimuțe

Blake stătea ghemuit pe lespezile reci și umede, în întunericul de nepătruns al temniței de sub castelul lui Bohun. După ce plecară temnicerii, încercase să vorbească cu ceilalți prizonieri. Unul singur i-a răspuns, dar și acela cu atâta greutate și atât de incoerent încât americanul înțelesese că nefericitul înnebunise de cât stătuse în carcera aia cumplită.

Obișnuit cu libertatea, tânărul simțea deja grozăvia situației sale. Se întreba cât timp va mai trece până ce va începe și el să bolborosească vorbe fără șir, cât timp va trece până să ajungă și el o grămadă de oase mucegăite pe pietrele murdare.

În întunericul și liniștea de mormânt a celulei, nu mai există timp. Blake nu mai știa de când zăcea în temnița rece și umedă.

La un moment dat adormi. Când se trezi, nu mai știu dacă ațipise doar o clipă sau trecuseră mai multe zile. Îi era imposibil să mai știe. O secundă, o zi, un an, aici toate acestea nu mai însemnau nimic. Doar două lucruri mai aveau importanță: libertatea sau moartea. Și James Blake știa că, în curând, o va primi cu ușurare pe cea din urmă.

Un zgomot tulbură liniștea grea din încăperea subterană. Se apropiau niște pași. Blake ciuli urechile. Puțin mai târziu reuși să zărească lumina pâlpâitoare a unei flăcări, ce devenea din ce în ce mai puternică, pe măsură ce pașii se apropiau. În curând, o torță lumină carcera. Închise ochii, nesuportând lumina. Pașii se opriră în fața lui.

Blake ridică privirea. În timp ce încerca să se obișnuiască la lumină, zări doi cavaleri.

— El e, spuse unul dintre ei.

— Nu ne recunoști, Cavaler negru?

Blake îi privi cu atenție. Un zâmbet trist îi flutură pe buze, când zări bandajul de la gâtul celui mai tânăr dintre ei.

— Uite ce era să fie, spuse el.

— Ce vrei să spui? Întrebă cel mai în vârstă.

— Că doar n-ai venit să mă decorați, spuse Blake, cu o grimasă în loc de zâmbet.

— Vorbesci în pilde, spuse Wilfred. Am venit să-ți dăm drumul. Nu vrem ca mânia divină să se abată asupra Cavalerilor Mormântului, lăsându-l pe tânărul nostru rege să-și satisfacă dorințele lui murdare. Sir Guy și cu mine am aflat că are de gând să te ardă de viu și ne-am spus că atâtă timp cât vom trăi noi, așa ceva nu se va întâmpla. Nu vom lăsa ca un vrednic cavalier să fie omorât atât de rușinos de un tiran, oricare-ar fi el.

În timp ce vorbea, Sir Wilfred îngenuncheară și încerca să desfacă inelul de fier ce încătușă glezna lui Blake, folosind o pilă groasă.

— Mă ajutați să fug? exclamă Blake. Dar dacă o să se afle regele vostru o să vă pedepsească...

— N-o să ne prindă, spuse Wilfred, deși pentru un cavalier atât de nobil ca tine, ar merita riscul. În noaptea asta, Sir Guy e de pază la fort. O să te ajute să ieși pe acolo spre Nimmr. Nu putem să te scoatem pe porțile cetății, căci sunt păzite de niște oameni de nimic de-ai lui Bohun. Poate că mâine dimineață, eu sau Sir Guy o să reușim să scoatem din oraș un cal.

— Explică-mi și mie un lucru pe care nu l-am înțeles, spuse Sir Guy.

— Ce anume?

— Ai luat-o atât de ușor pe prințesa Guinalda chiar de sub nasul lui Bohun, continuă Guy, și totuși ai fost făcuți prizonieri de sarazini. Cum a fost posibil?

— De unde știți? Ai văzut-o? Unde?

— Lângă fort. Era cu sarazinii. O târau după ei, prin trecătoarea aia care duce afară din Vale, spuse Wilfred.

Blake le povesti tot ce se întâmplase de când o luase pe Guinalda din mâinile lui Bohun. Când termină de povestit, inelul cedase. Era din nou liber.

Wilfred îl conduse prin niște treceri secrete până în camerele lui. Îi dădu să mănânce, îi făcu rost de haine noi și de o cămașă de zale. De vreme ce urma să călătorească în afara trecătorii, în țara ciudată pe care ei nu o cunoșteau, printre sarazini, hotărâseră că nu-l puteau lăsa să plece decât bine îmbrăcat și înarmat. Era deja miezul nopții când Wilfred îl ajută pe Blake să iasă din castel. Se îndreptară apoi călare spre forturi, unde-l găsiră pe Sir Guy. Câteva clipe mai târziu, Blake își luă rămas bun de la nobilii săi inamici. Călare pe un armăsar puternic, cu flamurile fluturând în vârful lăncii, porni, scăldat de razele lunii, pe drumul ce ducea spre trecătoarea din Munții Mormântului.

Toyat, regele maimuțelor, dibui o insectă suculentă în trunchiul putrezit al unui copac doborât la pământ. După-amiaza fiind călduroasă, maimuțele se odihneau la umbra copacilor ce mărgineau luminișul. Era liniște și peste întreaga junglă domnea pacea.

Spre luminiș se îndreptau trei persoane. Dar cum vântul bătea din direcție opusă, maimuțele nu simțiră mirosul de Tarmangani. Cu o noapte înainte plouase și acum zgomotul pașilor celor trei era înăbușit de pământul cleios, așa încât maimuțele n-auziră nici un zgomot. În plus, cei trei, care nu mai mâncaseră de două zile și căutau cu disperare ceva hrană, înaintau cu cea mai mare atenție. Primul dintre ei era un beduin cu privirea grea, înarmat cu o muschetă. Urma un bătrân cu părul alb, slăbit de febră, care mergea cu mare greutate, sprijinindu-se într-un băț. Cu cei doi se afla și o fată, îmbrăcată cu niște haine croite ciudat, din niște stofe scumpe dar acum murdare și sfâșiate. Paloarea chipului său nu-i putea ascunde frumusețea extraordinară. Mergea cu mare greutate și, deși oboseala o făcea să se clatine, nu-și pierdea nici o clipă ținuta cu adevărat regească.

Întrând în luminiș, beduinul zări o maimuță tânără ce se zbenguia, departe de masculii uriași ai tribului lui Toyat. În sfârșit; mâncare! Beduinul duse arma lai umăr și trase. Bubuitura fu urmată de țipetele de durere ale maimuței rănite.

La auzul detunăturii, masculii din tribul lui Toyat săriră cu toții, înfuriați. Reacțiile acestor maimuțe uriașe la atacul oamenilor erau total imprevizibile. Voiau să fugă departe de bastonul cu tunet al lui Tarmangani sau să-l atace? Cine putea ști? Uneori fugeau, dar altă dată, în exact aceeași situație, puteau să aleagă atacul. Oricum, de data aceasta au vrut să-l atace pe Tarmangani.

Îndemnate de mârâiturile furioase ale lui Toyat, maimuțele se apropiară.

Călătorii înfometați tocmai se îndreptau grăbiți spre maimuța rănită când, deodată, uriașele maimuțe năvăliră în luminiș, îi văzură pe cei trei Tarmangani și pe semenul lor însângerat, apoi se repeziră furioase spre cei trei călători, scoțând țipete înspăimântătoare.

Îngroziți, Fahd și Stimbol au rupt-o la fugă înapoi spre potecă; în panica ce-l cuprinsese, arabil dădu peste Guinalda care-și pierdu echilibrul și se prăbuși!

Văzând fata prăbușită, unul dintre masculii tribului Toyat se repezi, gata-gata să-și înfigă colții în gâtul, ei. văzându-l, Toyat sări și-l lovi cu putere, îndepărtându-l de lângă fata căzută, apoi o privi cu atenție pe Guinalda. Nu era prima oară când regele-maimuță vedea o femele Tarmangani, și își dorea și el una de multă vreme. Iată că acum o avea la îndemână și va fi, cu siguranță, a lui.

Văzând că Toyat vrea să-i fure prada, celălalt mascul se năpusti amenințător după Toyat, pe când acesta o târa deja pe fată într-un tufiș. Simțind pași în urma sa, acesta se întoarse brusc:

— Pleacă! Pleacă de-aici! E femela lui Toyat.

— Ba-i a lui Goyad, replică celălalt, apropiindu-se.

Toyot îi întoarse spatele:

— Ucid! urlă el.

Dar cum Goyad continua să se apropie, Toyat o luă pe Guinalda în brațele sale păroase și fugi cu ea în junglă.

Cu țipete furioase, Goyad se repezi după el.

Cu ochii măriți de groază, prințesa Guinalda se zbătea, încercând să scape din brațele oribile creaturi ce o ducea în junglă. Nu mai văzuse și nici nu auzise vorbindu-se vreodată de maimuțe uriașe. Știa doar că aparțineau acestei lumi exterioare, în care se aflau și sarazinii.

Undeva departe, în această lume, exista o țară minunată ce se numea Anglia. N-a știut niciodată ce altceva ar mai putea exista, dar locul acesta, în care se afla ea acum, era în mod sigur locuit de creaturi groaznice, probabil de dragoni.

În scurt timp Toyat a înțeles că n-avea nici o șansă să scape de Goyad, atâta timp cât trebuia să care cu el și femela. Dar nici să renunțe la ea nu voia, așa încât o lăsă jos și se întoarse brusc, înfruntându-l pe Goyad.

Însă acesta nu se opri, ci se apropia de ei, amenințător, cu părul zbârlit, cu botul plin de bale, mârâind și țipând— încarnare a bestialității, a forței sălbaticе, dezlănțuite.

Toyat înaintă și el, pentru a-i da o lecție rebelului.

Gata de luptă, Toyat și Goyad se înfruntau, uitând pe moment de femelă.

Epuizată de efort și de foame, îngrozită de ultimele întâmplări, Guinalda, deși ar fi putut

să profite de situație fugind, privea acum cu ochii mari, fascinată, paralizată de frică, la cele două fiare ce se pregăteau să se sfâșie pentru a o poseda.

Guinalda nu era singurul martor al acestei înfruntări. Cu siguranță însă că pe acest nou martor nu-l interesa duelul celor doi. Nici cele două maimuțe nu observară mișcarea frunzelor tufișului din apropiere. În momentul în care acestea se pregăteau să se arunce una asupra celeilalte, din tufiș ieși un leu uriaș, cu coama deasă și neagră, a cărui blană lucea ca aurul în lumina soarelui.

Toyat l-a văzut primul: scoase un urlat mânios, se întoarse și fugi, abandonând și adversarul și prada.

Crezând că celălalt abandonase lupta înspăimântat de puterea lui, Goyad începu să se bată cu pumnii în piept și scoase țipătul de victorie al marilor maimuțe. Mândru de el, se întoarse să-și ia trofeul. Dar ceea ce văzu îi îngheță sângele în vine. Între el și femela-trofeu se afla un leu uriaș, privindu-l drept în ochi. Goyad se opri. Leul, aflat la o distanță bună pentru atac, rămase nemișcat. Goyad făcu încet câțiva pași înapoi. Leul nu se mișcă. Maimuța o rupse la fugă, aruncând din când în când priviri speriate în urmă, și dispăru în junglă.

Abia atunci se apropie leul de fată. Lipsită de ajutor, resemnată, prințesa stătea lipită de pământ, privind pierdută fiara ce se apropia. Regele animalelor o privi câteva clipe apoi se apropie și mai mult. Fata își împreună mâinile și începu să se roage nu pentru viața ei, renunțase demult să mai spere, ci ca să moară repede și fără suferință.

Fiara era acum lângă ea. Guinalda închise ochii. Simțea suflul cald al fiarei pe obraji, mirosul ei puternic îi invada nările. Leul o mirosea. Dumnezeu! De s-ar sfârși odată! Nervii torturați ai Guinaldei nu puteau suporta atâta teroare. Leșină. Așa, măcar scăpa de suferință.

Jad-bal-ja

Cu nervii întinși la maxim, Ibn Jad și oamenii săi și-au reluat drumul spre vest. Mergeau în marș forțat, grăbindu-se să iasă din hidoasa pădure a *djinilor*. Abd-el-Aziz și însoțitorii lui nu-i ajunseseră încă din urmă. De altfel, nici nu mai puteau să o facă.

Pe câmpia din fața castelului lui Gobred, cavalerii de Nimmr îi descoperiră și, în ciuda tunetului muschetelor, își coborâră lăncile și-i atacară pe sarazini. După șapte secole de pace, strigătul lor de război răsunase din nou.

Se dădea o nouă bătălie din acest război secular pe care îl purtau cruciații pentru eliberarea Sfântului Pământ.

Venind din nord, un cavaler cruciat traversa jungla din țara Galla. Flamuri de azur și argint fluturau în vârful lăncii sale. Armura sa, ca și veșmântul calului, erau brodate cu aur și argint și proveneau din tezaurul lui Sir Wilfred, Cavaler al Mormântului.

Cei din tribul Galla, văzând această arătare îndreptându-se spre ei, au rupt-o la fugă, îngroziți.

Tarzan, Regele Junglei, îndreptându-se spre vest, dădu de urmele lui Fahd, Stimbol și Guinalda, care duceau spre sud.

O sută de luptători negri, faimoșii Waziri, se îndreptau spre nord. Îi însoțea Zeyd, iubitul lui Ateja.

Într-o bună zi, descoperiră urme proaspete ce duceau spre sud-vest. Erau urme de sandale arabe, de bărbați și de femei.

Când wazirii i le arătară lui Zeyd, acesta recunoscă printre ele și urmele pașilor iubitei sale, Ateja. Îi imploră pe Waziri să urmeze, măcar pentru un timp, această pistă și să-l ajute să-și regăsească iubita.

În timp ce șeful acestora se gândea ce să-i răspundă, se auzi un zgomot de pași grăbiți și apără un om, găfâind. Zeyd îl recunoscă imediat, era Fahd, ceea ce însemna, cu siguranță, că acele urme de femeie aparțineau, într-adevăr, iubitei sale.

Zeyd se apropie amenințător de Fahd și-l întrebă:

— Unde e Ateja?

— De unde să știu? De zile întregi n-am mai văzut-o, răspunse Fahd, pe un ton convingător.

— Minți! strigă Zeyd, arătând în jos. Uite urmele ei alături de ale tale!

Ochii lui Fahd sclipiră viclean. Avea ocazia să-l facă să sufere pe cel pe care-l ura. Ridică din umeri:

— Ei bine, știi tu ce știi.

— Unde-i? repetă Zeyd.

— A murit. Voiam să te cruț, răspunse Fahd.

— A murit?...

Suferința din vocea lui Zeyd ar fi înduioșat și o inimă de piatră, dar nu și pe cea a lui Fahd.

— Am răpit-o din *beyt-ul* tatălui său, continuă Fahd, care voia să-și tortureze cât mai mult rivalul. A fost pentru câteva zile femeia mea, apoi i-am dat-o unei gorile. Cu siguranță că acum e moartă.

Fahd mersese însă mult prea departe, și își semnase condamnarea la moarte. Cu un urlat de mânie, Zeyd se aruncă asupra lui, scoțându-și fulgerător pumnalul. Înainte ca Wazirii să poată interveni sau ca Fahd să poată schița măcar un gest de apărare, lama pumnalului lui Zeyd străpunse de trei ori inima beduinului.

Cu fruntea plecată, cu ochii plini de tristețe, Zeyd își continuă drumul spre nord, alături de Waziri.

În acest timp, la mai puțin de doi kilometri în spatele lor, un bătrân epuizat, tremurând de febră, se prăbușea în mijlocul drumului. De două ori încercă să se ridice și, de fiecare dată, slăbit, căzu iar. Nu mai era decât piele și oase. Din când în când se agita, delirând.

Tarzan, Regele Junglei, mergând pe urmele pașilor Guinaldei și a celor doi bărbați ce o însoțeau, venea dinspre nord. Cunoscând bine zona, scurtase drumul prin junglă, așa încât nu s-a întâlnit cu Wazirii.

Simți de departe mirosul de Mangani. Porni repede într-acolo. Se temea să nu i se fi întâmplat ceva rău fetei dacă, din nefericire, ar fi nimerit în labele antroipoizilor. A ajuns în

luminiișul în care marile maimuțe continuau să lenevească. Era la puțin timp după întoarcerea lui Toyat și Goyad. Cei doi încetaseră să se mai înfrunte întrucât dispăruse subiectul disputei, abandonat leului, care se dovedise mai tare ca ei.

După ce maimuțele îl recunoscuseră pe Tarzan, acesta îi întrebă dacă nu cumva au zărit o femelă Tarmangani. M'walat arătă spre Toyat. Tarzan se întoarse spre acesta:

— Ai văzut femela? îl întrebă Tarzan. Era neliniștit, căci Toyat nu-i plăcea deloc.

Toyat arătă spre sud.

— Numa, răspunse el, și-și văzu de-ale lui.

Tarzan a înțeles ce a vrut să spună maimuța, fără a avea nevoie de alte explicații.

— Unde? întrebă el.

Toyat arătă spre locul unde o abandonase pe fată. Omul-maimuță se repezi în acea direcție. Începu să caute prin junglă cu inima strânsă, știind ce va găsi, dar voia să i-o smulgă pe fată lui Numa și să o ajute să moară fără chinuri.

* * *

Încetul cu încetul, Guinalda începea să-și revină. Rămase cu ochii închiși, nemișcată, întrebându-se dacă a murit. Nu simțea nici o durere. Era învăluită de un miros puternic. Ceva se mișca lângă ea. Simțea căldura unui corp, lipit de al ei.

Înspăimântată, deschise ochii și văzu cu ochii ei oroarea pe care deja o presimțise. Leul era întins lângă ea. Deodată se răsuci înălțându-și capul și privind încordat spre nord.

Guinalda încremeni. Auzi un mârâit înfundat ce părea să iasă din pieptul cavernos al animalului.

Sosea cineva! Chiar și Guinalda o simțea. Dar nu folosea la nimic, căci cine ar fi putut s-o scoată din ghearele acestei bestii?

La vreo treizeci de metri, ramurile se mișcă și apărură silueta de uriaș a lui Tarzan, semănând cu un semizeu. Făcu un salt și ateriză în mijlocul poienii. Leul se ridică, îndreptându-se spre el. Rămaseră amândoi nemișcați, fără să se scape din ochi. Bărbatul vorbi:

— Jad-bal-ja! exclamă el. Vino aici!

Leul scoase un fel de geamăt și traversă poiana, oprindu-se în fața omului. Guinalda văzu fiara ridicând capul ca să-l privească pe semizeu. Acesta își trecu degetele prin coama animalului, privind-o pe Guinalda. O expresie de ușurare îi apărură în priviri atunci când văzu că fata era teafără. Lăsându-l pe leu, omul-maimuță traversă luminiișul și îngenunche lângă tânăra fată:

— Sunteți prințesa Guinalda? o întrebă el.

Dădu din cap, întrebându-se de unde o cunoștea.

Era încă prea uimită ca să poată vorbi.

— Sunteți cumva rănită? întrebă el din nou.

Ea făcu semn că nu.

— Nu vă fie teamă, spuse Tarzan cu blândețe. Sunt prietenul vostru. Acum sunteți în siguranță.

După felul în care au fost rostite aceste cuvinte, Guinalda simți, într-adevăr, că este mai în siguranță decât dacă toți cavalerii de Nimmr s-ar fi aflat aici.

— Nu mi-e teamă, acum nu-mi mai este, spuse ea simplu.

— Unde vă sunt însoțitorii? întrebă el.

Guinalda îi povesti tot ce se întâmplase.

— Bine că ai scăpat, spuse omul-maimuță. Jungla o să aibă grijă de ei.

— Tu cine ești? întrebă fata.

— Eu sunt Tarzan.

— De unde-mi știi numele?

— Am un prieten pe care îl cunoașteți pe numele de Sir James. Amândoi vă căutăm.

— Ești prietenul lui? exclamă ea. Atunci, Sir, ești și prietenul meu.

Tarzan zâmbi:

— Până la moarte, spuse el.

— De ce nu te-a atacat leul, Sir Tarzan? Întrebă ea.

Pentru prințesă era clar: era un cavaler. În țara ei nu cunoștea pe altcineva în afara membrilor casei regale și a așa-zisului rege al Cetății Mormântului. Căci în prima armată ce eșuase pe coasta africană în timpul celei de-a treia cruciade, nu erau decât cavaleri, cu excepția unui bastard de-al lui Henric al II-lea care devenise primul prinț Gobred.

— De ce nu m-a omorât leul? repetă Tarzan. Pentru că este Jad-bal-ja, Leul de aur, pe care l-am crescut de mic. Toată viața lui am fost pentru el un prieten și un stăpân. Nu m-ar ataca niciodată. Și, obișnuit cu oamenii, nu v-ar fi făcut nici un rău. M-am speriat totuși să-l văd lângă dumneata, căci un leu rămâne totuși un leu!

— Locuiești aproape?

— Foarte departe, spuse Tarzan. Dar cu siguranță că oamenii mei sunt pe aproape, altfel jad-bal-ja nu ar fi fost aici. Am trimis după războinicii mei, și sunt sigur că leul a venit cu ei.

Dându-și seama ca fetei îi era foame, Tarzan îi porunci Leului să rămână lângă ea să o păzească, în timp ce el va căuta hrană.

— Să nu vă fie frică de el, este cel mai potrivit paznic în junglă.

— Sunt sigură, recunosc Guinalda.

Tarzan se întoarse ceva mai târziu, aducându-i mâncare Guinaldei și, cum era încă ziuă, porniră spre Nimmr. Prințesa fiind slăbită, omul-maimuță o ducea în brațe. Uriașul Leu de aur cu coama neagră îi urma.

În timpul călătoriei, Tarzan află multe lucruri despre Nimmr. Află și că dragostea lui Blake pentru prințesă era împărtășită, căci părea foarte fericită atunci când vorbeau despre Sir James. Îl întrebă despre țara lui îndepărtată, despre trecutul său, întrebări la care, din nefericire, Tarzan nu putea să-i răspundă mare lucru.

În cea de-a treia zi au ajuns la crucea de piatră. Tarzan chemă gărzile și le porunci să o conducă pe prințesă.

Guinalda îl rugă să o însoțească până la palat, pentru a primi mulțumirile tatălui și ale mamei sale. Dar el îi răspunse că trebuia să se întoarcă imediat să-l caute pe Blake.

— Când ai să-l vezi, spune-i că porțile Cetății Nimmr îi vor fi mereu deschise și că prințesa Guinalda îl așteaptă.

Tarzan și Jad-bal-ja făcură cale întoarsă. Înainte de a intra în tunelul ce ducea spre castelul tatălui său, Guinalda îi urmări cu privirea până când s-au pierdut în zare.

— Fie ca Domnul nostru Iisus Hristos să te binecuvânteze, bunule cavaler, să te protejeze și să-ți ajute să te întorci teafăr împreună cu iubitul meu.

Răscrucea

Călărind prin pădure, Blake încerca să înțeleagă obiceiurile arabilor. Apuca pe niște urme, mergând o vreme după ele, apoi le abandona descurajat.

Într-una din zile, pe înserat, ajunse într-o poiană largă, în care altădată fusese un sat. Jungla încă nu-l invadase cu totul.

La oarecare distanță, zări un leopard tolănit în iarbă. În fața animalului zăcea trupul unui bărbat. La început, Blake a crezut că nefericitul murise, dar deodată îl văzu încercând să se ridice. Fiara mârâi și se repezi la el.

Blake începu să strige dar Sheeta nu-i dădu nici o atenție: era clar că nu avea de gând să-și abandoneze prada. Când americanul se apropie, leopardul se întoarse, cu un răget furios.

Blake se întreba dacă armăsarului său nu-i va fi frică să se apropie mai mult de acesta. Dar n-avea de ce să-și facă griji. Dacă ar fi cunoscut obiceiurile din Valea Mormântului, ar fi știut că unul din sporturile favorite ale cavalerilor din cele două cetăți rivale era să vâneze cu lancea fiarele care se aventurau afară din Pădurea Leoparzilor, așa încât caii lor erau obișnuiți cu uriașele feline.

Calul lui Blake întâlnise și el, de nenumărate ori, astfel de sălbăticiuni, chiar mai feroce decât aceasta. Răspunse deci fără teamă la îndemnul stăpânului.

Într-un ropot asurzitor de copite, Blake se repezi spre Sheeta. Omul aflat încă în primejdie, lângă leopard, îl privea cu ochii măriți de uimire.

Leopardul așteptă până ce călărețul se apropie la o distanță potrivită pentru săritură, apoi tâșni, dar vârful lăncii îi intra adânc în corp.

Lui Blake îi fu greu să scoată lancea din cadavrul prăbușit. În cele din urmă, se îndreptă spre omul ce zăcea în iarbă.

— Doamne! strigă el, în timp ce privea chipul celui prăbușit. Stimbol!

— Blake!

Tânărul sări de pe cal.

— Sunt pe moarte, Blake, murmură Stimbol. Dar, înainte de a muri, aș vrea să-ți spun că, într-adevăr, sunt un nenorocit; m-am purtat ca un ticălos. Cred că am primit ce-am meritat.

— Stai liniștit, spuse Blake, că n-ai să mori. Mă voi duce să caut apă și hrană.

Îngenuncha, îl luă în brațe pe Stimbol, îl urcă încet pe cal, apoi îi spuse:

— Am trecut pe lângă un sat, la câțiva kilometri de aici. Au fugit cu toții când m-au văzut, dar cred că acolo am putea găsi ceva de mâncare.

— Ce faci pe-aici? Și, pentru Dumnezeu, de unde-ai scos îmbrăcămintea asta caraghioasă?

— Am să-ți povestesc când o să ajungem în sat. E o istorie lungă. Caut o fată pe care au răpit-o arabii acum câteva zile.

— Sfinte Hristoase! exclamă Stimbol.

— Știi ceva despre ea? Întrebă Blake.

— Eram împreună cu cel care a furat-o, spuse Stimbol, adică cel care a răpit-o de la arabi.

— Și unde e acum?

— A murit, Blake!

— A murit?

— A fost luată de o ceată de antropoizi. Probabil că au omorât-o imediat.

O bună bucată de vreme, Blake rămase mut de durere. Înainta cu capul plecat, strivit sub greutatea armurii, ducând calul de hățuri.

— Arabii i-au făcut vreun rău? Întrebă el într-un târziu.

— Nu, răspunse Stimbol. Șeicul o furase pentru răscumpărare sau ca s-o vândă în nord. Cât despre Fahd, el o voia pentru dânsul. M-a luat cu el pentru că îi promisese o adevărată avere dacă reușește să mă salveze. Nu l-am lăsat să-i facă vreun rău fetei, spunându-i că dacă se atinge de ea, n-am să-i mai dau nici o centimă. Mi-era milă de biata copilă. Eram hotărât s-o salvez, dacă se iveau ocazia.

Când ajunseră în apropierea satului, negrii fugiră din nou, speriați. Blake găsi cu ușurință hrană pentru amândoi.

Îl așeză pe Stimbol cum putu mai bine, apoi plecă să caute hrană pentru cal.

După ce-i dădu calului să mănânce, se întoarse lângă bătrân. În timp ce-i povestea acestuia aventurile sale, auzi niște voci și un zgomot făcut de picioare goale mărșăluind, și înțelese că seosea un mare număr de oameni. Probabil că se întorceau sătenii.

Se pregăti să-i primească cu semne de prietenie, dar ceea ce văzu îi dădu fiori: nu erau aceiași săteni înspăimântați ce fugiseră cu puțin timp înainte în junglă!

Un grup de războinici cobora drumul; aveau înfipte în păr pene albe, în spate purtau scuturi mari, ovale, iar în mâini lănci lungi.

— Cred că suntem pierduți, îi spuse Blake lui Stimbol. Sătenii și-au chemat frații mai mari în ajutor.

Războinicii au pătruns în sat. Dând cu ochii de Blake, se opriră uluiți.

Unul din ei ieși în față și se apropie, vorbindu-i într-o engleză impecabilă, la auzul căreia Blake nu-și putea crede urechilor.

— Suntem Wazirii lui Tarzan, spuse el. Ne căutăm stăpânul. L-ai văzut, cumva, Bwana?

Wazirii! îi venea să strige de bucurie. Până acum nu știa ce-o să facă cu Stimbol; singur n-ar fi reușit niciodată să-l ducă până la coastă, dar acum n-avea de ce să-și mai facă probleme.

Deși Blake și Zeyd erau copleşți de durere, totuși, seara, un grup destul de vesel chefui pe maniocul și berea sătenilor.

Wazirii nu-și făceau nici un fel de griji pentru stăpânul lor:

— Tarzan nu poate muri, îi spuse lui Blake șeful războinicilor, când acesta l-a întrebat dacă nu e îngrijorat pentru soarta omului-maimuță.

Siguranța cu care i-a răspuns îl convinse pe Blake că nu putea fi decât adevărul.

Arabii înaintau cu greutate de-a lungul drumului. Sfârșiți de oboseală, bărbații se clătinau sub greutatea bagajelor.

Femeile erau și mai împovărate. Cu ochi lacomi, Ibn Jad își supraveghea comoara.

Ca din senin, o săgeată străpunse inima beduinului de lângă șeic. O voce răsună din nou în junglă:

— Pentru fiecare bijuterie, o picătură de sânge!

Speriați, beduinii grăbiră pasul. Care va fi următoarea victimă?

Ar fi vrut să scape de comoară, dar Ibn Jad, cu zgârcenia-i obișnuită, nu-i lăsa.

Zăriră în spatele lor un leu uriaș. Îi înspăimânta cu atât mai mult cu cât nu se apropia de ei, dar nici nu părea că vrea să plece.

Se mulțumea să-i urmărească. Nimeni nu mai rămânea în urmă...

Se scurse astfel o oră.

Leul îi urma, destul de departe, dar mereu la vedere, în coada coloanei.

Nimeni nu-și mai dorise vreodată cu atâta zel să meargă în fruntea coloanei.

Un alt arab scoase un urlet. O săgeată i-a străpuns plămâni.

— Pentru fiecare bijuterie, o picătură de sânge!

Își aruncară cu toții poverile de pe umeri.

— Nu mai vrem să cărăm lucrurile astea blestemate! îi strigară ei șeicului.

Și, din nou, se făcu auzită vocea:

— Adună-ți averea, Ibn Jad! Adună-ți-o! Ai ucis ca s-o ai. Adun-o, hoț și asasin ce ești, adun-o și cară-ți-o singur!

Arabii adunară comoara de jos și făcură din ea o singură legătură pe care i-o puseră în spate lui Ibn Jad. Bătrânul șeic se clătina sub greutatea ei.

— Nu pot s-o duc singur! urlă el. Sunt bătrân și nevolnic.

— Ori îți porți singur comoara, ori mori, spuse vocea pe un ton sinistru.

Leul se oprise în mijlocul drumului și-i privea fix pe beduini.

Împleticindu-se sub greutatea comorii, Ibn Jad porni din nou la drum. Mergea mult mai încet decât ceilalți, astfel încât, nu după mult timp, rămase singur cu leul. Dar nu pentru mult timp, căci, văzându-și tatăl batjocorit, Ateja i se alătură cu o muschetă în mână.

— Nu-ți fie teamă, tată, îi spuse ea. Nu sunt fiul pe care ți l-ai dorit dar te voi apăra ca un adevărat bărbat.

Pe înserat, cei din fața coloanei intrară într-un sat. Înainte ca ei să se dezmeticească, fură înconjuțați de vreo sută de războinici aparținând tribului ele care se temeau cel mai mult: Wazirii.

Arabii au fost imediat dezarmați.

— Unde e Ibn Jad? întrebă Zeyd.

— Sosește acum, răspunse cineva.

Priviră cu toții spre drum. Zeyd văzu două siluete apropiindu-se.

Una era a unui bărbat încovoiat sub povara pe care o ducea în spate; cealaltă era a unei tinere.

Dar nu-l văzu și pe leul care-i urma din umbră. Zeyd își ținu răsuflarea. Timp de o

secundă, inima lui încetă să mai bată, apoi strigă:

— Ateja!, și se repezi să o îmbrățișeze.

Împleticindu-se, Ibn Jad intră în sat.

Privi chipurile severe ale Wazirilor, îl văzu pe Zeyd și, sfârșit, se prăbuși, pe jumătate îngropat sub comoara sa.

Deodată se auzi un țipăt. Hirfa, cu degetul întins, arăta drumul pe care tocmai veniseră.

Leul de Aur intra în cercul de lumină făcut de flăcările focurilor din sat. Lângă el mergea Tarzan, Regele Junglei.

Blake se apropie de el și-i strânse mâna.

— Am ajuns prea târziu, spuse el cu tristețe.

— Ce vrei să spui? îl întrebă omul-maimuță.

— Prințesa Guinalda a murit!

— Imposibil! replică Tarzan. Chiar azi dimineață am lăsat-o sănătoasă tun, la intrarea Cetății Nimmr!

Tarzan trebui să-i spună de mai multe ori lui Blake că nu-și bate joc de el.

Trebuie apoi să-i repete de zeci de ori cuvintele Guinaldei:

„Când ai să-l vezi, spune-i că porțile Cetății Nimmr îi vor fi mereu deschise și că prințesa Guinalda îl așteaptă.”

Seara târziu, Stimbol îi transmise prin Blake lui Tarzan că îl așteaptă în cortul lui.

— Domnul fie lăudat, spuse el cu fervoare, credeam că v-am omorât. Aveam o mare greutate pe suflet. Acum, când știu că nu erați dumneavoastră, cred că mă voi putea vindeca.

— Voi avea grijă de dumneata, Stimbol, spuse omul-maimuță. Și, cum îți vei recăpăta forțele, te voi conduce până la coastă.

Acestea fiind zise, Tarzan se ridică și plecă. Îi va face acest serviciu bărbatului care încercase să-l omoare, dar nu voia să aibă de-a face mai mult cu el.

* * *

A doua zi dimineață, se pregătiră să părăsească satul.

Cu excepția lui Zeyd și a lui Ateja, care ceruseră să intre în serviciul lui Tarzan, Ibn Jad și arabii săi fură escortați de doisprezece Waziri în cel mai apropiat sat Galla: îi vor preda indigenilor, care o să-i vândă, cu siguranță, ca sclavi, în Abisinia.

Stimbol fu așezat într-o litieră purtată de patru Waziri solizi.

Grupul se pregătea să plece către sud, spre țara lui Tarzan.

Alți patru războinici cărau comoara Cetății Mormântului.

Blake își puse din nou armura și încălecă pe armăsarul său uriaș.

Coloana porni și ieși din sat, luând-o către sud. Tarzan se apropie de Blake.

— Adio, Sir! spuse americanul, aplecându-se să-i strângă mâna.

— Adio? zise Tarzan. Nu vii cu noi?

Blake clătină din cap:

— Nu, spuse el, mă întorc să trăiesc în Evul Mediu, cu cea pe care o iubesc.

Tarzan și Jad-bal-ja, nemișcați în mijlocul drumului, îl priveau pe Sir James, îndreptându-se spre Nimmr.

În vârful lăncii, fluturau semețe flamuri de-azur și de argint.

Sfârșit

În colecția HEXAGON au apărut:

1. Victor Suворov *Spărgătorul de gheață. Cine a declanșat al doilea război mondial?*
2. Edgar Rice Burroughs - *Tarzan în Valea Mormântului*

În pregătire:

3. Robert van Gulik *Crima de pe corabia cu flori*
4. Florin Gheorghiuță *Lumi invizibile. Chemarea ființelor eterice*

Bun de tipar: decembrie 1995 Apărut: 1995
Editura Polirom, B-dul Copou nr. 3,
P.O. Box 266, 6600 Iași
Tel. & Fax (032) 214100; (032) 214111
Tiparul executat la Polirom S.A. • 6600 Iași,
Calea Chișinăului nr. 32
Tel. & Fax (032) 230323; (032) 230485
Valoarea timbrului literar se virează la ASPRO,
cont nr. 45.108.012.108 deschis la BCR,
filiala sector 1, București

Heralzii vestesc începerea Marelui Turnir. În armuri strălucitoare, purtînd flamuri viu colorate, urmașii cruciaților de altă dată așteaptă cuprinși de nerăbdare să-și dovedească din nou priceperea și onoarea lor de cavaleri, așa cum o fac de veacuri. Cele două cetăți rivale din Valea Mormîntului păstrează obiceiuri dintre cele mai bizare și ascund comori de neprețuit.

De jur-împrejurul Văii Mormîntului se întinde jungla cu legile ei. În liniștea nopții, se aud voci misterioase, au loc răpiri și crime. Aventurieri și jefuitori de tot felul rîvnesc la fabuloasa comoară din cetatea Nimmr. Însă Tarzan și prietenii lui (elefantul Tantor și Leul de Aur) sînt deja pe urmele lor...

Celebritatea aventurilor lui Tarzan, Regele Junglei, este de neegalat. Orice nouă lectură a lor ne-o dovedește din plin...

EDITURA POLIROM
ISBN 973-97410-9-6

4902 + 98 TL = 5000 lei

-
- [1] Burnuz - manta de lână cu glugă, purtată de arabi.
- [2] Nume dat musulmanilor în Evul Mediu de către cei din Europa de vest.
- [3] *Le coup de grâce* - (în franceză în text) lovitura de grație.
- [4] Hurie fecioară deosebit de frumoasă, promisă de Mahomed drept credincioșilor, în rai.